

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН СКАНДАЛНИ УРОЦИ

Част 6 от „Скандали“

Превод от английски: Ивайла Русева Божанова, 2017

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

1822 година

Лейди Саманта Ленъкс се страхуваше от баща си, откакто се помнеше.

От дете обаче го криеше и за това знаеха само майка ѝ, брат ѝ и сестра ѝ. За останалия свят графът на Стратфорд олицетворяваше строг, изискан благородник, дълбоко уважаван за ненадминатата си колекция от художествени произведения и аскетичните си лични навици. Да, славеше се и със своята гордост, но тя се приемаше като нещо обичайно за знатните особи.

Единствено семейството му познаваше истинската му същност: не само горд, а и напълно убеден в собственото си превъзходство; с точно око за изкуството, но безскрупулен в стремежа да се сдобие с желаното произведение. Лорд и господар на огромно, богато имение, но до жестокост непрощаващ, ако някой не отговаря на изискванията му. А от членовете на фамилията си очакваше да са образцови във всяко отношение.

Съпругата му — за която се ожени заради красотата и зестрата ѝ, за да е сигурен, че децата му ще са привлекателни и заможни — трябваше да иска разрешението му за всяка покупка; неин тоалет, не получил одобрението му, бе унищожаван на часа. От дъщерите му се очакваше да са чаровни и благовъзпитани по всяко време, никога да не му противоречат и да не оставят лошо впечатление, за да са достойни за негови деца. Синът му трябваше да е образцов джентълмен, добре образован, чаровен и при всякакви обстоятелства да контролира положението. Желанията на графа на Стратфорд бяха от първостепенно значение и тежко и горко, ако някой не се съобразяваше с това.

А Саманта, най-малката му дъщеря, се готвеше да признае, че е откраднала от него и е укривала този факт седем години.

Дори сега, в личния будоар на майка си, където брат ѝ и майка ѝ я умоляваха да премисли решението си, тя се питаше как е стигнала до

това положение. Определено не бе имала намерение да се превърне в престъпник, но една необмислена постъпка я превърна в подобие на мъченица, защото с всяка изминала година рискуваше злодеянието ѝ да излезе на бял свят.

Като премисляше случилото се, си даваше сметка колко глупава е била. Някога си въобразяваше, че е влюбена в стройния, привлекателен, предан и мил Себастиан Вейн, най-добрият приятел на по-големия ѝ брат Бенедикт. Живееше от другата страна на реката, срещу Стратфорд Корт и най-щастливите спомени от детството ѝ бяха как Бенедикт ги откарва с лодка, за да се срещнат със Себастиан в гората, където играеха на пирати или изследователи. В отсъствието на съпруга си майката на Саманта позволяваше на децата си да се забавляват по този начин, но когато графът разбра — тя бе едва десетгодишна по онова време, — изрично ѝ забрани да ходи там, макар на Бенедикт това право да не бе отнето.

Вероятно именно младежките спомени бяха породили увлечението ѝ по Себастиан, продължило и след като той напусна Ричмънд, за да постъпи в армията. Ала злополучната любовна история на сестра ѝ Елизабет стана причина да вземе твърдото решение да се омъжи възможно по-скоро, а Себастиан — познат, мил и наблизко — бе единственият ѝ потенциален ухажор. Три години по-голямата от нея Елизабет се влюби в Робърт Халей — добър, чаровен и богат мъж, но без благородническа титла. Лорд Стратфорд не му позволи да ухажва дъщеря му. Елизабет плачеше неудържимо, а графинята го умоляваше, графът обаче бе непреклонен.

— Дъщеря ми няма да се омъжи за човек без знатно потекло — заяви той ледено и заключи Елизабет в стаята ѝ, където да осъзнае грешката си.

Саманта си представяше каква огромна сърдечната болка изпитва сестра ѝ. Закле се да се омъжи по свой избор и да избяга от контрола на баща си. Но Себастиан също не бе благородник и още по-лошо: баща му полудя и почти напълно пропиля състоянието на семейство Вейн. Лорд Стратфорд никога нямаше да позволи такъв брак и Саманта прибегна до налудничав план, за да осъществи намисленото.

„Налудничав“ бе единственото обяснение за стореното от нея: явно не на себе си открадна четири хиляди гвинеи от сандък в

кабинета на графа. Измъкна се от къщата късно една вечер и пренесе парите през реката до Монтроуз Хил Хаус — домът на Себастиан — и ги връчи на баща му. Надяваше се господин Вейн да ги обяви за таен резерв и да убеди Себастиан да ги вземе; във възпламенените си мечти си представяше как той хуква към баща ѝ и иска ръката ѝ, а ако графът се възпротиви, Саманта просто щеше да пристане на Себастиан.

Ала освен кражбата нищо от замисленото не протече по план. Вместо да обвини наскоро уволненият си лакей за обира, граф Стратфорд публично нарочи Себастиан. И още по-лошо: старият господин Вейн изчезна заедно с парите и хората започнаха да шушукат, че синът му го е убил. Така глупавият ѝ план не само не го спаси, а го унищожил. Ужасена, Саманта запази мълчание и съвсем скоро Себастиан си спечели презрението на Ричмънд.

В продължение на седем години тя продължи да крие тайната; с нито една дума не защити от хулите и не оневини мъжа, когото обичаше от младостта си. С всяка изминала година срамът от постъпката ѝ растеше и накрая ѝ тежеше като оловна топка в сърцето. Но сега Себастиан бе влюбен в госпожица Абигейл Уестън и когато тя се обърна към Саманта за помощ да изчистят името му от обвиненията за кражба и убийство, облекчението най-после да каже истината беше огромно. Саманта си призна всичко пред госпожица Уестън, сестра си и Бенедикт.

Последната стъпка да успокои съвестта си напълно бе да си признае пред баща си и да го убеди да оттегли клеветите си по отношение на Себастиан. Тогава Себастиан щеше да се ожени за любимата си, а Саманта щеше да е изкупила греха си към него. Въпреки твърдото си решение бе наясно, че графът ще побеснее, а Бенедикт и майка ѝ всячески се опитваха да я придумат да не го прави.

Засрамена, трябваше да признае, че почти успяваха. Съпътстващият я от дете ужас от графа я обгръщаше като ледена тъмна вода, която щеше да я удави, ако не се съпротиви. Бенедикт и лейди Стратфорд вече знаеха цялата истина, но бяха и единствените, запознати с истинския нрав на графа. Ако някой можеше да я склони да не признае греха си, то това бяха те.

Било е детинска постъпка — настояваше брат ѝ. — Редно е да загърбим някои от неразумните си действия, извършени някога.

Саманта въздъхна. Да, беше *детинска* постъпка, но това не я оневиняваше.

— Бях на шестнайсет — напомни тя на Бенедикт. — Прибързах и не се замислих, но все пак бях достатъчно голяма да осъзная, че е глупаво и нередно — добави тя, защото си личеше, че брат ѝ е на път да възрази.

Никой не можеше да го отрече.

— Станало е толкова отдавна — обади се майка ѝ.

През зимата щяха да станат седем години оттогава.

— Но никой не е забравил — промълви тя.

Наистина никой: нито хората, нито самата Саманта. Мисълта, че е провалила живота на човек, а същевременно няма начин да даде обяснение или да се извини, ѝ тежеше като олово на душата от седем години.

— Не е — съгласи се Бенедикт. Прокара пръсти през косата си със страдалческо изражение. — Но, Саманта, помисли за миг: ще предизвикаш проблеми, където в момента не съществуват.

Имаше предвид проблемите, които щяха да връхлетят нея. Никой никога не я бе свързвал с изчезването на парите. Ала Саманта не можеше да мисли единствено за себе си.

— Грещиш, Бен. Създадох много проблеми на Себастиан и не бива повече да мълча, особено щом мога да го оневиня. — Горещите молби на госпожица Уестън нарушиха крехкия баланс, постигнат от Саманта между чувството ѝ за вина и страха. — Заради моето мълчание години наред на Себастиан му се налагаше да живее в изолация и да не се ползва с ничие доверие. Дори от теб, Бен — добави тя, а брат ѝ само примирено затвори очи.

— Мислех... — Гласът му заглъхна и той наведе глава. Бенедикт, който я познаваше отлично, заподозря нещо преди седем години, но никога не я попита направо. За да я защити, обърна гръб на най-добрия си приятел от детството. Сестра му изпитваше угризения и заради зейналата между младите мъже пропаст. — Не бях прав...

— И двамата не бяхме. — Докосна рамото на Бенедикт. — И сме длъжни да поправим нещата.

— Но защо мислиш, че като си признаеш, това ще стане? — възкликна той. Ужасена, графинята му направи знак да говори по-тихо и Бенедикт сепнато погледна към вратата. — Татко ненавижда

Себастиан Вейн — напомни той по-тихо, но все така разпалено. — Достатъчно лошо е, че ти... — Поколеба се, защото думата заседна в гърлото му. Все пак намери сили да продължи: — ... *открадна* от него, но го направи, за да помогнеш на Вейн. Не си ли даваш сметка колко ще се вбеси?

— Не очаквам друго.

Дори не се съмняваше и при мисълта за предстоящото наказание започна да дърпа нервно маншета на ръкава си.

— Тогава не го прави — настоя Бенедикт. — Вейн не би искал да пострадаш. Не се държах като добър приятел към него, но го познавам достатъчно, за да гарантирам за това.

— Трябва.

Поклати печално глава. Искаше ѝ се да я разберат. Да, страхуваше се от реакцията на графа, но се чувстваше длъжна да го направи. Себастиан и госпожица Уестън зависеха от нея, нищо, че не го подозираха. Възможно е в действителност точно това да бе чакала през тези години: шанс да поправи грешката си спрямо Себастиан; моментът беше настъпил и тя няма да се откаже.

Брат ѝ отпусна безпомощно рамене и примирено попита:

— Кога?

— Утре сутрин. При първа възможност.

Графът нямаше да е вкъщи за вечеря и щеше да се прибере късно. Саманта предпочиташе още сега да приключи, но се налагаше да изчака до следващия ден. Бенедикт я притегли в обятията си.

— Обещай да не се изправиш пред него сама — прошепна той. — Заради мама.

Над рамото на брат си Саманта погледна майка си. Графинята се опитваше да сдържи сълзите си; лицето ѝ бе напрегнато и бледо.

— Обещавам — промълви тя.

Той кимна и я пусна. Сбогува се набързо с майка си и си тръгна.

В настъпилата тишина лейди Стратфорд хвана Саманта за ръка.

— Наистина ми се ще да не го правиш.

— Знам. — Все така хванати за ръце отидоха до кушетката и седнаха. — Но се налага, мамо. Ако замълча, Себастиан ще загуби момичето, което обича. — В ушите ѝ още кънтяха неутешимите хлипания на Елизабет, когато Стратфорд нареди на господин Халей да

напусне къщата. — Ще лиша госпожица Уестън от щастие за цял живот.

— А ако не е така? — Графинята поклати глава. — След няколко години може и да ти благодари, че не си казала нищо.

Саманта погледна майка си, чийто брак едва ли ѝ бе донесъл много щастие.

— Тя е влюбена в него, мамо, както и той в нея. Според мен... Според мен двамата ще бъдат щастливи, ако им се даде шанс. Никога няма да си простя, ако премълча и им попреча да получат този шанс. — Забеляза изписалата се мъка по лицето на майка си и се наведе напред. — Не мога да премълча. Страшно ми тежи на съвестта и ще стане непоносимо, ако съзнателно отнема на двама души перспективата да са щастливи.

Майка ѝ спря с възраженията. Саманта прецени, че това я устройва. След като кри тайната седем години, сега хем нямаше търпение, хем се ужасяваше да се разтовари от нея. Проявяваше сила с намерението си да се изправи пред графа, но същевременно се чувстваше и най-мекушавия страхливец на света, задето го бе избягвала толкова дълго време. Дори докато си повтаряше колко правилно е решението ѝ, се притесняваше дали ще успее да я доведе докрай.

* * *

Утрото настъпи ясно и свежо. С надеждата изисканият външен вид да допадне на баща ѝ, Саманта положи по-големи усилия от обикновено при обличането и слезе.

Брат ѝ я чакаше; крачеше напред-назад в коридора, на известно разстояние от кабинета на графа. Щом я видя, спря.

— Не си се отказала, предполагам.

Тя поклати глава. С мрачно изражение той въздъхна и вдигна прашна кожена чанта от пода.

Двамата застанаха пред вратата на кабинета на графа. При почукването изражението на Бенедикт се превърна в неразгадаема маска. Сърцето на Саманта се изпълни с обич към него. Знаеше

отлично, че в повечето случай Бенедикт бе допускан в кабинета на графа само за да бъде бит за пореден път.

Граф Стратфорд пишеше, когато ги въведеха. Секретарят му мълчаливо напусна стаята и затвори вратата след себе си. В продължение на няколко минути безкрайни, както им се сториха — Саманта и Бенедикт стояха мирно и чакаха да им обърне внимание. Сърцето ѝ биеше лудо. Баща ѝ щеше да се ядоса много. Вярно, никога не я беше бил, но и тя никога не бе правила толкова лошо нещо. Май майка ѝ е права: по-добре да не казва нищо...

Не! Опита се да си успокои нервите. Ако я набие, ще бъде напълно заслужено, не само заради кражбата и лъжата, но и защото допусна да бъде обвинен невинен човек.

— Какво има? — попита графът най-накрая с обичайния си рязък и заповеднически тон.

— Имам хубава новина, сър — заговори Бенедикт веднага.

Саманта го погледна шокирана. Какво хубаво имаше в онова, което предстоеше да бъде казано?

Графът дори не ги погледна.

— Добре ще е най-после да чуя и такава — изсумтя той.

— Така е — съгласи се Бенедикт. — Така ще се оправи една отдавнашна несправедливост.

Стратфорд спря да пише. Бавно вдигна поглед от писмото.

— Каква отдавнашна несправедливост?

Стомахът на Саманта се сви; брат ѝ очевидно се готвеше да поеме вината за стореното. В детството им го бе правил многократно, за да спести наказание на нея или на Елизабет. Бенедикт стоеше с уверена усмивка и избягваше да я погледне. Вдигна кожената чанта.

— Възстанових парите от „Смъртта на Сократ“.

При споменаването на името тя трепна от изненада; почти го бе забравила, но откраднатите пари бяха платени за картина, която графът продаде на друг ревностен колекционер. Как, за бога, ги бе набавил Бенедикт?

Студените сини очи на графа се впиха в чантата. От изражението му дъхът на Саманта спря; приличаше на човек, готов да извърши убийство.

— Как?

— Направих сполучливо предположение — обяви Бенедикт уверено, но дори той едва издържаше на изпитателния поглед на баща им. — Има ли значение? И последната гвинея е тук.

Без да откъсва очи от сина си, Стратфорд се изправи, наведе се напред и опря ръце на писалището.

— Да, има значение. Парите бяха откраднати от тази стая преди няколко години, а сега твърдиш, че са в ръцете ти. Къде бяха и как ги възстанови?

Саманта се питаше същото, но сега ѝ се отдаваше шанс — вероятно единствен — да признае истината. Преди брат ѝ да успее да каже и дума повече, тя се обади:

— Аз взех парите, татко.

Графът трепна, а върху лицето му се изписа пълно смайване.

— Ти?!

Саманта кимна, без да обръща внимание на отчаяния поглед на Бенедикт.

— Да, аз.

Ръцете ѝ трепереха и тя ги притисна към полата на роклята.

Стратфорд стоеше като вкаменен.

— Мога ли да знам защо? — поинтересува се той с леден тон.

— Дадох ги на господин Вейн.

Очите на графа проблеснаха гневно.

— Ясно...

Тя бързо поклати глава и уточни:

— Не на Себастиан Вейн, а на стария господин Вейн, баща му.

Стратфорд остана смаян за втори път.

— На лунатика?!

— Лошо постъпих — промълви тя. — Много съжалявам.

Стратфорд погледна Бенедикт.

— Ти знаеше ли за това? — Понеже синът му се поколеба, Стратфорд заповяда рязко: — Истината, момче!

Тя долови отчаянието на Бенедикт, но за нейно облекчение той не пое вината.

— Не, сър.

— И си въобрази, че като върнеш парите, всичко ще се оправи?
— Графът се изправи и кръстоса ръце. — С всеки изминат ден

преценките ти стават все по-неблагонадеждни. — Бенедикт стисна зъби, но не каза нищо. — Върви си — нареди графът.

Бенедикт отново се поколеба.

— Сър, вината не е изцяло на Саманта...

— Казах ти да си вървиш — повтори баща му строго. — Страх те е да не я набия ли? Никога не съм посягал на жена. Трябвало е да бия повече теб, ако това е мнението ти за мен, но вече е прекалено късно. Върви си и не се връщай.

Бенедикт пое въздух, искаше да възрази, но Саманта му направи знак с ръка. Вината бе нейна и се налагаше да понесе последствията. За нейно облекчение брат ѝ се обърна и излезе без дума повече, а тя остана насаме с баща си.

— Съжалявам, татко — подхвана тя репликите, които репетира цяла нощ. — Постъпих глупаво. Срамувам се, задето поддържах лъжата толкова дълго. — Навлажни устни и овладя гласа си. — Казвам го сега, защото е редно да оневиниш Себастиан Вейн за кражбата. Колкото и да не го харесваш, той не е крадец, а ти несправедливо го наричаш такъв от седем години, независимо от основателните подозрения.

Надяваше се, че като бие на честта му и върне парите, ще се окаже достатъчно. Откаже ли да отхвърли обвиненията, Саманта нямаше представа какво друго да направи. Ако застане на уличен ъгъл в Ричмънд и обяви, че тя е крадецът, това само ще възроди ужасните клюки по адрес на Себастиан и ще влуди баща ѝ. Или да потърси господин Уестън, бащата на Абигейл, и да го увери, че Себастиан не е крадец... ако въобще ѝ позволят някога отново да излезе от Стратфорд Корт.

— Защо взе парите?

Тонът на баща ѝ сега ѝ се стори още по-зловещ, защото той говореше безизразно и приглушено.

— Защото, според мен, постъпи несправедливо спрямо него — заяви тя храбро.

В интерес на истината още смяташе така. Обзет от пореден пристъп на безумие, старият господин Вейн продаде на графа голямо парче земя включително и парцела, на който се намираще семейната крипта, където лежеше майката на Себастиан — за смешно дребна сума. За Стратфорд лудите бяха презрени твари и понеже не умееха да

се грижат за земите си, той се възползва неправомерно от безпомощността на господин Вейн, без да го е грижа как това ще се отрази на наследството на Себастиан.

— О, жена философ! — Залюля се на пети и вирна вежди. — Жалко, че не се посъветвах с теб по въпроса.

Лицето ѝ пламна от подигравката.

— Сгреших като взех парите, но и ти не постъпи правилно, когато го обвини. Направих доблестно признание. Убедена съм, че и ти не искаш тази лъжа да продължи да витае и миг повече, татко.

Веждите му се стрелнаха още по-нагоре.

— Това ли желаш, скъпа? Разбира се... — Усмихна се ледено и цинично. — Романтично настроената ми дъщеря иска да оневиня Себастиан Вейн, за да получи той момичето, отхвърлило брат ѝ.

Саманта прехапа устни, за да не изрече възраженията си. Вярно, някога Бенедикт ухажваше Абигейл Уестън, но брат ѝ никога не се влюби истински в нея; а госпожица Уестън бе дълбоко влюбена в Себастиан и Саманта разбираше напълно защо отказа вниманието на Бенедикт. След време се убеди, че брат ѝ дори щеше да ѝ е благодарен.

Стратфорд повдигна пешовете на жакета и седна; пресегна се и взе чист лист. Написа два реда и се подписа със замах.

— Устройва ли те? Достатъчно смирено ли признавам, че съм допуснал огромна грешка в преценката си?

Подаде ѝ хартията.

Да, точно както тя желаше, той недвусмислено заявяваше, че е допуснал грешка, но поради някаква причина написаното я плашеше.

— Да, сър — прошепна тя. — Това исках. — Подобна сговорчивост въобще не бе характерна за баща ѝ. Написа онова, за което го помоли без нито една укорителна дума. Дори не повиши тон. Стомахът ѝ се сви от притеснение. — Благодаря, татко.

Той наведе глава, но преди това промърмори:

— Одобрението ти ме радва.

Тя направи реверанс, мислейки да се спаси, докато има възможност, но се оказа късно. Баща ѝ отново бе станал и заобиколи писалището. Хвана я за брадичката и извърна лицето ѝ, за да го проучи внимателно. Саманта не смееше да мръдне; стоеше съвършено неподвижно. Рядко се бе озовавала толкова близо до него, а и той никога не бе приковавал така вниманието си върху нея.

Очите му бяха ледени като сурова зимна нощ.

— Провалих се с теб — подхвана тихо той. — Дори повече, отколкото се провалих с брат ти. Не те познавам добре, Саманта. Знаех, че не си толкова покорна, колкото е редно да бъдеш, но ми се струваше, че поне полагаш усилия да се поправиш. Днес обаче... — Тихо цъкна, а после продължи все така меко и спокойно, с което я плашеше много повече, отколкото ако се бе разкрещял: — През цялото време си се преструвала, нали? Правила си се на послушна дъщеря. Предпочете арогантния Вейн пред семейството си. Открадна от мен, твоя баща, и поддържа една лъжа седем години. Дори сега те подозирам, че призна, защото искаш да помогнеш на Вейн или на онази новобогаташка, за която се надява да се ожени. Проявявам известна толерантност към състрадателното отношение у жените, но не и към глупостта им. — Пусна я и се върна зад писалището. — И всичко това, след като толкова много те глезех. Сега разбирам колко съм сгрешил. Свободна си.

Краката ѝ бяха на път да се подкосят от облекчение. Това ли щеше да е всичко? Тя дори не чу и най-бегъл намек, че ще бъде наказана.

— Благодаря, сър.

В пълен унес отвори вратата и излезе. Не усети как мина по коридорите. Чувстваше се объркана и смутена, защото се бе подготвила за тежък удар, ала той така и не последва. Липсваше дори облекчението от признанието; чувстваше се напълно объркана. Това ли щеше да е единствената реакция на баща ѝ?

— Какво стана?

Настойчивият въпрос на брат ѝ така я сепна, че тя за малко да извика.

Безмълвно му подаде листа. Бенедикт го сграбчи, а после я погледна смаяно.

— Той написа това?! — Тя кимна. — А какво ти причини? — Тя не можеше да говори. — Саманта, какво ти причини? — попита повторно брат ѝ паникьосан.

Думите му я извадиха от унеса ѝ.

— Нищо — отвърна тя.

Той изруга, сграбчи я за ръката и я повлече към будоара на майка им. Когато отвори вратата, лейди Стратфорд крачеше напред-назад, но

при появата им застина на място.

— Признала си е — обяви Бенедикт, — но не казва как ще бъде наказана.

Пламъче надежда се мярна в очите на графинята.

— Може би е доволен, че парите са се намерили...

Като наблюдаваше Саманта изпитателно, Бенедикт поклати глава.

— Съмнявам се.

— Каза... — Саманта усети как гласа ѝ се губи за миг. — Нарече ме жена философ. Спомена, че се е провалил с мен, но все пак написа... — посочи листа в ръцете на Бенедикт — и не заговори за никакви последствия. — Отмести поглед от брат си и го насочи към майка си. — Това ли е всичко, което ще предприеме?

— Може би — отвърна графинята, пребледняла като платно.

— Съмнявам се — повтори Бенедикт.

Саманта отново се ужаси.

— Какво да правя?

— Нищо — посъветва я майка ѝ. — Не показвай и най-малък признак на страх или тревога. Дръж се сякаш всичко е приключило и повече не мисли за това.

Звучеше трудно за постигане. Само щеше да замести бремето на гузното съзнание с чакане, чакане и чакане брадвата да се стовари върху шията ѝ. Погледна брат си.

И той явно не знаеше какво да предприеме. Прокара пръсти през косата си и отказа да срещне очите ѝ.

— Каза да си вървя и да не се връщам. Но как да ви оставя тук, насаме с него...

— Как иначе да постъпиш? — въздъхна отчаяно Саманта. — Какво може да направи, който и да е от нас?

Никой не се обади. Всички бяха наясно с отговора: нищо! Такъв ред царуваше в дома на графа.

— Обещай да ми пратиш съобщение в Лондон, ако той предприеме нещо. — Гласът на Бенедикт я накара да подскочи. — Няма да допусна да те нарани, Саманта. Кълна се.

Потрепери от доловеното вълнение в тона на брат си. Щом Бенедикт, изял толкова бой като момче от ръката на баща си, се страхуваше за нейната безопасност, то тогава тя трябваше да е

ужасена. Същевременно фактът, че е на нейна страна, ѝ носеше утеха, макар да нямаше никакво понятие как би могъл да я защити или от какво въобще трябва да се пази.

— Обещавам.

ГЛАВА ВТОРА

В продължение на два мъчителни дни в Стратфорд Корт цареше ужасна тишина. Саманта помоли Бенедикт да прати на Себастиан бележката на графа, но после нямаше какво друго да предприеме. И тя, и майка ѝ стояха със стаен дъх и чакаха да разберат какво ще направи графът.

Стратфорд обаче изглеждаше непроменен. Не спомена и дума за случилото се и Саманта започна да си мисли, че той просто е вдигнал ръце от нея. Не бе станала неговата, но щом тя вече не го интересуваше, вероятно бе преценил, че не си струва нито труда, нито усилието да я наказва.

Трябваше обаче да се досети, че въобще не е така.

На третия ден, по време на закуска, Стратфорд приключи със спартанската си порция и се облегна назад в стола.

— Ще замина днес сутринта.

— Така ли? — попита графинята с обичайното си овладяно поведение. — Ще съобщя на икономката, за да се разпореди за вечерята. Дълго ли ще отсъстваш, скъпи?

— Няколко дни. — Изпитателният му поглед се насочи към Саманта, която тихо похапваше от препечената си филийка. — Не си ли любопитна къде отивам?

Хлябът заседна в гърлото ѝ. Саманта грабна чашата с чай и бързо отпи, хвърляйки ужасен поглед към майка си. Графинята седеше безизразна. Не бе характерно графът да насърчава задаването на въпроси.

— Не исках да проявявам нахалство, татко — успя да изрече тя пресипнало.

Усмивката му бе суховата.

— Нима? Най-последно научи един урок. Но този път ще ти кажа, защото се отнася до теб.

Цялото бавно натрупвало се напрежение през последните няколко дни я връхлетя с пълна сила и тя застина на стола, очаквайки

удара. Щом Стратфорд е чакал три дни, явно ѝ е намислил ужасно наказание.

Тази седмица ми се отвориха очите — обясни Стратфорд. И ме накара да се почувствам унижен. Разбрах, че съм се провалил като баща по отношение на теб, Саманта. Много съм се провалил. Следователно е време да вдигна ръце и да ти намеря съпруг, та да ръководи действията ти. Мъж с твърда ръка, който няма да те изкушава да се противопоставяш на нежната му душа, както постъпи с мен. Заминавам за Петнът Лодж да се видя с маркиз Дор. Търси булка за втория си син. Сигурен съм, че ще те приеме без особени възражения.

За миг слънчевата светлина, нахлуваща през прозорците, сякаш угасна и в стаята се възцари сивота и студ. Саманта не бе в състояние да диша. Вторият син на лорд Дор, Филип, беше привлекателен мъж, но с толкова зъл нрав, че дори огромното състояние на баща му не бе в състояние да го омаловажи. Някой ѝ каза как веднъж умъртвил кон — просто го прострелял и в четирите крака. Говореше се как се сбил и осакатил съперника си; човекът повече не можел нито да ходи, нито да говори. Момичетата в Ричмънд прибягваха до хитрини от рода, че глезенът им е счупен — дори нарочно биха го счупили, — само и само да не танцуват с лорд Филип. Саманта по-скоро би изтърпяла бой с камшици, отколкото да прекара и ден в компанията на Филип, да не говорим за брак с него.

— Скъпи — възкликна графинята, стараяйки се да прикрие ужаса си, — наистина ли би се съюзил с такъв развратник?

Истина беше. Саманта си спомни приказките за разюзданите събирания на лорд Филип в Лондон, посещавани от какви ли не неблагонадеждни мъже и жени. Щом тя знаеше, нямаше начин и лорд Стратфорд да не е чувал за тях, и за миг изпита надежда. Стратфорд не понасяше пиянството и публичната недискретност.

Графът бавно извърна лице към съпругата си. Тя седеше неподвижно, с широко отворени, молеци очи и потреперваща брадичка.

— О, разбирам — почти прошепна той. — Тревожиш се за нея. Вярно, лорд Филип е с буен нрав и обича опасностите. — Погледна Саманта. — Но дъщеря ни е умно момиче, лейди Стратфорд. Достатъчно умно да успее да опази тайна от цялото си семейство в продължение на седем години! Доста бързо ще съумее да се научи как

да угажда на съпруга си и да го откаже от неморалните му удоволствия. А и той твърде скоро ще я моделира по свой... вкус, убеден съм. Пък и Саманта е на възраст, когато трябва да е вече омъжена. Като неин баща е мой дълг да ѝ намеря съпруг и е крайно време да изпълня това свое задължение.

— Той е жесток — прошепна лейди Стратфорд. — Моля те, скъпи...

Графът стовари юмрук върху масата и от силния удар сребърните прибори — и съпругата му — подскочиха. Очите му блестяха от гняв.

— Помни си мястото, лейди Стратфорд! — Бутна стола назад и се изправи. — Кажи на прислужницата си да извади сандъците ти — нареди той на Саманта ледено. — Ще си омъжена до месец.

Обърна се и излезе от стаята.

До месец. Думите увиснаха в тишината, сякаш съдия ѝ бе прочел смъртната присъда. До месец.

Шокирана, Саманта се вираше в чинията си; отдавна бе забравила за недоизядената препечена филийка. Баща ѝ говореше сериозно. Бог да ѝ е на помощ; наистина щеше да го направи. Въобще не се оправдаха надеждите на Бенедикт, че връщането на парите ще смекчи гнева на баща им. Те ни най-малко не го интересуваха.

Както, очевидно, и тя.

— Ще говоря с него — долетя до нея гласът на графинята; произнасяше думите толкова напрегнато и тихо, че Саманта едва ги чу. — Ще се постарая да го убедя някак. Е, може би не срещу женитбата... — Лицето ѝ се изкриви от болка. — Трябваше да се досетя. Редно беше вече да си омъжена, да си господарка на свой дом. В такъв случай щеше да си в безопасност...

Млъкна и затвори очи.

Саманта не каза нищо. Не се бе омъжила досега, защото баща ѝ не бе готов да я даде. А и тя не бързаше; щом се венчае и напусне дома, майка ѝ щеше да остане сама да понася тиранията на графа. Не само нямаше ухажори, достойни според Стратфорд, но дълбоко в душата си Саманта бе наясно, че тя е единствената опора на майка си.

Омъжи ли се за лорд Филип, майка ѝ дори нямаше да има утехата, че е в безопасност. Глождеше я ужасно предчувствие за обречените на неуспех опити на майка ѝ да промени намеренията на баща ѝ. Не искаше да го изрече на глас и затова само кимна. Все пак —

макар и минимален — съществуваше шанс майка ѝ да склони баща ѝ да избере някой по-добър от лорд Филип.

Всичкият ѝ кураж, тласнал я да си признае и да настоява граф Стратфорд да оттегли обвиненията си срещу Себастиан, се изпари. Постъпи правилно; в това не се съмняваше, но... онова, което я чакаше... Ужаси се.

— Мамо... — Майка ѝ я погледна печално. — Може пък лорд Филип да не е толкова лош, колкото твърди мълвата. Възможно е всичко да е преувеличено или лъжа... — Навлажни устни. — Един джентълмен едва ли бие съпругата си — довърши тя по-скоро, за да убеди себе си, а не защото го вярваше.

— Да — съгласи се майка ѝ веднага. — Едва ли. Надали Стратфорд би допуснал дъщеря му да бъде бита.

При всичките си недостатъци графът никога не бе вдигал ръка срещу съпругата си или дъщерите си. Саманта обаче се опитваше да не мисли за многобройните случаи, когато бе налагал брат ѝ с пръчка. Но това вече бе минало; сега Бенедикт не само бе по-висок и по-силен от графа, но и беше в Лондон, в Кавалерийската кралска лична охрана.

Лондон. Де да имаше начин и тя да се запише в полк или да избяга при далечни роднини. Но дори пълнолетна, една дъщеря принадлежи на баща си. Подпише ли баща ѝ брачен договор, ще се погрижи тя да го изпълни и след това щеше да принадлежи на мъжа си. Дори лорд Филип да не е толкова покварен, колкото твърдяха слуховете, Саманта се съмняваше, че ще е добър или грижовен съпруг.

— Вината е моя — обяви внезапно майка ѝ. — Трябваше да видя колко неблагоприятно е станало положението ти тук. Прости ми, скъпа...

Млъкна и притисна юмрук към устните си.

— Не, мамо. Ако някой има вина, това съм аз.

Саманта сама трябваше да се сети какво ще стане. Бенедикт се изнесе в Лондон при първа възможност. Елизабет, три години по-голяма от Саманта, се впусна да си търси съпруг веднага след дебюта си в обществото. Само Саманта не побърза да се махне, доволна да е сред скициниците и тайните си.

Пое дълбоко въздух и се помоли на ум, за да си даде кураж.

— Разрешаваш ли да посетя приятелката си Луси Уолгрейв?

Графинята премигна.

— Днес ли?

— Защо не? Може да знае нещо за лорд Филип, което да ме успокои.

Още докато го изричаше, Саманта си спомни за слабостта на Луси към всевъзможни похотливи истории. Ако Луси знаеше нещо за лорда, то едва ли щеше да я утеши.

Няма значение, помисли си тя. Най-важно бе да излезе от къщата, да си избистри главата и да реши какво да предприеме.

— Да — склони графинята. Страните ѝ вече не бяха мъртворешко бледи. — Иди, разбира се. Ще ти се отрази добре.

Саманта изчака графът да тръгне. В негово отсъствие всички в Стратфорд Корт дишаха по-леко. Кочияшът, който докара каретата, дори ѝ се усмихна, докато тя се качваше. Сякаш се досещаше, че не е на себе си от притеснение. За миг на Саманта ѝ се прииска баща ѝ да замине много, много далеч и никога повече да не се върне. Ето, дори прислугата я съжалява, а нямаше как да знаят какво ѝ е отредила съдбата.

Луси живееше в другия край на Ричмънд, отвъд реката. Саманта импулсивно нареди на кочияша да я остави в градчето. Отдавна не я придружаваше прислужница, когато посещаваше Луси, а днес определено имаше нужда да подиша свеж въздух.

— Оттук ще отида пеша. Вземи ме от госпожица Уолгрейв след час.

Мъжът кимна и подкара конете. Саманта нямаше представа накъде пое, но си представи как той отива в някоя странноприемница и си поръчва халба черна бира. Трудно бе да си дете на графа на Стратфорд, но вероятно още по-трудно бе да си негов слуга. Обърна се и тръгна по улицата, като се стараеше да не мисли, че може би за последен път вкухва свободата.

Не. Няма да разсъждава така. Вървеше, без да забелязва нищо наоколо. Щеше ѝ се Бенедикт да е тук. Стратфорд му нареди да се махне, а тя най-много се доверяваше на съветите на Бен...

Прие го като знак от небесата, когато зави зад ъгъла и първото, което видя, бе дилижансът за Лондон. Саманта замръзна на място; дъхът ѝ секна, а сърцето ѝ заби учестено. Не. Дъщерята на граф Стратфорд никога не би се качила в обществен дилижанс... но

вероятно затова у нея напираше неустоймото желанието да постъпи точно така. Лондон бе само на петнайсет километра.

Лондон, където беше брат ѝ.

Краката ѝ се раздвижиха, а в ума ѝ се редяха един по един всякакви аргументи: никой няма да знае къде е отишла... искрено ще се разтревожи единствено майка ѝ, но ще я разбере; баща ѝ ще побеснее... но пък щеше да отсъства от къщи няколко дни; може да се върне в Ричмънд утре и графът няма да разбере.

Застана до кочияша. Сякаш по предопределение свише попита за свободно място в дилижанса, за да се окаже, че е останало едно, а цената бе равна почти на сумата, с която разполагаше в чантичката си. Той добави, че потеглят след няколко минути и Саманта само се усмихна. Качи се и седна далеч от прозореца. Сега, вече взела решение, не искаше никой да я види и да се опита да я спре.

Другите четирима пътници я изгледаха с любопитство, но никой не я заговори. Потеглиха рязко и тя се развълнува. Впускаше се в приключение; нещо, което рядко ѝ се случваше в нейния подреден и ограничен начин на живот. Представи си реакцията на Бенедикт, когато застане на прага му. Щеше да е изненадан, но също — така се надяваше тя — доволен, че се обръща към него.

Нахлуващият през прозореца прах я задави; доста мръсна ще пристигне в Лондон. Дискретен поглед към спътниците ѝ показва, че единствено тя е неподготвена за пътуване. Всички останали бяха със здрави, тежки ботуши и непретенциозни дрехи. Чувстваше се малко не на място в червеното си късо вълнено палтенце и розовата рокля; несъзнателно подпъхна ботите си от тънка мека кожа под полата.

Не след дълго се появиха острите върхове на кулите в Лондон. Тя с удоволствие се загледа в оживените улици по пътя на дилижанса. Минаха край Хайд Парк, после край Грийн Парк. Претъпканият площад „Пикадили“ позабави хода им, когато приближиха сърцето на града. Саманта сви пръстите на краката си в ботите; знаеше къде е разположен полкът на Бенедикт, но не бе ходила там, а само до разположения наблизо полигон на Кавалерийската охрана. Реши да не започва да се притеснява отсега. Ще попита и ще я насочат към щаба, а някой оттам ще ѝ помогне да открие Бен.

Най-накрая дилижансът сви в оживен вътрешен двор. Щом слезе, едва се въздържа да не зяпне. Когато семейството ѝ идваше в

Лондон, каретата на рода Стратфорд отминаваше тази част на града и ги отвеждаше направо пред огромната къща на „Портланд Плейс“. Не се ориентираше напълно къде се намира в момента; претъпканият с хора двор и улицата отпред бяха далеч по-шумни, мръсни и оживени от познатите ѝ места.

Но поне стигна до Лондон и няма да допусне да се загуби. Саманта отиде до странноприемницата, където оставяха пощата, и попита как да стигне до Хайд Парк Корнър; беше наясно как да стигне до полигона оттам. Умореният ханджия ѝ посочи пътя и Саманта тръгна.

Този Лондон бе далеч по-различен от онзи, който познаваше. Пълни с хора омнибуси кръстосваха навсякъде. Мяркаха се елегантни карети с дами, излезли да подишат въздух или тръгнали да пазаруват. На всеки ъгъл стърчаха продавачи и предлагаха стоката си. Облечено във вехти дрехи момиченце с кошница с цветя затича след нея; нарече я „Ваша сияйност“ и настоятелно я помоли да си купи цвете. Саманта се шокира от кльощавите крачета на детето, голи под прекалено късата рокля. Бръкна в чантичката си за едно от последните си пенита и го подаде в замяна на китка маргаритки. Момичето я дари с широка нащърбена усмивка и отново потъна в тълпата, обръщайки се към друга жена да купи от цветята ѝ.

Саманта погледна маргаритките бяха поувехнали, сякаш бяха брани преди време, но продължаваха да греят весело. Това я накара да се усмихне.

— Извинете, милейди. — Пред нея застана мъж, свали си шапката и направи дълбок поклон. — Може ли за секунда?

— Но, сър...

Тя отстъпи, смаяна от неговата безцеремонност. Трябваше да признае обаче, че беше привлекателен и добре облечен; да, държеше се малко свойски и екстравагантно, но вероятно хората в Лондон бяха по-прями.

— Става въпрос за момичето. — Погледна в посоката, където то бе изчезнало. — Онова с цветята. Познавате ли я?

— Ни най-малко.

Той въздъхна и тъжно поклати глава.

— Виждали ли сте я преди?

— Не.

Мъжът направи гримаса.

— От това се опасявах! Много лошо, наистина. Аз съм Уилфред Хъмфрис, таен разследващ агент. — Отново си свали шапката. — Натоварен съм да откроя лейди Лусинда Радклиф, открадната от родителите ѝ като бебе и най-вероятно продадена по улиците на Лондон.

Саманта ахна и се обърна с надежда да зърне облеченото с дрипавата рокля момиченце или поне кошничката с цветя.

— Това тя ли е?

— Може би, може би. — Подкани я да тръгне редом с него. — От известно време се опитвам да я хвана, но е прекалено бърза за мен. А родителите ѝ... Толкова са обезпокоени, милейди. Отчаяно я търсят. Надявах се да сте ѝ редовна клиентка и да знаете къде да я намеря.

— Убеден ли сте, че е момичето, което търсите?

Той се засмя непринудено.

— Не съм. Затова трябва да хвана детето и добре да го погледна. Ще ми помогнете ли? Може да е по-склонна, ако я заговори дама като вас. — Саманта се поколеба и той бързо добави: — Помислете си за майка ѝ, графинята на Елсуърт. Всяка нощ сърцераздирателно оплаква изгубеното си дете.

— Лейди Елсуърт ли? — Саманта се отдръпна и почти се блъсна в друг мъж, доста по-едър, появил се неусетно от другата ѝ страна. Почувства се неспокойно и я побиха леки тръпки. — Вероятно грешите. Лейди Елсуърт е над седемдесет. Всичките ѝ деца са поголеми от мен. — Канеше се да каже, че вероятно има предвид лейди Фейнсуърт, единствената представителка на рода Радклиф, която познаваше, когато я осени истината. Вирна брадичка и спря. — Според мен лъжете!

Господин Хъмфрис пристъпи към нея и тя неволно си помисли, че с щръкналите си зъби и големите тъмни очи прилича на заек. Преди да успее да се отдалечи, той я хвана за ръката.

— Може и да е друга лейди Елсуърт, скъпа. Хайде, не искаш ли да хванем момиченцето, за да се уверим?

— Пуснете ме!

Опита се да се освободи, но не успя. Мъжът от другата ѝ страна я притискаше и дори я хвана през кръста.

— Върви и не се противи — изгука Хъмфрис. — Няма да те нараним...

— Вече го правите! — Дръпна се по-решително, но мъжът я стисна по-здраво. Шокирана си даде сметка, че дланта му е върху дупето ѝ. — Престанете!

— Не още. Малко по-нататък. — Хъмфрис се усмихна. Съучастникът му я стискаше така здраво, че тя почти не дишаше, а краката ѝ едва докосваха земята. — Такова хубаво момиче си, и толкова свежо. С руси коси и зелени очи. Убийствена комбинация.

— И с хубави гърди обади се великанът с ръка все още върху дупето ѝ. — Най-малкото пет гвинеи за нея, обзалагам се.

— Добре ще се отнасят към теб. Ще си като принцеса. — Хъмфрис издърпа чантичката от ръката ѝ. — Само върви тихичко или Били ще стане по-груб. Не знае как да се държи с дами като теб. Има още какво да учи...

Макар и с трепереца ръка тя успя да го зашлеви.

— Помощ! — извика Саманта с пропит с ужас глас.

Заобикалящата ги допреди малко тълпа обаче, сега бе оредяла, а малцината минавачи вървяха с наведена глава.

Зад гърба им някой извика и тя извърна глава; приближаваше се трети мъж.

— Помощ! — извика тя отново.

В следващия миг се запита дали и той не е съучастник.

Едрият Били изруга, вдигна я все едно е парцалена кукла и ускори крачка, а Хъмфрис спря и заговори новопоявилия се.

Мислите на Саманта бушуваха като фойерверки. Оказа се пълен идиот. Отвличаха я. Никой нямаше да ѝ помогне. Никой дори не знае къде е. Сама трябва да предприеме нещо, за да се спаси.

Опита се отново да извика, но мъжът, който я носеше, така силно я разтърси, че зъбите ѝ изтракаха. Сега вече почти тичаше, ръката му върху талията ѝ я притискаше като въже, но сякаш никой не ги забелязваше. Пак се чу вик зад гърба им и Били погледна през рамо, преди да завие рязко и да се шумугне в тясна мрачна алея. Представи си как я натикват в карета и я откарват нанякъде, където никой никога няма да я открие. Едва дишаше, защото гърдите ѝ бяха плътно притиснати от дебелия ръка на Били. Риташе, но с меките си боти явно въобще не му причиняваше болка. Отчаяно завъртя глава и впи

зъби в рамото му. Той бе облечен само с бяла риза от грубо платно и затова изруга страховито, когато тя го ухапа. Хватката му отслабна, тя успя да сграбчи кичур от косата му и дръпна с всички сили.

— Проклетата кучка! — изръмжа той и я пусна.

Саманта се стовари на хълбок и лакът. Едва си поемаше дъх от болка, но започна да се дърпа назад. Той обаче лесно я достигна и се надвеси над нея.

— Загубих гвинея заради теб! — Сграбчи я за косата и започна да я влачи по наклонената алея. Шамароса я, от което ушите ѝ писнаха.

— Върви по дяволите!

И я бутна в реката.

ГЛАВА ТРЕТА

За Джордж Чърчил-Грей денят беше прекрасен. Днес светлината не само бе идеална за рисуване, но и най-после бе намерил идеалната комбинация от цветове за най-новото си платно. За жалост, след това откри, че почти е свършил два от тях. Да, беше неудобство, но не нещо непоправимо; денят беше слънчев и ясен, затова си сложи шапка и пое към магазина зад ъгъла, където продаваха най-добрите художнически материали. Пръстите вече го сърбяха да се захване за работа. Предстоеше му да създаде най-хубавото си произведение досега, усещаше го в душата си.

Забеляза момичето само защото беше облечена в яркочервено късо палтенце. Представляваше привлекателна гледка: крачеше по тротоара с букетче маргаритки в ръка, въртеше глава наляво-надясно сякаш се е изгубила или Лондон ѝ е непознат и се вглежда в забележителностите. В следващия миг зърна лицето ѝ и си даде сметка, че по-скоро е второто. Възхищаваше се на всичко наоколо; очите ѝ бяха широко отворени, а устните — извити в очарователна усмивка. За секунди той се загледа в разкриващата се пред очите му гледка: сгушените близо една до друга сгради тънеха в сянка, пъстра тълпа от хора се лееше като пълноводна река и по средата тя — прекрасна и спокойна, като стъпила за пръв път на земята богиня. Начинът, по който светлината я открояваше в тълпата и я къпеше в божествено сияние, му напомни за творбите на Рафаел и Тициан. Разсеян от желанието да я наблюдава, да я екипира за някоя бъдеща картина, той почти забрави накъде е тръгнал. Имаше лице като на Атина Палада — младежко, но сериозно, красиво и благородно.

Докато ѝ се възхищаваше, идиличната картина се промени. Пред нея застана мъж, свали си шапката и направи прекалено дълбок и театрален поклон, за да е невинен. Видимо изненадано, момичето отстъпи назад. Несъзнателно Грей тръгна в нейната посока.

Ала в следващия миг сякаш всичко си дойде на мястото. Те се запrikaзваха. Подвижна платформа мина по оживената улица и за

момент ги скри от поглед му; когато отмина, Грей видя момичето да върви редом с мъжа с шапката. Възможно бе все пак да го познава. Не възразяваше и не се съпротивляваше. Той се поколеба, разкъсан от желанието да се върне в ателието си и разяждащото го любопитство относно богинята с аленото палтенце. Искаше още веднъж да зърне лицето ѝ, независимо че тя не бе негова грижа; в края на краищата бе една свършено непозната жена, която вървеше по улицата.

Макар и по трудния начин, си бе научил урока: знаеше какво става, когато импулсивно помоли непозната жена да я скицира; в най-добрия случай тя го поглеждаше изплашена и побягваше; в най-лошия отново щеше да се наложи да дава обяснения пред блюстител на реда. *Най-добре върви в магазина, подкани се той.*

Не успя обаче да се въздържи напълно и на ъгъла хвърли поглед назад. Тълпата беше оредяла и вече виждаше по-ясно. Втори мъж се бе присъединил и притискаше младата жена. Тя вече не изглеждаше овладяна и спокойна; видимо искаше да се измъкне. Докато Грей ги наблюдаваше, по-едрият мъж я обгърна през талията. Тя се отдръпна в опит да се освободи. Грей решително се обърна и ги проследи.

Ускори крачка, без да откъсва очи от нея. Тя се противеше, но мъжете не я пускаха; те почти я носеха на ръце и я насочваха накъде да върви. Грей изруга тихичко. Накъде отиваше светът, щом жена може да бъде държана против волята си и отведена в неизвестна посока посред бял ден и то в сърцето на Лондон?

Когато приближи, успя да прецени мъжете по-добре. Първият беше привлекателен, слаб и сравнително нисък. Няма да представлява голям проблем. Другият обаче бе далеч по-едър, грозен и вероятно много по-силен. Именно той държеше момичето, докато спътникът му ѝ говореше разпалено и през цялото време я потупваше по ръката. Колебанията на Грей дали тя е с тях доброволно изчезнаха, когато зашлеви единия.

Грей хукна.

— Извинете — провикна се той. Проблем ли има, госпожице?

Тя се извърна, за да погледне назад. Очите ѝ бяха зелени и широко отворени от страх.

— Помощ — обади се тя задъхано.

По-едрият я взе на ръце и се отдалечи, като го остави лице в лице с по-ниския.

— Пуснете младата дама — нареди Грей и сви ръце в юмруци. Със свиване на раменете мъжът се опита да го успокои.

— Тя е бегълка — обясни той със спокоен тон. — Момиче от добро семейство, но с див нрав. Баща ѝ ни нае да я намерим и да му я върнем жива и здрава. Нали няма да попречите на баща и дъщеря отново да се съберат? Съветвам ви да не го правите. Той не е човек, с когото да си...

Грей отново погледна към момичето. Едрият мъж доста бързо се отдалечаваше по улицата, а момичето се съпротивляваше с всички сили, като го риташе и удряше с юмруци. Но беше нежна и крехка и не можеше да се сравнява с великана, който я носеше.

— Нима? И баща ѝ няма нищо против да я носите като чувал с царевица?

— Вироглава е, добри господине. Вероятно отново ще избяга, ако не усети твърда ръка.

Възможно бе да отговаря на истината; но бе възможно и да е лъжа, в такъв случай Грей щеше да изостави една жена да претърпи какви ли не ужаси.

— Чудесно — обяви той. — Ще ви придружа, за да се уверя, че е върната на семейството си и е в безопасност. Прегърна niskия мъж през раменете. — Това ще е доброто ми дело за деня.

— Няма нужда — просъска събеседникът му и безуспешно се опита да се освободи.

— За мен има — увери го Грей, като продължаваше здраво да го стиска. Зърна стражар на отсрещната страна на улицата. — Струва ми се, че на вашия човек му трябва малко помощ с нея. Ще съберем още хора и ще я върнем на любящия ѝ баща. Ето там е точно човекът, който ни трябва. Стражар!

Вдигна свободната си ръка, за да привлече вниманието на пазителя на реда.

Със сподавена ругатня мъжът се извъртя, освободи се от хватката му и хукна след партньора си. Междувременно последният доста се бе отдалечил и продължаваше да носи на рамо протестиращото и ритачното момиче. Грей се насочи към тях, като подвикна на смаяния стражар да му помогне да предотврати убийство.

По-niskият мъж подвикна нещо на партньора си, който погледна назад кръвнишки. Зървайки стражаря и Грей, той бързо сви в

странична улица. Първият мъж продължи напред, но Грей се впусна след съучастника му, като не откъсваше очи от момичето. Когато похитителят ѝ си даде сметка, че продължават да го следят, той отново сви зад един ъгъл и потъна в тясна, тъмна алея. Грей инстинктивно забави ход, защото стражарят все още се намираше далеч зад него, но изведнъж чу ругатня, последвана от вик и разплискване на вода. Втурна се напред и откри, че алеята води до реката. От едрият грозен тип нямаше и следа, но във водите на Темза беше момичето с аленото палтенце и безуспешно се съпротивляваше да не попадне във водовъртежите на реката.

Той застина на място. Тук водата не бе особено дълбока, но ако течението я отнесе по-навътре, щеше да се наложи да плува след нея. Спря колкото да си свали жакета, плъзна се по каменното корито и нагази в реката, за да хване полата ѝ. Платът бе фин и се откъсна, когато се опита да я изтегли навън. Грей изруга тихо и пристъпи напред, където водата достигна до гърдите му. Тя протегна ръка към него и Грей видя паника в очите ѝ.

Хвана пръстите ѝ и я дръпна, но краката му се подхлъзнаха по обраслото с мъх дъно и за миг той потъна, като почти я изпусна. Реката отново се опита да я въвлече навътре, докато той се стараяше да си възвърне равновесието. Момичето потъна под повърхността, отчаяно размахвайки ръка. Грей я затегли с всички сили и най-накрая успя да я хване здраво в прегръдките си. Продължи да я притиска към гърдите си, докато нормализираше дишането си и търсеше начин да стъпи по-стабилно на хлъзгавото дъно, а тя кашляше, плюеше вода и здраво го стискаше за ризата.

— Ей, вие! — Стражарят най-после го бе догонил. Лицето му бе силно зачервено от усилието. — Какво стана, сър?

— Някакъв негодник я бутна във водата — обясни Грей. — Едър, грубоват тип, колкото мен на ръст, но поне двайсетина килограма по-тежък. Вероятно е избягал натам. Имаше и още един: нисък, добре облечен, със синя пелерина. Изчезна по „Странд“.

Блюстителят на реда се поколеба.

— Едва ли ще ги хвана вече. Браво на вас, задето я спасихте. Познавате ли младата дама?

Грей поклати глава. Тя трепереше в ръцете му, докато той бавно я насочваше към брега.

— Подай ми ръка. — Стражарят побърза да откликне и той най-сетне стъпи на твърда почва. Вече се бяха събрали няколко любопитни зяпачи и надничаха от тесния проход на алеята. Опита се да изправи момичето, но коленете ѝ поддадоха и тя залитна. Задържа я и отново се обърна към стражаря. — Подай ми жакета. — Онзи отново се подчини. Грей загърна момичето с дрехата, преди отново да я повдигне. Тя не само трепереше, но и роклята ѝ започваше почти да прозира. — Трябва да я заведем на топло и да я подсушим.

— Ами...

Стражарят изглеждаше объркан.

Грей тръсна глава, за да отстрани водата от лицето си.

— Квартирата ми е съвсем наблизо, на съседната улица. Ще я отведе там и ще я оставя на грижите на хазайката. Така става ли?

— Трябва да чуя показанията ѝ.

— Разбира се. Но е за предпочитане да хванете мъжете, които се опитаха да я убият.

Доловил сарказма, стражарят се изчерви и започна да проправя път през насъбралата се група любопитни зяпачи. Грей наклони глава към момичето в опит да я прикрие от вторачените в нея погледи.

— Не се притеснявайте — прошепна той. — Вече сте в безопасност. — Тя вдигна очи към него. Лицето ѝ бе бледосинкаво, а широко отворените ѝ зелени очи нефокусирани и изцъклени, но дори мокра и замаяна тя бе изключително красива. — Чухте ли какво казах на стражаря? — продължи той по-скоро, за да задържи вниманието ѝ, а не за да споделя информация. — Най-добре е той да потърси мъжа, който ви бутна в реката. Имате ли представа кой беше?

Отговор не последва, но тя определено дишаше по-свободно. Той я притегли към себе си, несъзнателно наслаждавайки се на притиснатите към тялото му нейни извивки. Тънка талия, добре оформени бедра, прекрасни гърди. Съсипаната ѝ мръсна шапка висеше на панделките си и се удряше в него при всяка крачка. Светлокестенявата ѝ коса беше разчорлена, но като цяло момичето бе хубаво, добре нахранено и скъпо облечено.

Какво правеше сама в околността на „Странд“?

* * *

Саманта започна да излиза от унеса си, докато непознатият наполовина я водеше, наполовина я влачеше по улиците. Не чу почти нищо от разговора му със стражаря. Спаси я с известен риск и за себе си — беше мокър колкото нея. Припомни си как викаше на мъжете, които я похитиха. Онези мъже определено не й мислеха доброто; за разлика от този. Веднага обаче се упрекна, задето си въобразява, че знае каквото и да било. Та той може би бе само по-интелигентен вариант на първите двама.

— Иди да звъннеш на вратата — подвикна той на седнало на стъпалата пред къщата момче. То хукна да изпълни нареждането. — Спокойно. Скоро ще сте суха и ще се стоплите увери я той, докато й помагаше да изкачи няколкото стъпала. — Хазяйката ми, госпожа Уилис, ще се погрижи.

Зъбите на Саманта тракаха силно, та чак се наложи да ги стисне. И умът, и тялото ѝ бяха парализирани от комбинацията от студ и страх. Една част от нея си мислеше, че е редно да протестира да я води насам мъж, когото не познаваше, но друга далеч по-голяма част — намираше ръцете му, които я обгръщаха, за доста успокоителни. Тъй като не бе убедена, че краката ѝ ще я задържат, ако той я пусне, тя не изказа никакви възражения.

Вратата се отвори и жена с розови бузи и дантелено боне възкликна:

— Боже, какво сте направили този път?!

— Бях за риба — отвърна мъжът, който придържаше Саманта. — Виж какво улових.

В първия момент хазяйката го изгледа недоумяващо, после разпери ръце.

— Не се шегувайте! Влизайте бързо, влизайте. Горкичката. Наранена ли е?

— Ще трябва да попиташ нея.

Внимателно я въведе през вратата, която жената придържаше отворена, и влязоха в малък, спретнат салон, обзаведен в синьо. Помогна ѝ да седне на кушетката.

Жената го побутна, за да се наведе над Саманта и загрижено се взря в очите ѝ.

— Няма изцъкления поглед на Нед Дейвис, когато се удави. Чувате ли ме? — попита тя високо право в ухото на Саманта. —

Можете ли да говорите, скъпа?

— Госпожо Уилис, дай възможност на нещастното момиче да си поеме дъх. — Спасителят ѝ пое кърпа от връхлетялата в стаята млада прислужница. Избърса си главата, после обви с кърпата врата си и седна, за да свали подгизналите си ботуши. — Джени, донеси горещ чай. В реката беше студено.

Прислужницата кимна и тичешком излезе от помещението.

— Къде се случи? Как се озова в реката? — Госпожа Уилис грабна шал от стола до себе си и наметна Саманта с него.

Той погледна към мокрите си крака.

— Някакъв негодник я бутна в реката и аз я извадих. — Вдигна поглед и забеляза как тя леко трепна. — Бутна ви, нали? — попита той нежно. — Наранена ли сте?

Тя безмълвно се взираше в него. Имаше добро лице, леко издължено, с изсечени скули и топли, кафяви очи. От мократа му коса по слепоочието му се стече капка вода и той я отстрани с пръсти.

Доста е привлекателен, даде си сметка тя; и силен. Саманта си спомни как едрите му, мускулести ръце я изтеглиха от водата, след което я притиснаха към гърдите му и потрепери.

От нея не се чуваше и звук, затова той погледна тревожно госпожа Уилис.

— Трябва да извикаме лекар.

Това най-после я изтръгна от унеса ѝ.

— Не — прошепна Саманта.

Беше добре, само дето бе мокра, замръзнала и още в шок, защото я отвлякоха, а после и почти я удавиха. Не умееше да плува и, ако той не я бе последвал и спасил, едва ли щеше да се измъкне сама от водата. Това, само по себе си, бе достатъчно не само да го хареса, но и да му гласува доверие.

— Сигурна ли сте? — попита той с вирнати вежди.

Тя кимна.

— Продължавайте, скъпа — насърчи я госпожа Уилис. — Негова светлост иска да ви помогне. Почтен човек е.

— Негова светлост? — удиви се Саманта и навлажни устни.

Бог да ѝ е на помощ. Да не би той да познава семейството ѝ? Никога няма да превъзмогне унижението, че са я извадили от Темза.

Мъжът имаше вид на човек, готов да забели очи от досада.

— Джордж Чърчил-Грей, на вашите услуги. Никой не ме нарича лорд Джордж и ви моля и вие да не го правите. Несравнимо повече предпочитам Грей.

— Аз съм почтена жена и ще се обръщам към вас с титлата ви — отвърна хазяйката му. — Син е на херцога на Роуланд — прошепна тя доста високо на Саманта сякаш лорд Джордж Чърчил-Грей не стоеше на метър от нея.

— Боже...

Гласът на Саманта потрепери. Херцогът на Роуланд. Баща ѝ мразеше херцог Роуланд.

— Не ѝ обръщайте внимание — посъветва я той и погледна раздражено госпожа Уилис. — Как се казвате? Семейството ви сигурно се тревожи за вас.

Умът ѝ се скова. Името ѝ; ако му го каже, ще я върне на семейството ѝ. Изведнъж Саманта се почувства като най-големия идиот на света. Не само прояви незачитане към баща си и дойде в Лондон без разрешение, но я обраха и за малко не я убиха. Спаси я синът на Роуланд, което ще накара баща ѝ да се почувства задължен на графа. Вече си представяше вбесените му изявления колко е неразумна, глупава и опасна за самата себе си. Ще я омъжи за лорд Филип до две седмици, а не до месец. Съкрушено поклати глава.

Спасителят ѝ я изгледа притеснено.

— Какво? Не си спомняте ли?

Тя бе замълчала само, за да спечели малко време, но когато той зададе въпроса си веднага отвори уста и заяви:

— Не, не помня. — После, сякаш някой бе поел контрол над тялото ѝ, тя притисна чело с ръка и затвори очи. — Боли ме главата.

Последва миг мълчание. Тя леко отвори очи и зърна смутеното изражение на лорд Джордж. То моментално изчезна, когато очите им се срещнаха. Усмихна ѝ се със същата уверена, носеща ѝ утеха усмивка, която видя, докато я съпровождаше насам.

— Скоро ще ви мине, убеден съм. Междувременно, чувствайте се свободна да си почините тук. Госпожо Уилис, ще донесеш ли нещо за хапване? И сухи дрехи. — Изправи се и прокара ръка през косата си, при което последните капки вода паднаха върху раменете му. — Извинете ме. Ще се преоблека и ще ви оставя на грижите на госпожа Уилис, госпожице... — Поколеба се. — Не знам как да ви наричам.

Тя го гледаше безпомощно.

— Добре. — Усмихна се насърчително. — Надявам се да се сетите, Пердита.

Поклони се и излезе, оставяйки влажни стъпки по килима.

— Горкото дете — промълви госпожа Уилис. Погледна Саманта съжалително. — Ще ви намеря сухи дрехи. Дребничка сте, но трябва да съм запазила от нещата на Мери в сандъците на тавана. — Най-голямата ми дъщеря — добави тя гордо. — Преди две години се омъжи за корабостроител от Гринуич. — Отиде до вратата и се провикна в коридора: — Джени! Къде е чаят? — Без да дочака отговор, се върна при кушетката и клекна. — Хайде първо да свалим мокрите дрехи, преди да умреш от студ. Надявам се Негова светлост да стори същото, но човек никога не знае при мъжете... — Поклати глава и започна да развързва ботите на Саманта. — Добро момче е, но се обзалагам, че не е свалил ризата от раменете си и въобще не е помислил за студа. Съсипа още един чифт ботуши. Е, поне се е сетил да ви наметне с жакета си, скъпа, въпреки че едва ли ще успеем да го почистим.

Свали палтенцето от раменете на Саманта и отново я наметна с шала. Саманта обаче не пропусна да забележи как веждите ѝ се стрелнаха нагоре при вида на дрехите ѝ. Госпожа Уилис очевидно разпознаваше качествено. Въпреки това не направи никакъв коментар и Саманта предпочете да стори същото.

Докато прислужницата Джени се появи с чая, госпожа Уилис ѝ бе помогнала да се придвижи до малка спалня в задната част на къщата. Заедно с Джени свалиха подгизналата ѝ рокля, облякоха я в нощница, която очевидно принадлежеше на госпожа Уилис, и я сложиха да легне.

— Пийнете, скъпа — подкани я хазяйката, докато събираше мокрите дрехи и даваше указания на Джени да ги занесе в кухнята и да ги изпере. — Ще се почувствате по-добре.

— Благодаря.

Гласът ѝ бе дрезгав. Саманта отпи от чая с пълното съзнание, че получава само временна отсрочка. Умът ѝ направо се размекваше от обзелия я допреди малко студ. Предстоеше ѝ да намери Бенедикт, но в момента изпитваше силно желание единствено да полежи. Главата наистина я болеше, а и още ѝ бе студено. Какво толкова ще стане, ако отложи всичко с няколко часа. Ще си почине, докато дрехите ѝ

изсъхнат, а после ще обяви, че паметта ѝ се е възвърнала, ще благодари на милата хазяйка за всички положени грижи и ще я попита как да стигне до щаба на Кавалерийската кралска лична охрана. Или още по-добре: ще изпрати бележка на брат си да дойде да я прибере, за да не се загуби отново.

А ако доста привлекателният лорд Джордж Чърчил-Грей възрази и предложи да се увери, че е в безопасност в ръцете на Бенедикт, тя любезно ще откаже.

Да, помисли си тя, допивайки чая. Подаде чашата на госпожа Уилис и ѝ позволи да я загърне с одеялата. Точно така ще постъпи... При тази мисъл Саманта затвори очи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Докато Грей се подсуши и преоблече, госпожа Уилис беше сложила момичето да си легне.

— Заспа, щом главата ѝ докосна възглавницата — довери му тя. — Преживяното очевидно силно я е изплашило.

— Няма съмнение. Каза ли нещо повече за мъжете, които я преследваха, или коя е тя?

Хазяйката поклати глава.

— Нито думичка. Горкото момиче.

Джени, единствената прислужница, която отговаряше за всичко, се появи в коридора.

— Госпожо, на вратата се появи стражар и пита за Негова светлост.

— Сега ще дойда — отвърна Грей. — Не оставяй Пердита да спи прекалено дълго — нареди той на госпожа Уилис. — Ако си е ударила главата, няма да ѝ се отрази добре. Събуди я след малко.

— Какво?! Не съм го чувала досега. Откога сънят е лошо нещо?

Той сви рамене. Изрази предположение, но няма да престане да се тревожи, докато момичето не се събуди и не проговори отново.

— Навремето съседско момче падна от кон и си удари главата. Оплака се, че ужасно му се е доспало и веднага си легна, но така и никога не се събуди. Не искам същото да се случи с нея. Направи каквото ти казвам, моля те, госпожо Уилис.

— Добре. — Потупа го по ръката. — Много джентълменско от ваша страна е да се притеснявате за нея.

Той само махна и слезе в салона, където го чакаше стражаря. След въпросите, които очакваше и на които не бе в състояние да отговори — *Коя е тя? Кои са мъжете? Кога мога да разговарям с нея?* — Грей се облегна назад на кушетката.

— Нищо няма да излезе, нали? — попита той.

Блюстителят на реда изсумтя високомерно.

— Ако открием мъжете и тя свидетелства срещу тях в съда, ще ги пратят в затвора „Нюгейт“. — Грей го погледна скептично и събеседникът му се разколеба. — Е, може би. Тя прилича на дама. Вероятно ще окаже влияние. — Направи гримаса. — Същевременно една дама едва ли ще иска да дава показания пред съда.

— Аз ще го направя на драго сърце. Станах очевидец на всичко.

Пазачът кимна и си записа нещо.

— Много похвално, сър, но не очаквам да постигнем нещо кой знае какво. Младата жена не беше отвлечена, не беше и пострадала особено...

Благодарение на мен, а не на теб, помисли си Грей.

— Уведоми ме, ако изскочи нещо.

Изпрати посетителя и отиде в стаята на хазайката. През откренатата врата се чуваше оживеното бърбене на госпожа Уилис. Явно Пердита беше будна. За момент се облегна на стената и се заслуша; щеше му се хазайката да не е толкова словоохотлива; искаше да чуе отново гласа на момичето. Не бе изрекла повече от десетина думи и звучеше обърквана, но гласът ѝ бе мек и топъл, с култивиран акцент. Напомняше му за розовите залези сред зелените хълмове на Киркуд, седалището на неговия род. Беше готов да заложи и последната си туба боя, че е изискана дама. Пръстите го засърбяха повече от всякога да я скицира. Възможно е, след като бе забравила името си, да не откаже ужасена молбата му. В края на краищата ѝ спаси живота и това би трябвало да я склони...

Госпожа Уилис се появи в коридора и прекъсна мислите му.

— Ето ви и вас, сър. Младата жена е будна, както поискахте, но има леко главоболие. Ще накарам готвачката да ѝ приготви билков чай. Билковият чай на готвачката е ненадминат и прави чудеса. Ако желаете да разговаряте с нея, влизайте.

Госпожа Уилис се отдалечи, като подвикна на Джени да се появи. Грей почука леко на все още откренатата врата и леко я побутна.

— Разрешавате ли да вляза?

Пердита притегли одеялото към брадичката си.

— Налага ли се?

Грей направи гримаса.

— Не, но е доста неудобно да разговарям оттук. А и ако викам, главоболието ви вероятно ще се усили.

— Ами... — Косата ѝ представляваше водопад от светли къдрици, които се спускаха по раменете ѝ като слънчева светлина; слънчева светлина от края на лятото, пълна със сияние и топлина. Постара се да не впива очи в тази красота. Така или иначе Пердита избягваше погледа му, а одеялото я покриваше напълно. — Тогава вероятно...

До вратата имаше стол с висока облегалка. Посочи го въпросително и тя кимна, но не преди лека руменина да плъзне по страните ѝ. Остави вратата отворена и седна.

— Благодаря. Стражарят беше тук.

Вместо да я успокои, това видимо я напрегна. Прехапа долната си устна и се изчерви по-силно.

— Заловил ли ги е?

— Не и се опасявам, че няма да успее, ако не се сетите за нещо, което ще му помогне да ги открие.

— И аз така си помислих — въздъхна тя. — Първият, по възпитаният, каза, че издирва изгубено момиченце, като онова, от което купих маргаритките. Нарече се Хъмфрис. Искаше да му помогна да я намери в тълпата. Но го уличих в лъжа, когато каза, че майка ѝ е...

Той се наведе напред, защото тя млъкна внезапно.

— Коя?

Лицето ѝ пребледня.

— Не знам — прошепна тя. — Някоя си... Мислех, че я познавам... Опитах се да се отдалеча, но другият застана зад мен и не ми позволяваха да се измъкна.

Грей кимна.

— Казаха ли какво искат? Ограбиха ли ви?

Не беше с една от онези малки чанти, каквито жените носят обикновено.

Тя се вторачи в него сякаш обмисляше нещо. Очите ѝ бяха огромни и зелени. Със спуснатата си коса и притиснатото към гърдите одеяло приличаше на момиченце. Държа я в обятията си обаче и я видя с прилепналата по тялото мокра рокля и добре си спомняше женствените ѝ форми.

— Господин Хъмфрис взе чантичката ми. Казаха... Казаха, че съм много хубава и ще изкарат поне пет гвинеи.

Ръцете на Грей се свиха в юмруци. Възнамерявали са да я продадат на някой бордей. С русата си красота и нежен, невинен вид щеше да им осигури прилична сума. Но нямаше намерение да я плаши.

— Ясно — подхвърли той. — Негодници с обноси.

Тя се сниши, а кокалчетата ѝ побеляха от стискането на одеялото.

— Не бих казала. Единият ме опипа... неприлично и говореше грубо. Другият го наричаше Били и ме предупреди, че няма да е нежен, ако се съпротивлявам... — Тя поклати глава. — Постъпих като истинска глупачка. Гласът ѝ изневери при последната дума.

— Не. — Грей се наведе напред. — Недейте да се вините. Една жена трябва да може да върви по улиците на Лондон, без да я закачат и притесняват.

— И почти да я удавят. — Устните ѝ трепнаха сякаш се опитваше да се усмихне. — Да не забравяме и това.

— Имате ли представа защо е постъпил така?

— Ухапах го и го оскубах. — В тона ѝ се долавяше известна гордост. — Той ме изпусна, но не успях да се отдръпна навреме.

— Много добре — похвали я Грей. — Точно това е заслужавал.

— Да. — Беглата ѝ усмивка се стопи. — Според вас стражарят ще ги хване ли?

— Ще се постарая. — Нямаше причина да ѝ казва повече. — Семейството ви вероятно се притеснява за вас. Сигурно силно желаете да се приберете.

Тя навлажни устни. Сега, когато бе възвърнала цвета на лицето си, Грей си даде сметка, че тя наистина е много хубава. Устните ѝ бяха с цвят на зряла праскова...

— Не знам...

— Наистина ли не си спомняте? — притисна я той озадачен. Готов бе да се закълне, че знае повече, отколкото споделя, но защо го крие? Ами ако наистина е бегълка? Не съжаляваше, задето я спаси от грубияните, каквито никой почтен джентълмен не би пратил да издирват дъщеря му... или съпругата му... но пък е възможно джентълменът да не е толкова почтен, или порядъчен, или добър. Не е изключено според нея бягството да е било единственият изход. — Бягате ли от някого? — попита той импулсивно.

Тя отново пребледня силно, но не отвърна.

— Няма да ви върна при човек, който би ви наранил — обеща той, макар да нямаше представа какво ще прави с нея. Дори да убеди госпожа Уилис да я подслони за известно време, къщата беше малка. Грей използваше горния етаж за живеене, а тавана за ателие и не разполагаше с излишни стаи. — Ако имате приятели или роднини, които да ви настанят по-удобно, ще ви помогна да стигнете до тях.

— Нямам... — промълви тя и прехапа устни.

Отново му се мярнаха сочни сладки праскови. Боже! В името на своето спокойствие се налагаше да я предаде на семейството ѝ.

— В Лондон ли живеете?

Тя бавно поклати глава.

— Значи гостувате. Щяхте да се срещнете с някого, така ли?

След дълга пауза тя кимна едва-едва.

— Така смятах. Облекчен, той се усмихна.

— Човекът ще ви потърси, след като не сте се появили, убеден съм. Спомняте ли си каквото и да било: къде сте отивали, кога е трябвало да се срещнете, името му...

Тя го изгледа продължително с широко отворени, немигащи очи. Пое си дъх, а Грей несъзнателно се наведе напред, омаян от цвета, плъзнал по страните ѝ, и от ясните ѝ зелени очи. Коя е тя? Куп картини минаха през ума му: предава я в ръцете на разтревоженото ѝ семейство; измъква я от хватката на жесток и зъл опекун; спасява я от нагласен брак с развратно чудовище. Испитваше желание да помогне на това момиче и да види лицето ѝ, сияещо от благодарност и възхищение... Да я чуе как го кани да я посети... Да се превърне в неин герой...

— Главата отново ме заболя прошепна тя и съвсем се сгуши под завивката.

Грей се облегна назад с чувството, че е паднал от голяма височина. Тя не си го представяше като енергичен и храбър герой, а се съвземаше от ужасно преживяване и евентуално нараняване.

— Извинете — промълви веднага той и мислено се шамароса. — Редно е да си починете. Но не дълго — добави той, спомняйки си Дики Ръсел, който заспа и никога не се събуди.

— Благодаря.

Тя се плъзна надолу по възглавниците, ясно давайки му знак да си върви. Одеятото бе все така придърпано плътно към брадичката ѝ.

Грей отърка длани в коленете, изправи се, излезе и затвори вратата след себе си. Госпожа Уилис го посрещна в коридора.

— Как е младата дама?

— Боли я главата. Редно е да повикаме лекар, въпреки възраженията ѝ.

Хазяйката свъси чело.

— Разбира се. Трябва, естествено. Веднага ще пратя момчето. Но коя е тя?

Грей се поколеба.

— Не си спомня.

Очите на госпожа Уилис се отвориха широко.

— Какво?! Ни най-малко ли?

— Шшшт... — Грей вдигна ръце, за да я накара да млъкне. Притесняваше се момичето да не ги чуе. — Поне така твърди.

— Не е за вярване! Когато го каза в началото, си помислих, че лъже.

Не ѝ призна, че и той е на същото мнение.

— Преживя нещо ужасно. Или наистина не знае, или поради някаква причина крие. — Сниши още повече глас. — Подозирам второто, откровено казано. Изглежда изплашена.

Хазяйката ахна.

— От какво? Дали тези негодници няма да се върнат да я търсят ли? Боже, какво ще стане с нас, ако разбият вратата?

— Едва ли ще се стигне дотам — опита се да я успокои той, но безуспешно.

Госпожа Уилис вече бе силно разтревожена, а развинтеното ѝ въображение бе в състояние да сътвори безброй ужасни последствия.

— Не желая неприятности в дома си. Вдовица съм, милорд, а трябва да се грижа и за Джени. Майка ѝ ми е родна сестра, както знаете. Как ще я погледна в очите, ако допусна дъщеря ѝ да бъде отвлечена и да преживее всевъзможни ужаси?

— Госпожо Уилис — изгледа я Грей решително, — това няма да се случи. Успокой се.

Тя го погледна обидено.

— Какво да предприемем? Не искам да гоня младата дама, но...

— Не бива да я гоним!

Твърдият му тон я предизвика да вирне вежди и тя се впусна шепнешком да обяснява, че не разполага с излишни легла, какви са възможните опасности и какво гласи християнската благосклонност, проблемите със собствеността върху къщата и — в никакъв случай да не се забравя — цената на чая. Разпознал в тези приказки готовност за преговори Грей сложи край на излиянията ѝ с обещанието не само да плати на лекаря, но и за всички други разходи и неудобства, до които би довело присъствието на Пердита. Добави и допълнителна сума за работата, която ще се отвори пред Джени от рода на смяната на чаршафи и миенето на посуда. Едва тогава госпожа Уилис кимна в знак на съгласие. Грей се отправи нагоре; идеше му единствено да си легне и да придърпа завивките над главата си, както постъпи Пердита.

— Но това не отговаря на въпроса къде ще я настаня — подвижна госпожа Уилис след него. — Нямам излишно легло, милорд!

Грей прокара пръсти през косата си и едва се въздържа да не изругае.

— Сложи я в моето легло. — Тя го погледна ужасено. — Не с мен — добави той бързо. — Аз ще спя в ателието. — Вярно, там имаше един разклатен шезлонг, но вероятно дори подът щеше да е поудобен. Поне краката му ще са водоравно, а няма да висят от стола. — А Джени да си направи постеля и да спи близо до нея. Ще помогне, ако на Пердита ѝ прилошее през нощта и ще сте сигурна, че репутацията на всички е опазена.

— Добре — вирна тя брадичка, донякъде умилоствивена. — Точно така ще постъпим.

Грей въздъхна облекчено.

— Благодаря, госпожо Уилис. Ще събера нещата си, за да я отведете горе.

— Говорим само за тази вечер, нали, лорд Джордж?

— Определено — отвърна той и заизкачва стълбите.

Представа нямаше какво ще прави с Пердита на следващия ден. Знаеше само, че не може да я изгони през вратата в сегашното ѝ състояние, с румените страни, разрошените руси къдрици и изплашените зелени очи. Една нощ прекарана в непозната обстановка, вероятно ще я убеди да се прибере вкъщи и паметта ѝ бързо-бързо ще се възстанови.

Хазяйката въздъхна.

— Много добре. Но вечерята ще закъснее, щом Джени ще бди над нея.

Перспективата да се храни заедно е Пердита му се стори примамлива, ала неизбежното присъствие на госпожа Уилис на масата бързо го отказа от това намерение.

— Довечера ще ям навън обяви той.

Горе му трябваха само няколко минути, за да прехвърли всичко необходимо в ателието, после си взе жакета и тръгна да излиза. Шепнещите гласове от задната част на първия етаж го спряха за миг, след което решително продължи напред.

Пердита ще си е вкъщи утре. Дотогава ще е добре да стои далеч от нея.

ГЛАВА ПЕТА

Когато на следващото утро слънчевите лъчи започнаха да нахлуват през прозореца, Саманта вече бе набрала смелост.

Трябва да се прибере вкъщи. Не само се възползваше от добрината на госпожа Уилис и лорд Джордж Чърчил-Грей, но сега си даваше ясна сметка за лудостта на цялото начинание. На този етап възлагаше най-големи надежди да се върне възможно по-скоро и да се остави на милостта на баща си. Идеята я изпълваше с ужас, но водопад от сълзи най-вероятно щеше да постигне онова, което сърцераздирателните молби и предпазливите подпитвания не успяха.

Първо се налага да се извини на домакините си и по-специално — на лорд Джордж. Отне ѝ известно време да осъзнае, че когато госпожа Уилис я отведе горе, в по-голяма спалня, хазайката всъщност я въвеждаше в покоите на Негова светлост. Нямаше нищо особено мъжко в спалнята — най-обикновено, ала уютно обзаведено помещение, — но Саманта промени първоначалното си впечатление, когато седна на голямото легло. Усети аромата на сандалово дърво и на сапун за бръснене, какъвто използваше брат ѝ. В отговор на въпроса ѝ госпожа Уилис потвърди, че джентълменът е преотстъпил стаята си.

— Ще преспи горе, в ателието — обясни госпожа Уилис и оправи възглавниците. — Настоя, милейди, а и Джени ще е тук, ако ви потрябва нещо. Не се безпокойте. Отпуснете си главицата и дано си спомните всичко.

Саманта предполагаше, че няма да мигне в леглото на непознат мъж, но се излъга; стига да не се броят двата пъти през нощта, когато без никакво обяснение Джени я сръга и я събуди, след което сънено се осведоми как се чувства. Сега обаче утрото бе настъпило, роклята ѝ, изпрана и закърпена, ѝ бе върната и нямаше причина да се бави повече.

Изкачи стълбите, като нервно прокараваше длани по полата. Въпреки прането по нея още личаха следи от вчерашното потапяне в реката, което ѝ напомни колко лаконично бе благодарила на лорд

Джордж за проявеното геройство. Овладея изражението си, вдигна ръка и почука на вратата.

Тя се откряна и едно око се впи в нея.

— Сама ли сте? — прошепна той.

Слисана, Саманта отстъпи.

— Да...

— Слава богу. — Той отвори вратата със замах и се поклони. — Заповядайте.

— О, не, аз... — Усети как дланите ѝ отново се изпотиха. — Искан да ви благодаря и да се извиня...

— С радост ще приема и благодарностите, и извиненията, но преди всичко искам да избегна госпожа Уилис — довери той все така шепнешком. — Влезте. Ще оставим вратата отворена.

Зяпна го. Той беше луд. Освен това бе полуоблечен — само по панталони и риза, спускаща се свободно по гърдите му и разкопчана на врата. Благодарение на навитите ръкави се виждаха силните му ръце; беше обут с протъркани ботуши. Дългата му кестенява коса се спускаше почти до раменете, а брадата му бе набола.

— Защо искате да избягвате госпожа Уилис?

Той погледна над рамото ѝ, защото отдолу долетя част от разговор; хазийката се караше на Джени за прането.

— Тя съчетава лошото от най-нелюбимия ми учител и бавачката от детството ми. Ще влезете ли?

Подобаващият отговор бе редно да е *не*. Саманта прекрачи прага.

Лорд Джордж притвори вратата и направи крачка към средата на стаята.

— Добре ли спяхте?

Взе престилка и я нахлузи през главата.

— Да, благодарение на вас. — Тайно наблюдаваше как оправя престилката; стигаше до над коленете му и бе изцапана с боя, предимно от дясната страна. Не скриваше обаче оголените му бицепси, а дългите му пръсти се открояваха особено ясно. При нахлузването през главата косата му се разроши, все едно току-що се е надигнал от леглото. Беше неприлично да наблюдава нещо толкова интимно, но не съумяваше да се въздържа. — Разбрах, че сте ми отстъпили спалнята си. Благодаря.

Той махна пренебрежително.

— Най-малкото, което можем да сторя. — Очите му срещнаха нейните за миг, преди да ги отмести. — Много е невъзпитано от моя страна, но възразявате ли да поработя, докато говорим? Бях се развихрил.

— Продължавайте — отговори Саманта, без да се замисли.

Той се ухили. В ръка вече държеше палитра.

— Изключителни благодарности за проявената толерантност към ексцентричността на художника.

Пристъпи напред и нанесе с четка боя върху голямо платно, обърнато към прозореца.

Леко неуверено Саманта се огледа. Очакваше да види малко слугинско помещение, но се излъга. Покривът бе по-нисък отколкото долу, но иначе беше просторно, с три прозореца на едната стена, все едно три малки тавански помещения бяха обединени в едно. В резултат се бе получило обширно, добре осветено от слънцето пространство, препълнено само от бурканчета и туби с боя, различни по размер картини, празни платна, два големи статива, два различни дървени стола и зелен шезлонг, натикан в ъгъла и все още със следи, че върху него се е спало. Изпод мигли хвърли още един поглед към домакина си. Нямаше начин мъж с такъв ръст да е спал удобно върху подобно импровизирано легло.

Видът му обаче е нищо не издаваше, че е недоволен. Цялото му внимание бе съсредоточено върху платното.

— Какво рисувате? — престраши се да попита тя след няколко минути.

— Корабокрушение — измърмори той.

Остави четката настрана и взе малък нож. Изстърга леко боя от платното, избърса ножа в престилката и отново взе четката.

— Може ли да погледна?

Той вдигна изненадан очи и леко свъси чело. Саманта веднага отстъпи несъзнателно.

— Извинете. Беше невъзпитано да питам...

— Не. Елате да видите. — Направи ѝ знак да се приближи. — Ще е по-хубаво, когато го завърша.

Центъра на композицията заемаше кораб, разбил се върху скалите. В морето наоколо вилнееше страховита буря; разпенени вълни обливаха палубата, а от струпаните гневни, тъмни облаци в

горния край на платното валеше обилно. От счупените мачти висяха платна като разкъсано, предало се знаме. На преден план, в долната част на картината, млада жена се влачеше към тясна пясъчна ивица. Тъмната ѝ коса се вееше пред лицето ѝ, обърнато да види разбития кораб. Алената ѝ рокля бе ярко петно в тъмното и мрачно като цяло изображение.

Ако Саманта бе благодарна за нещо на баща си, то това бе отношението към изкуството. Стратфорд Корт бе пълен със стари и нови шедьоври и когато графът беше предразположен, вдъхновено обясняваше различните техники и композиции. Известно време Саманта се надяваше, че ако прояви артистичен талант, баща ѝ ще бъде по-благосклонен към нея и ще се отнася по-мило. Нищо такова не се случи; уменията ѝ се ограничаваха до шарене с молив или скициране, но различаваше таланта, а при лорд Джордж той бе в изобилие. Представяше си тази картина — всъщност доста по-голям вариант — закачена, обърната към реката, в някой от салоните на Стратфорд Корт. Подобни контрасти определено допадаха на баща ѝ.

Не можеше обаче да сподели нищо от това.

— Драматично е — определи тя след известно време.

Очите ѝ се спряха върху момичето, спасило се от бедствието.

Изражението на лорд Джордж стана напрегнато. Взе ножа и изстърга още боя от облаците.

— Много е хубава — добави Саманта забързано, доловила, че коментарът ѝ не е бил схванат правилно. — Направо прекрасна. Вълните са пресъздадени чудесно, а светлината през облаците е впечатляваща.

— Мислите ли?

Той ѝ хвърли кос поглед.

Тя кимна.

Лицето му стана по-спокойно.

— Ако се получи, както съм я планирал, ще я предложа на Кралската академия за изложбата следващото лято. Тази година кандидатствах с четири и се надявам тази да стане по-хубава от другите.

— Ще я приемат, убедена съм — увери го тя разпалено.

— Защо смятате така? — Наклони глава, забелязал ужасеното ѝ замлъкване. — Май познавате изискванията на Академията.

Така беше. Баща ѝ често говореше по въпроса, предимно за да изразява презрението си към комитета, който подбира творбите. Саманта обаче знаеше, че не бива да разкрива пред лорд Джордж с разрошената коса, добри очи и силни голи ръце, коя е тя. Ще му благодари, ще се сбогува и той никога няма да я свърже със студения и строг граф на Стратфорд.

Нито пък нейният път ще се пресече с този на художник, след като я омъжат за лорд Филип.

— Имам предвид, че е натоварена с артистичност, има енергия и страст. Как да не я приемат? — заяви тя и се опита да се усмихне нормално.

— Ясно. — Очевидно не ѝ вярваше, но не възнамеряваше да я притиска. — Надявам се да я приемат. Майка ми ще е безкрайно доволна и ще убеди баща ми, че не му пиляе парите.

Баща му, херцогът на Роуланд. Саманта отстъпи, съзнавайки, че е време да се извини и да си тръгне. Все пак не се въздържа и попита:

— Баща ви насърчава рисуването ви, така ли?

— Озадачен е, но го прави — отвърна той, захванал се отново с платното. — Щеше да е по-спокоен, ако бях последвал брат си Роб във Вътрешното министерство, или бях постъпил в армията като брат си Том. Дори щеше да одобри, ако се бях захванал с отглеждането на коне като Уил.

— Трима братя? — промълви Саманта.

Боже, нищо чудно защо Стратфорд ненавижда Роуланд. Той имаше четирима сина!

Грей се засмя.

Четири вечни източника на грижи, тревоги и досади. И неспирно източване на кесията му.

Поклати глава, но остана усмихнат. Говореше шеговито.

Тя навлажни устни.

— По-добре е, отколкото четири дъщери.

Той направи пауза и я стрелна с тъмните си очи.

— Няма откъде да знам. Нямам сестри. Татко казва, че не би имал нищо против една-две дъщери. Момичетата не си чупят ръцете, докато яздят буйни коне, не слагат мъртви пльхове в ботушите на преподавателите си, не опитват брeндитo му и не намират за адски забавно да облекат изложените в библиотеката доспехи и да проведат

турнир. — Саманта се усмихна на описанието му, а Грей се ухили. — Твърди, че далеч повече предпочита да има послушно момиченце, което да му поднася чая, а той да я глези с нови шапки и панделки за косата.

Да, мъж с четирима сина навярно би удостоил с известно угаждане една дъщеря. Тя се обърна и започна да разглежда някои от другите скици и картини в студиото.

— Но вие сте художник. Никое от заниманията на братята ви не ви се е струвало привлекателно, предполагам.

— Нито едно — отвърна той веднага. — Не само за да не ги повтарям, но и нямаше да се справя. Както те не биха се справили с рисуването. — Замълча, а четката — застина във въздуха. — Има дни обаче, в които ми се струва, че и мен не ме бива в това.

— Не е вярно! — възрази Саманта разпалено. — Тези са прекрасни!

Завъртя се на пети и направи широк замах с ръка.

— Глупости. — Пъхна четката в малко глинено гърне и остави палитрата. — Почти го усетих, но образът отлетя.

— О, да. И аз мразя, когато стане така — сподели тя съчувствено. — Но ще се появи отново.

Той я погледна.

— Вие рисувате, така ли?

Тя се сепна и поклати глава.

— Или скицирате? — Той се ухили. — Хайде, ясно ми е, че правите нещо. Може би акварели?

— Не особено добре. — Прочисти си гърлото. — Понякога скицирам...

Очите му засияха.

— Прекрасно! Грабна скицник от масата наблизо и ѝ го подаде. — Вие видяхте моите произведения, Пердита — напомни ѝ той подканващо.

Името я жегна. Пердита — изгубената. Но тя не искаше да я намерят; поне не засега. Малко предизвикателно пое от него скицника и въглена и седна на стола.

— Не ме бива много — предупреди тя, наведена над листа. — Ще съжалявате, когато видите резултата. Нищо не е в сравнение с онова, което вие правите.

Рисуваше мълчаливо с ясното съзнание, че той я наблюдава. Баща ѝ бе причина досега около нея да не се появи нито един ухажор. И лорд Джордж не я гледаше като такъв, нито пък някога щеше да я погледне по този начин. Но от близкото му присъствие и от прикованото му в нея внимание ѝ ставаше приятно и страните ѝ леко поруменяха.

— Ето — обяви тя дрезгаво.

— Много добре — похвали я лорд Джордж. — Той от какво е толкова несигурен?

— Това е „тя“ — поправи го Саманта и погледна нарисуваното зайче. — От вас.

Той я погледна с развеселени очи през абсурдно гъстите си мигли.

— От мен ли? Изключено. — Посегна за молив. — Знам защо е застинала така вцепенена...

Саманта го остави да вземе скицника. Той седна, подпря крак на стола отсреща и опря скицника на коленете си. Наблюдаваше ръката му, докато рисува; пръстите му едва-едва държаха молива. Не можеше да се нагледа на ръцете му: все едно бяха изваяни от мрамор, но същевременно бяха топли и пълни е живот. Светлината падаше върху късите косъмчета, докато движеше молива и нанасяше щрихи и светлосенки. Бяха силни ръце, способни, надарени и уверени.

— Така е по-добре.

Показа ѝ рисунката.

Смутена, че е зяпала ръцете му и се е питала какъв ли е допира им, за миг Саманта се взря невиждащо в скицника. А после прихна.

— Нелепо е!

Сега към заека ѝ боязливо се промъкваше друго същество: издължен, лъкатушещ скункс, безпогрешно разпознаваем по характерната черно-бяла окраска. Изострената му муцунка бе насочена към зайчето, опашката бе щръкнала, а физиономията му бе украсена с усмивка, която можеше да се определи единствено като съблазнителна. С едната си лапичка подаваше маргаритка на нейното плахо и стреснато зайче. И докато нейната скица бе направена с няколко предпазливи линии, скунксът бе готов да изскочи от рисунката в целия си блясък, със сияещи очи и все така стиснал дребната маргаритка. Ако някога се бе питала дали има талант, то сега въпросът отпаднаше. В

сравнение с работата на истински художник, нейното приличаше на детинска рисунка.

Чул смехът ѝ, художникът се ухили.

— Хайде, признайте: привлекателен е. — Прокара молива по листа и в краката на скункса се появи трева. Още няколко линии и зад гърба му се разлисти дърво. — Няма начин да не е изкушена...

Тя взе скицника и молива. Зад заека си нарисува друг: по-висок, с насочени напред уши и с гневно изражение — баща, който не одобрява нахакания скункс. Без да каже каквото и да било, обърна скицника.

— А — въздъхна той тъжно, — разбирам. Но може би... — Пое скицника, разтърка листа с палец и отново нарисува нещо. — Не е толкова лош, колкото изглежда.

Този път усмивката на Саманта бе горчиво-сладка. Бе променил изражението на скункса и го бе направил не толкова лукаво, а сега свободната му лапичка бе сложена върху сърцето. Вече не я съблазняваше, а излъчваше очакване и надежда.

— Но продължава да е скункс.

Лорд Джордж добави още няколко цветя към маргаритката.

— Заекът и скунксът не са толкова различни, ако пренебрегнете окраската.

— Не всеки ще я пренебрегне. — Тя взе отново скицника и откъсна страницата. — Придадохте му по-голямо значение, отколкото вложих.

— А вие какво вложихте?

— Нищо — отвърна тя след кратко мълчание. — По навик рисувам дребни животинки...

Нямаше много какво друго да прави в Стратфорд Корт. Никой не им гостуваше и ѝ бе позволено да навестява само някои от съседите.

— Какви други навици имате? — попита лорд Джордж тихо след известно време.

— Заслужава да се спомене единствено свиренето на пиано. Обикновено съм скучна и тиха — отрони тя.

— Значи водите спокоен живот.

Заинтересоваността в тона му я накара да вдигне глава и да срещне очите му. Наблюдаваше я прекалено изпитателно и внезапно Саманта си даде сметка какво му е казала. Сведе поглед.

Той се наведе към нея.

— Спомнете си повече, отколкото признавате, нали?

Лицето ѝ пламна. Явно тя е ужасен човек, щом е готова да го лъже и да пренебрегне добрината и гостоприемството му, само и само да отложи мига, когато ще се изправи пред последствията от неразумните си действия. Същевременно това бе една от най-приятните сутрини, които бе преживявала от доста време. Да признае измамата си означава да остане единствената такава сутрин, а не ѝ се искаше. Но не, не разсъждаваше правилно. Това бе още една нейна кражба и следователно няма право да ѝ се наслаждава. Почти против волята си кимна, с което казваше да.

— Пердита, погледнете ме. — Понеже тя упорито не вдигаше очи, той се пресегна и докосна брадичката ѝ. Пръстите му нежно завъртяха главата ѝ отново към него. — Бягате ли от някого?

Тя си помисли за баща си, а после и за лорд Филип.

— Трудно ми е да обясня.

— Страхувате ли се? — попита той все така предпазливо. — Няма да ви принудя да се върнете.

Бе неосъществимо обещание. Саманта знаеше, че е невъзможно да остане. Дори да не я принуди да си върви, тя не разполагаше с друг избор. Всички нейни познати се ужасяваха от баща ѝ; никой не би я приютил, а и тя не притежаваше нищо, за да се издържа. Дори идеята да открие Бенедикт беше глупава. Какво щеше да стори брат ѝ, което тя да не може да направи? Лелеяната ѝ мечта той да ѝ помогне някак да не се омъжи за лорд Филип започна да ѝ се струва глупава и наивна.

Налагаше се рано или късно да се върне в Стратфорд Корт. Колкото и да ѝ се искаше да е по-късно, всеки час, с който го отлагаше, правеше предстоящите последствия още по-ужасни.

— Благодаря — промълви тя, без да отговаря на въпросите му, но вкопчвайки се в последните му думи. — Много сте мил.

Устните на лорд Джордж се извиха в усмивка.

— Ще ми кажете ли поне името си? Едва ли е Пердита.

Тя отново поруменя. Не се решаваше да му каже цялата истина, за да не разбере коя е всъщност, но може би...

— Саманта — промълви тя.

Лицето му се озари от момчешки възторг.

— Саманта. — Хвана ръката ѝ, леко я стисна и се наведе, за да прокара устни по кокалчетата ѝ. — За мен е удоволствие да се запознаем, милейди.

Внезапно и силно в гърдите ѝ се надигна копнеж. О, как ѝ се искаше... Не, това бяха нови глупости. Изправи се рязко; налагаше се да си тръгне незабавно.

— Извинявам се за натрапването. Никога няма да успея да ви се отблагодаря, задето ме извадихте от реката, да не говорим как ме приютихте и ми отстъпихте спалнята си.

Той също се изправи.

— Нищо не ми дължите. — Направи пауза и наведе глава, за да я вижда по-добре. — Ако сте готова да се приберете, ще ви придружа.

Не искаше, но нямаше какво друго да предприеме. Кимна храбро.

— Ще съм ви благодарна, ако ме отведете до дилижанса. Не знам точно откъде тръгва.

— Разбира се. В коя посока?

Саманта преглътна. Вероятно никога вече няма да види този чаровен художник, с прекалено дългата коса и засмените очи. И трябва да запомни, че така е най-добре.

— Ричмънд.

ГЛАВА ШЕСТА

Грей се изми от боята и си облече прилични дрехи; изпитваше смесени чувства. От една страна, бе облекчен, че не си е ударила толкова силно главата, та да забрави и името си, и откъде е. Обземаха го съмнения доколко е благоприятно, ако тя наистина е беглец или се е изгубила, а той не предприеме нищо, за да я върне.

Но, от друга страна, личеше колко безрадостна е перспективата за нея. Не пропусна копнежа в очите ѝ, предизвикан от прибързаното му обещание да не я принуждава да се върне към нещо, което очевидно я ужасяваше. Тя обаче не се възползва от това като покана да му се довери и за него нямаше друг избор, освен да я качи на дилижанса за Ричмънд.

Сега поне знаеше името ѝ. Саманта ѝ подхождаше далеч повече от Пердита.

Изчака го в салона, докато той се приготви. Спря на прага, поразен колко неподвижно и тихо седи, с притиснати един към друг глезени и отпуснати в скута ръце. Беше извърнала глава към прозореца и погледът му попадна върху изящната извивка на шията ѝ, очертаваща се изпод гъстите руси къдрици, сега грижливо пригладени. Шапката ѝ явно бе пострадала непоправимо, защото държеше обикновена сламена шапка, която той разпозна, че е на Джени. Госпожа Уилис ще поиска една гвинея за нея, в това не се съмняваше.

— Готова ли сте?

Тя видимо се стресна и дори трепна, но се изправи.

— Да.

Завърза шапката и скри лицето си.

— Не е далеч — уведоми я той, когато тръгнаха.

— Не е ли? — Усмихна се тъжно. — Денят е толкова прекрасен.

Една по-дълга разходка щеше да ми се отрази добре.

Грей кимна, за да подсказе, че трябва да завият на следващия ъгъл. Така щеше да удължи пътя им с няколко минути и да задоволи напирателната необходимост да разговаря с нея.

— Представа нямам кога тръгват дилижансите. Вероятно ще се наложи да изчакате.

— Нямам нищо против.

Съвестта съвсем слабо го жегна, когато я отклони по нова улица, за да удължи пътя им. При нормални обстоятелства бяха нужни няколко минути, за да се стигне до странноприемницата „Петнистото куче“ на „Странд“, където спираше дилижансът. Вместо това Грей пое по „Дръри Лейн“, към „Ковънт Гардън“.

— Радвам се, че не бяхте сериозно наранена вчера. Някой в дома ви вероятно се притеснява за вас.

Мина известно време, преди тя да промълви:

— Мама, без съмнение.

Той кимна.

— Майките винаги се притесняват. Веднъж с брат ми Уил поехме на експедиция. Бяхме съответно на осем и девет и решихме да търсим заровено съкровище, тъй като бяхме дочули слухове как древни викинги са слизали на близкия плаж. Оседлахме понитата си, взехме лопати и потеглихме. Но брегът се оказа по-далеч, отколкото очаквахме, заваля дъжд, а Уил беше забравил компаса... — Поклати глава, когато тя го погледна ужасена. — Бяхме две тъжни и жалки хлапета, когато се дотърсихме вкъщи. Мама не беше на себе си, а баща ни беше бесен.

Тя пребледня.

— Строго ли ви наказоха?

— Не. — Грей се усмихна при спомена. — Но Том и Роб сериозно си изпатиха. Искали да се отърват от нас, двамата досадни по-малки братя, затова говорили високо за викингско съкровище, та да ги чуем.

— А вас...

— Сложиха ни по леглата, дадоха ни топло мляко и мама ни почете. Тревожеше се да не се разболеем. — Направи пауза и добави: — Накара ни да останем в леглата и на следващия ден, което не беше толкова приятно.

Тя се усмихна.

— Щастливи момчета.

Бяха стигнали площада и вече се смесваха с продавачите и хора, излезли на разходка или да пазаруват; едни се възхищаваха на стоката,

други мъкнеха кошници с плодове. Той пристъпи по-близо и ѝ предложи ръката си.

— Днес е доста оживено — прикани я той с надеждата желанието му да го хване за ръката да не е прекалено очебийно.

Очите на Саманта се бяха разширили от удивление, което премина във възторг.

— Какво разнообразие! — Несъзнателно го хвана под ръка и го остави да я води, докато въртеше глава наляво-надясно и попиваше обстановката. — Не съм виждала подобно нещо.

Грей добави и това късче информация към останалото. Доколкото му бе известно дилижансът потегляше приблизително на всеки три часа, което го освобождаваше от задължението да я отведе направо в странноприемницата, където тя да изчака. Бе го заинтригувала и озадачила и той не устояваше на потребността да прекара още малко време с нея. Продължаваше да вижда как лицето ѝ засия при вида на скицирания от него сункс. Преведе я по най-дългия път през площада и му бе приятно да наблюдава с какъв захлас се загледа в разиграваното куклено представление. Купи портокал и го обели, а после не престана да се смее на опитите ѝ да го изяде, без сокът да потече по ръкавиците ѝ, преди най-накрая да свали едната.

— И без това е съсипана — засмя се тя леко изненадана.

Грей остана с впечатлението, че макар това видимо да ѝ бе приятно, то определено не бе нещо обичайно за нея.

При всеки опит обаче да насочи разговора към дома ѝ и причината да е сама в Лондон, тя млъкваше. Той започна малко да се притеснява. Тя не изглеждаше изплашена; напротив — имаше вид на напълно владеещ се човек. Отърси се от съмненията си; най-вероятно тя съжаляваше за всичко преживяно и намираще въпросите му, колкото и ненатрапчиво да ги задаваше, за неуместни и невъзпитани. Нали обеща да не я насилва да се прибира, ако не желае? Същевременно тя пожела да ѝ покаже спирката на дилижанса. Накрая, макар и неохотно, той я поведе към „Петнистото куче“.

* * *

Саманта остана леко разочарована при вида на странноприемницата, където спираха дилижансите. Подозираше, че лорд Джордж я бе довел по обиколен път насам и това — независимо от угризенията ѝ — я изпълваше с радост. И кой можеше да я вини? На дневна светлина той бе дори още по-привлекателен, особено в приличните си дрехи, прибораната под шапката дълга коса и така съсредоточил вниманието си върху нея, че въображението ѝ се развихряше. Лесно ѝ бе да си го представи като свой ухажор: размива я, купува ѝ портокали и докосва ръката ѝ при всяка възможност. Представляваше всичко, за което бе мечтала в един ухажор и в продължение на няколко минути реши да не мисли, че на практика е обречена да се омъжи за лорд Филип, а той въобще не отговаряше на представите ѝ за ухажор, да не говорим за съпруг.

Същевременно настъпващият край на идилията я изпълваше с облекчение, защото при всяко вкопчване в силната ръка на лорд Джордж се изкушаваше да му каже всичко. Нали обеща да не я принуждава да се върне? Значи може да ѝ помогне да открие брат си, да си намери квартира, да измисли начин да промени решението на баща си и да преобърне живота си.

Бърз поглед към лицето му я накара да прогони тези глупости от ума си. Как да помоли този почтен, достоен джентълмен да се изложи на риск заради нея? Да се опълчи човек на баща ѝ бе опасно, а Саманта вече харесваше лорд Джордж прекалено много, за да му го причини. Далеч по-добре бе да остане загадка за него.

— Благодаря за цялата ви любезност подхвана тя, докато приближаваха странноприемницата.

— За мен беше чест. — Направи пауза. — Напълно сигурна ли сте в решението си да се приберете? Все ми се струва, че нещо ви плаши...

— Сигурна съм — увери го тя. — Не се притеснявайте за мен.

Годините, през които запазваше спокойствие и се държеше овладяно под строгия поглед на баща си, сега ѝ помагаша. Тонът ѝ бе ясен и равен и тя се контролираше напълно. Освен това казваше истината: не искаше той да се притеснява за нея, защото нямаше начин да ѝ помогне.

— Добре. Щом така желаете... — Не беше убеден, но я въведе в двора. — Ще ви купя билет.

Натрупваше нов дълг към него, но този поне щеше да го върне. Саманта запомни името на улицата и номера на жилището му и си обеща да му прати и нещо в знак на благодарността си заедно с дължимата сума.

Но точно пристъпиха портата и навлязоха в оживения двор, когато цялото ѝ самообладание рухна. Точно пред тях, по-навъсен от буреносен облак, стоеше баща ѝ и обзет от нетърпение пляскаше с камшик по ботуша си. Прислужник отвеждаше изпотения му кон, а графът се сопна на друг, докато се насочваше към отворената врата на странноприемницата.

Саманта се закова на място, сграбчи ръката на лорд Джордж и го накара да спре. Той я погледна въпросително, но тя не бе в състояние да говори. Беше се подготвила за сцена, когато се върне вкъщи. Съществуваше и минимален шанс графът да не е чул за изчезването ѝ, но Саманта не залагаше особено на това. Ала ни най-малко не бе очаквала да срещне баща си тук, където лорд Джордж щеше да стане свидетел на унижението ѝ. И още по-лошо: щеше да открие коя е, а когато баща ѝ изпълни заканата си да я омъжи за лорд Филип, ще разбере защо е избягала.

— Саманта? — Лорд Джордж стисна ръката ѝ. — Какво не е наред?

Тя извърна поглед към него; сърцето ѝ биеше лудо. Щеше да последва сцена, подбудена или от него, или от баща ѝ. Лорд Джордж я спаси от негодниците, без да се замисля за своята безопасност; всеки мъж, скочил в Темза, за да спаси непознатата жена, без съмнение е способен и на други глупави прояви на галантност. Възможно е да се опълчи на баща ѝ, че побеснял я отвежда насила. Нищо не разгневяваше графа повече от публично възражение срещу негово решение. Ядът му към нея щеше да се удвои и той щеше да се нахвърли срещу лорд Джордж. А когато Стратфорд разбере, че е син на лорд Роуланд...

Несъзнателно отстъпи крачка назад, после — втора. Със свъсено от тревога чело лорд Джордж каза нещо, но тя не го разбра. Очите ѝ се пълнеха със сълзи от срам, чувство за вина и страх. Всичко щеше да понесе, само и само да не се разиграе пред очите му...

Баща ѝ излезе от странноприемницата; на лицето му бе изписано добре познатото ѝ студено строго изражение и смелостта ѝ я напусна.

Бутна ръката на лорд Джордж, извърна се на пети и се отдалечи възможно най-бързо. Стискаше ръце в юмруци и вървеше, без да се интересува накъде отива. Ако някой отново я отвлече, с готовност ще приеме всичко, което ѝ причинят.

Нечия ръка я обгърна през талията.

— Всеки ден има дилижанс за Ричмънд — заговори лорд Джордж. — Няма защо да бързате да се качвате. Да се разходим ли? — Тя не спираше да върви напред и той не дочака отговора. — Бихте ли искали да разгледате парка, милейди? — Усмихна се, но Саманта нямаше сили да го погледне. — Правилно — отбеляза той след секунди. — Не е задължително една приятна разходка да е съпътствана с разговор. Насам.

Докато стигнат до „Чаринг Крос“, прасците ѝ горяха и не усещаше стъпалата си. Забави крачка, а лорд Джордж махна ръката си от кръста ѝ. Саманта си даде сметка, че през цялото време я е придържал и ѝ е помагал да не се блъсне в идващите насреща пешеходци. Предложи ѝ да го хване под ръка и тя не възрази.

Известно време вървяха по-бавно. Беше му благодарна, задето не говори. Постепенно сърцето ѝ спря да бие така болезнено и учестено, но пред нея се ширна горчивата и мрачна истина за положението ѝ.

Не разполагаше с пари, а дрехите ѝ се свеждаха до изцапаната и закърпена рокля на гърба ѝ.

Не можеше да се обърне към Бенедикт.

Нямаше къде да отиде, освен у дома, при баща си.

Не виждаше начин да смекчи гневът му заради постъпките си: не само бе откраднала пари и го бе крила седем години, а сега бе и избягала.

Ще извади късмет, ако баща ѝ не намери някой по-ужасен дори от лорд Филип.

Саманта пусна ръката на лорд Джордж.

— Съжалявам промълви тя.

— За какво?

— Не биваше да се възползвам от гостоприемството ви снощи. Трябваше да подсуша дрехите си и да си тръгна веднага.

— Къде щяхте да отидете?

— В... Има ли значение?

— За мен има. — Той спря, но не промени мекия си тон. — Не спасявам млади момичета от лапите на похитители и не ги вадя от Темза, ако не съм поне малко загрижен за тях.

Макар и тъжно, тя се усмихна.

— В този случай е редно така да постъпите.

Той я изгледа дълго и замислено.

— Какво ви подплаши така при странноприемницата?

— Нищо.

— Кого видяхте?

Тя поруменя; той бе разбрал.

— Няма значение.

Той въздъхна, хвана я под ръка и я отведе до близката пейка.

— Едно ще ви кажа, Пердита, и се надявам да ми повярвате. Искам да помогна. Ако не желаете помощта ми, отхвърлете я, но моля ви не ме лъжете. Така си представям най-лошото, а както майка ми би ви предупредила, имам развинтена фантазия.

Извади кърпичка от джоба си и ѝ я подаде. До този момент Саманта дори не бе усетила, че очите ѝ са влажни.

— Добре. — Избърса си сълзите и дискретно си издуха носа. — Прав сте. Не желая да се върна вкъщи. Направих нещо ужасно. Аз... Аз излъгах баща си и кроях планове да помогна на човек, когото той презира. Стана преди години, но едва наскоро си признах и той остана силно недоволен.

— И ви е страх да не ви накаже?

Гласът му бе изкусително топъл и изпълнен със съчувствие.

Саманта поклати глава.

— Щяха да ме накажат, това го знаех. Но нямах представа как. Той обяви, че ще ми уреди брак...

Образът на лорд Филип, привлекателен и зъл, изплува в съзнанието ѝ. Отново избърза очи.

— За някого, когото не познавате?

— Познавам го — прошепна тя. — Той е жесток. Мнозина го смятат за луд. Връзките на семейството му го правят изгоден кандидат, но никоя дама не желае дори да танцува с него. А баща ми... Баща ми...

По време на накъсания ѝ разказ изражението на лорд Джордж ставаше все по-мрачно и по-мрачно.

— И сте избягали, за да не се омъжите?

— Познавам човек в Лондон... Представях си как ми помага да разубедя баща си... — Изсмях се горчиво. — Беше глупаво обаче. И се паникьосах, когато го видях при дилижанса и си представих как се изправям пред него.

— Тогава няма да се върнем. — Хвана ръката ѝ и я стисна между дланите си. — Не и преди да измислите как да промените решението му. Някоя жена не бива да встъпва в брак, който я плаши.

— Нямам къде да отседна — сподели тя жално. — Не мога да се обърна към... човека, на когото разчитах да ми помогне.

— Ще останете при госпожа Уилис — тутакси отсече той. — Моята квартира е ваша, докато се нуждаете от нея.

Тя вече клатеше глава.

— Не бих могла...

— Добре. — Той се усмихна широко. — Ще ми се отплатите. — Явно по лицето ѝ се бе изписала тревога, защото той бързо добави: — Ще ми позволите да ви скицирам. Лицето ви е идеално за следващата ми творба.

— С корабокрушението ли? Лицето ѝ е извърнато...

— Не онзи боклук — махна той пренебрежително. — Замислил съм по-хубава картина. Лицето ви ще бъде на младо момиче в църква. Нищо неприлично. Ще ви покажа скицата, преди да приемете. — Той затършува из джобовете и намери хартия и молив, с какъвто преди това нарисува скункса. — Представям си млада жена, коленичила молитвено пред олтара — обясни той, приглади хартията върху коляното си и започна да рисува. — Другите в църквата са заети с дребни спорове или просто по задължение са отишли там, но тя олицетворява истинска вяра и надежда.

Саманта наблюдаваше как сцената оживява изпод ръката му. Представи си как седи в ателието му, докато рисува лицето ѝ. Изкушаваше се; много се изкушаваше, но...

— Не мисля, че е разумно приликата да е доловима.

— Никой няма да ви познае. Фигурата ще бъде дребна, ще замъгля чертите ви. Но... — Погледът му, възхитен и жаден, се плъзна по лицето ѝ. — Надявах се точно такъв модел да открия. Ще го считам за предостатъчна отплата за всичко, което съм направил за вас.

Този път Саманта въобще не си даде труда да се запита какво би си помислил баща ѝ. Дотолкова прекрачи границите на приемливото поведение, че вече нямаше значение. Бе възможно никога да не се върне вкъщи и да потъне в сенките на Лондон. В момента всичко ѝ звучеше далеч по-примамливо, отколкото да се изправи пред графа.

Пое си дълбоко дъх.

— Лорд Джордж...

— Грей — прекъсна я той. — Моля те.

Това ѝ прозвуча по-интимно, отколкото да се обръща към него с титлата му.

— Грей — промълви тя. — Благодаря. Приемам.

ГЛАВА СЕДМА

Грей знаеше, че за отправената към Саманта покана госпожа Уилис щеше да му съдере кожата — в лири стерлинги. Хазяйката му успешно би засенчила и най-алчния лихвар. Нае стаи в нейната къща заради отличното осветление в най-горното помещение, идеално за ателие, и заради близкото съседство до пълния с артистична атмосфера и подходящи магазини „Странд“. Квартирата му на долния етаж — спалня и малък салон — бе функционална, а наемът включваше и вечеря при желание. Наистина удобно място за художник — ерген, а сега, предлагайки подслон за неопределено време на млада жена с благороднически произход, но с мъгляво минало и с още по-неясно бъдеще, той обърка всичко.

Не му пукаше. Не можеше да изгони Саманта, както не можеше да спре да рисува. Стреснатото, застинало изражение на лицето ѝ, когато се извърна и излезе от двора на странноприемницата, го шокира и той бе готов да убие човека, ужасил я така силно. Нямаше, разбира се, ни най-бегла представа кой е той; последва я, щом тя тръгна, като хвърли съвсем бегъл поглед през рамо към оживения двор. Можеше да е всеки от десетината души там, но всъщност нямаше съществено значение.

Разказът ѝ само потвърди опасенията му. Досега Грей бе научил достатъчно, за да изпитва желание да я закриля. Тя беше дама, възпитана и подходяща, примамлива партия; мисълта да я омъжат за мъж, когото не познава добре, едва ли ѝ бе чужда, но въпреки това се разстрои дълбоко, а след като сподели, че е готова да се върне вкъщи и да понесе последствията, загуби самообладание. Сецаше се за няколко така наречени подходящи джентълмени, отговарящи на описанието ѝ — жестоки и луди, — но му бе по-трудно да се сети за благородник, който доброволно би дал дъщеря си на някого от тях. Вероятно баща ѝ разчиташе да ѝ намери богат съпруг, за да си опази средствата. Грей си отбеляза мислено да пита майка си дали не познава мъж от Ричмънд с подобно описание.

Върнаха се на Станхоуп стрийт, където остави Саманта в салона и веднага отиде да намери госпожа Уилис. Винаги беше най-добре човек да я хване неподготвена; ще си измъкне желаната цена, но в никакъв случай няма да откаже.

Отне известно време — няколко споменавания за благородното потекло на Саманта и упоаване на християнското отношение на госпожа Уилис, — ала накрая тя се съгласи момичето да остане срещу допълнителна гвинея на седмица. Понеже това далеч надхвърляше наема на Грей, той успя да я уговори да включи ежедневна закуска и вечеря, та да не се налага Саманта да излиза от къщата, ако не желае, а също така госпожа Уилис да набави и подходящи дрехи за гостенката.

Изпита благодарност, защото приближаваше времето баща му да му даде издръжката. Напоследък бе харчил разточително за платна и бои и сегашното начинание му идваше малко в повече. После обаче престана да мисли за пари и отиде да съобщи на Саманта какво е постигнал.

— Всичко е уредено — обяви той при влизането си в салона.

Тя се усмихна притеснено.

— Благодаря. Не знам какво бих правила...

— Няма пиано, но имаш възможност да рисуваш колкото искаш.

— Поколеба се, ала реши да захвърли всякаква предпазливост. — Можеш да помагаш и в ателието, ако ти се иска. Не съм изготвил каталог на творбите си, а би било полезно да се опишат.

Изражението ѝ се разведри и той си помисли, че никога не е виждал по-прекрасен човек. Очите ѝ сияеха като лъснат нефрит, а усмивката ѝ нанасяше поразителни удари върху почтеността на Грей.

— Ще ми бъде приятно — отвърна тя стеснително.

— Чудесно. — И за минута не се бе замислял относно липсата на опис на творбите си, но сега Грей сияеше сякаш тя разрешава най-голямата му грижа на света. — Направо няма да те пусна, ако се окажеш толкова полезна.

По страните ѝ плъзна руменина, но тя му хвърли пълен с кокетство поглед.

— А ако не се справя? Ще ме изгониш още първия ден.

Грей свъси вежди.

— Изключено. Току-що ти съобщих, че не съм изготвил каталог, нали? По-лошо от това не може да бъде.

Сега очите ѝ засияха и все така усмихната тя вирна брадичка, готова да приеме предизвикателството.

— Ще дам най-доброто от себе си.

* * *

Животът на Станхоуп стрийт се различаваше коренно от този в Стратфорд Корт. Госпожа Уилис бе не по-малко бдителна от икономката в Ричмънд, но далеч по-бъбрива. От сутрин до вечер гласът ѝ се носеше нагоре-надолу по стълбището на спретнатата малка къща, докато мърмеше готвачката, ангажирана само следобед, разговаряше оживено с други дами, които идваха да клюкарстват под прикритието, че членуват в Дамското дружество по шев, или хокаше Джени за всевъзможни прегрешения от рода на забравен парцал за прах на видно място или за нелъсната решетка пред камината в будоара ѝ. Постоянно се ослушваше за стъпките на Грей и неизменно тичаше след него с молба да спре и да я изслуша за момент. Съвсем скоро Саманта разбра защо през повечето време той се затваря в ателието и дори стига дотам да окача на дръжката надпис „Моля за тишина“.

Същевременно си даваше сметка, че нейното присъствие го е прогонило от жилището му и той няма къде да отиде, освен в ателието. Час след като я убеди колкото е нужно да остане, си събра всички вещи и ги качи горе, оставяйки спалнята и салона на нейно разположение. Без да спира да ѝ хвърля любопитни погледи през цялото време, Джени изчисти на две на три апартамента и Саманта стана част от домакинството.

На следващия ден госпожа Уилис донесе две доста по-обикновени и груби рокли от тоалетите, окачени в гардероба ѝ вкъщи, и гордо ѝ ги връчи. С чувството, че е попаднала в странен сън Саманта ги пробва, тъй като бе ясно, че не може да носи още дълго роклята си от розов муселин. Дори изпрана и закърпена, тя вече имаше захабен вид и камериерката ѝ у дома щеше да се потресе, ако я види.

— Дълга е, но Джени ще я скъси — прецени госпожа Уилис по повод раираната синя рокля.

Другата — бледожълта на зелени цветя — също се нуждаеше от поправка и Джени се появи с кутия шивашки принадлежности.

— Благодаря за помощта — посрещна я Саманта.

— За мен е удоволствие — увери я Джени откровено, забождайки подгъва с карфици според знаците на госпожа Уилис. — Шиенето е несравнимо по-приятно от лъскането на печки и предпазни решетки, а аз пак подминах онази в стаята на леля Танси. — Последното го изрече шепнешком. — Сякаш се нуждае от лъскане всеки ден! Сигурно ме кара да го правя, за да не ми остане минутка свободно време. „Безделието е непросимо“ — изимитира тя задъхания говор на леля си. — Откъде да знам? Нямам мира от сутрин до вечер.

Поклати глава и скъса със зъби конец.

— Да ти помогна ли? — предложи Саманта.

Беше се занимавала само с бродерия, а не с поправки на дрехите си, но Джени подшиваше роклята доста неравномерно и тя бе сигурна, че ще се справи по-добре.

— Щом искаш.

Момичето ѝ подаде синята рокля и игла.

Саманта разстла плата в скута си и се залови за работа. Изскърцване отгоре я накара да вдигне поглед, но от ателието не се чу повече звук. Цял ден не бе виждала Грей, ала не събираше кураж да потропа на вратата и да го прекъсне.

— Вярно ли, че си напуснала дома си, за да избегнеш ужасен брак?

Саманта трепна от смелия директен въпрос на Джени.

— Защо мислиш така?

— Чух леля Танси да го обсъжда със съседката госпожа Джонсън. На всички запали любопитството, госпожице. — Очите на Джени блестяха, когато се приведе по-напред. — Вярно ли е?

Саманта се съсредоточи върху шева. Нима се бе разчуло?

— Нещо подобно...

— Знаех си! — възкликна развълнувано момичето. — Също като в „Романтика в гората“! Много ли е лош онзи, за когото трябва да се омъжиш?

Саманта искаше да го отрече, но си представи как лорд Филип прострелва един по един краката на коня и замълча.

— А лорд Джордж те е спасил от него — въздъхна Джени щастливо. — Много благородно, не мислиш ли?

Саманта я погледна строго.

— Много е мил с мен, особено като се има предвид, че не ме познава.

— Да. Той е добряк — съгласи се Джени. — Даде ми една корона за шапката, която ти взе онзи ден, макар да я имам от две години и да не е най-хубавата ми. Предупреди ме да не казвам на леля Танси, защото щяла да ми вземе половината. — Вдигна очи. — Така ли става при благородниците? Омъжваш се за онзи, който баща ти избере?

Саманта не знаеше как е при другите семейства, но в нейното...

— Да.

— Защо не откажеш? — Веждите на Джени се стрелнаха нагоре, когато Саманта поклати глава. — По дяволите! Ами ако харесваш друг? Ако избягаш при някой, баща ти не може да те застави да се омъжиш за онзи.

Саманта се усмихна на разпаления начин, по който момичето предложи идеята; на нея самата ѝ бе хрумвало подобно нещо повече от веднъж. За жалост не *харесваше друг*, нито познаваше някой, готов да се опълчи на графа на Стратфорд и да избяга с нея.

— Драматична ситуация — отбеляза тя.

Прислужницата сви рамене.

— Ако легнеш с друг, ще е почти същото, нали?

Сега вече Саманта се шокира.

— Джени! Госпожа Уилис ще се ужаси, ако те чуе!

Джени забели очи.

— Леля Танси е ужасена от всичко, което върша или казвам. Лесно кипва. А и... — Приблужи се напред, а тъмните ѝ очи сияеха. — Не си ли мислила за това?

Саманта се изуми. Как, за бога, това момиче — бе едва на петнайсет или шестнайсет — говори така спокойно за тези неща?

— Определено не! — прошепна тя възмутена.

— Дори с него ли? — Джени се ухили насреща ѝ и вдигна очи към ателието отгоре. — Той адски ти се възхищава, да знаеш. Не сте ли се целунали поне?

— Не!

Джени се облегна, а на лицето ѝ се появи многозначително изражение.

— Защото си порядъчна жена ли? Мама твърди, че вие не знаете нищо за мъжете и лягането с тях, докато не се омъжите. Така ли е?

Поруменялото ѝ лице вероятно достатъчно красноречиво отговаряше на зададения въпрос, но за всеки случай тя добави:

— Точно така.

— Не си ли любопитна? Той, лорд Джордж, де, е доста привлекателен. — Джени изглеждаше озадачена. Явно не разбираше как някой остава безразличен към чара на Грей. — Ако поиска да ме целуне, ще му разреша.

Събеседничката ѝ ахна изненадано.

— Нима той...

Джени направи физиономия.

— Не, разбира се. А и леля Танси няма да позволи. Ще ми съдере кожата, ако ме види дори да му се усмихвам. Няма да си намери втори наемател, който да плаща като него... Но ти — въздъхна тя замечтано. — Ти си дама, а той е джентълмен. Не е нередно да го погледнеш.

— Джени — подхвана Саманта твърдо, докато се опитваше да прогони мисълта как Грей я целува, — не бива да говориш така. Неприлично е и неделикатно.

Момичето се засмя.

— Неприлично ли? Трябва да прочетеш „50 начина“. Лейди Констанс ще ти отвори очите, повярвай. — Наведе се напред. — Май не си я чела, а? Дяволски скандална е. Но пък ти не си скандален тип жена.

— Не — отвърна Саманта, но с леко разколебан тон.

Самото ѝ присъствие тук бе скандално, но имаше чувството, че Джени намеква за нещо свършено различно. Луси Уолгрейв веднъж шепнешком спомена нещо наречено „50 начина да съгресиш“, ала Саманта така и не се осмели да попита за подробности.

— Трябва да я прочетеш! — Джени скочи от стола, зарязвайки шиенето. — Ще ти донеса един брой.

Силно поруменяла Саманта наведе глава над роклята. Напоследък наруши толкова правила на благоприличието, че едва ли още едно щеше да ѝ утежни положението.

А и във всичко избъбрено от Джени имаше една истина: ако легне с мъж, няма да бъде достойна за съпруга на лорд Филип или друг от неговата класа.

Поклати глава, удивена как е възможно такива мисли да ѝ минават през ума. Тя е дама, възпитана подобаващо. Единственото ѝ задължение на света бе да се омъжи и да роди деца с безупречно потекло. Лорд Филип може да е луд и опасен, но бе от същите социални кръгове, а баща му бе всеизвестен с гордостта си. Много вероятно бе и двамата да не я одобрят, ако вече не е девствена...

— Ето! — Джени се появи отново и така силно я стресна, че иглата се заби в пръста ѝ. — Адски порочна е — прошепна прислужницата възбудено. — Боже, ще ми се да опитам поне половината неща.

— Какви неща?

Саманта притисна с палец убодения си пръст и взе брошурата.

— Скоро ще разбереш.

Джени я погледна с превъзходство и се захвана отново с шиенето.

Саманта хвърли притеснен поглед към вратата, остави роклята и отвори брошурата. Още след първия абзац очите ѝ се разшириха.

— Джени, това са неприлични неща!

— Естествено! Чух леля Танси и госпожа Барбър да я обсъждат, докато пиеха чай. Измъкнах се при първа възможност, за да си набавя един брой. Чети нататък. Става още по-хубаво — подкани я тя. — Тази е първата, но събрах почти всичките. Ще ти ги дам, ако искаш.

Редно бе да остави това четиво, но очите ѝ не се откъсваха от брошурата. Преди да се усети, стигна до края. Беше само няколко страници, но толкова пълни с шокиращи описания, че лицето ѝ пламна. Боже! Не бе съвсем невежа какво правят мъж и жена в леглото, но никога не бе подозирала, че на жената може да ѝ е приятно и дори да жадува за още. За момент си представи как лежи с любовник до себе си, как кожата ѝ гори при неговия допир; любовникът, който се озовава над нея, е с тъмни, пълни с копнеж очи, ръцете му я докосват навсякъде...

... и е лорд Джордж Чърчил-Грей.

Саманта затвори решително брошурата и я подаде на Джени.

— Какво развинуто въображение — успя да промърмори тя. Джени пак се засмя и пхна брошурата в джоба на престилката си.

— Искаш ли други?

— Не!

— Не? — изненада се момичето. — Има една, където тя отвежда джентълмена в гардеробната на театъра, а в най-новата кавалерът я завързва за леглото с алени панделки и...

Саманта седеше неподвижна като статуя и се опитваше да не мисли за онова, което чува. Завързана ли? Как е възможно това да ти донесе наслада? Смеещите се очи на лорд Джордж не излизаха от ума ѝ и тя неволно потрепери, когато си спомни как я обгърна и притисна към гърдите си, и как плъзна ръка по талията ѝ, а пръстите му помилваха лицето ѝ, когато обеща да ѝ помогне... Прочисти гърло.

— Ами...

Джени вдигна очи и се ухили.

— ... може би още една — прошепна Саманта със съзнанието, че така змията е изкусила Ева да кривне от правия път.

ГЛАВА ОСМА

Съвсем скоро Грей се убеди, че спасяването на Саманта е най-умната му постъпка от години.

Вярно, спеше на неудобния шезлонг в ателието, а всичките му вещи, струпани на куп в ъгъла на помещението, бяха изложени на риска да ги опръска с бои и оцветители. Освен това сега госпожа Уилис смяташе за свое право всеки ден да му говори за едно или друго, независимо от високия наем и големите усилия, които той полагаше да я избягва.

Но всеки път, когато се сецаше какви бяха нещата доскоро, зърваше Саманта и сърцето му се изпълваше с радост. Макар и дама, а и гостенка, тя предложи да помага из къщата; в момента я виждаше да шие и да кърпи, а стане ли въпрос за нея, госпожа Уилис не спираше да я хвали колко безупречно е възпитана и колко е чаровна. От мисълта, че ще я дадат на мъж, от когото се ужасява, му идеше да извърши убийство.

Най-голямата му победа обаче настъпи, когато Саманта почука на вратата на ателието.

— Госпожа Уилис излезе — уведоми го тя, щом той отвори. — Джени също. Веднага щом леля й тръгна, момичето изхвърча през задния вход с обяснението, че трябвало да свърши нещо. Ако искаш да започна работа по каталога, аз съм готова.

— Най-последно молитвите ми са чути. — Отвори по-широко и протегна ръка. — Моля влез, милейди.

Докато минаваше край него, той долови аромат на рози; госпожа Уилис използваше същия сапун, но уханието на Саманта бе далеч по-съблазнително.

— Ще потърся мастило и перодръжка... Никога не съм правил опис, но все ще намеря нещо... — Потършува и скоро откри тетрадка и подострен молив. — Тези ще свършат работа засега.

Не държеше особено да има каталог. Всяка нарисувана от него картина съществуваше в ума му до най-малката подробност. Но много

държеше да измисли начин Саманта да прекарва часове с него, а ако накрая притежава списък на картините си с нейния почерк, толкова по-добре.

Тя пое тетрадката и молива с ведро изражение.

— Да, подходящи са. Ще бъда възможно най-тиха, за да не прекъсвам работата ти.

— Чудесно. — Върна се при статива и го извъртя така, че да му е по-лесно да я наблюдава. — Дано имаш слабост към пейзажите.

— Харесвам ги. — Огледа натрупаните из ателието картини. — Разполагаш ли с метър?

— Ами... да.

Започна да го търси и мислено отбеляза още един интересен факт: тя бе наясно, че се отбелязват и размерите на картините.

Саманта му благодари с широка усмивка и той се почувства все едно са го ударили с нещо по главата. Не знаеше презимето ѝ, кое е семейството ѝ, какво е положението ѝ, а и тя вече спомена, че се опълчва на баща си да я омъжи за жесток и опасен мъж; всичко това трябваше да го предупреди да стои далеч и нащрек, а имаше чувството, че ще направи точно обратното.

Тя работеше тихо. С известно усилие Грей насочи вниманието си отново към платното пред себе си. Бушуващият ураган щеше да почака; тъмнокосата жена, спасила се от корабкрушението, вече не го интересуваше. Беше се захванал да очертава с щрихи величествена катедрала. Обхванеше ли го вдъхновението бе в състояние да работи часове наред, без да се сеща за храна или сън. Отдели известно време на фигурите, които служеха за фон: жени в модни рокли разменят клюки; мъж дреме със свито между краката му кученце; престорено набожния свещеник се подмазва раболепно на червендалест благородник, привлякъл вниманието му. Само в центъра остави празно място за момичето.

След няколко часа работа Грей надникна крадешком над статива. Саманта бе поставила малък портрет на втория статив; в момента го мереше внимателно, после отбеляза размерите и продължи да пише.

И пак записа нещо; и пак. Какво толкова пишеше?

— Върви ли? — попита той.

Тя го погледна сепнато. Очите ѝ бяха зелени като ирландското море при Къркуд.

— Да. Искаш ли да видиш? Беше редно да попитам дали имаш определени изисквания.

— Разбира се.

Избърса си ръцете и прекоси стаята, като си повтаряше, че го прави, за да види как се справя тя, а не за да застане до нея. Подаде му тетрадката, но му трябваше време да се съсредоточи върху написаното. Руси кичури се бяха измъкнали от кока на тила ѝ и се виеха около шията ѝ. Дори в относително старомодната синя рокля изглеждаше красива.

— Така става ли? — поинтересува се тя.

Грей погледна тетрадката.

— Да — отговори той машинално и едва тогава се зачете. За негова изненада бе много повече от очакването. Обърна страницата и видя същото подробно описание и на други картини. Беше ги описала, отбелязала размерите, техниката и добавяла въпроси: *година; заглавие; сходни картини?* — Отлично — промърмори той.

Лицето ѝ засия.

— Радвам се. Не исках да те безпокоя с тези въпроси, но оставих място да добавя данните.

— За повечето нямам заглавия — отвърна той разсеяно. Беше записала всичко така, че да изреже етикети от хартията и да ги залепи на гърба на съответната картина.

— Като приключа, ако попълниш годината, когато са рисувани, ще направя хронологичен списък. Ще ти помогне да пращаш произведенията на търговци и по изложби, като отбелязваш кое къде е изпратено или кой го е купил.

— Откъде ти хрумна да го направиш по този начин? — попита Грей все така смаян от подхода ѝ. — Точно това ми трябваше. Как се сети?

Вдигна поглед и забеляза преминалата по лицето ѝ тревога, все едно току-що е открил нещо противно у нея. После се засмя.

— Ами предположих... Добре ли съм се справила?

— Прекрасно. — Поредният полезен факт: тя знаеше какви описи изискват търговците на картини. — Но не е пълен. — Подаде ѝ тетрадката. — Няма илюстрации.

Лицето ѝ стана безизразно, а после тя прихна.

— Те нямат място в един опис!

— Искам в моя да има. — Върна ѝ тетрадката. — Харесвам кучета и коне.

— Немислимо е да се справя с конете! — възрази тя с все така поруменяло лице.

Грей се ухили.

— Тогава таралежи, катерички. Сърни, змии и слонове.

Тя го погледна строго. Необяснимо обнадежден той се завърна при платното си.

Удивяваше се как така е в състояние да твори, когато тя е в стаята. Госпожа Уилис, запозната с навиците му при рисуването, само леко се учуди, че Саманта работи в ателието с него. Съвсем скоро дневният му режим започна да се върти около нейното пристигане. Обикновено предпочиташе тишината, защото картината оживяваше в съзнанието му. Но присъствието на Саманта не само не го безпокоеше, а сякаш му помагаше да се съсредоточи. Всичко изпод четката му излизаше както го желаше и се чувстваше невероятно вдъхновен. В ъгъла добави мишле, което краде трохички от гънките при подгъва на расото на свещеника. Не добави обаче нито един щрих единственото към момичето в центъра на платното. Чакаше я.

Беше наясно, че дните, прекарвани със Саманта някога ще свършат. При всеки отпавен крадешком поглед към нея — как се е навела над поредната картина например — изпитваше все по-силно желание да намери щастливо разрешение на проблема ѝ: разрешение, което ще ѝ позволи да се прибере вкъщи, без да се страхува; да ѝ помогне да намери приемлив съпруг, а не да бяга ужасена от него. Този човек да оцени каква красавица е, колко е добра и да знае как да я накара очите ѝ да сияят пакостливо или от възторг.

Полагаше големи усилия да не позволи подобни мисли да се развият докрай. Грей нямаше никакви възражения срещу брака — бе двадесет и седем годишен, в края на краищата, и определено не искаше да остарее сам, — но се опасяваше, че в момента не е подходящ за съпруг. Коя съпруга би търпяла мъжът ѝ да потъва в ателието си и да рисува часове, а понякога и дни, наред? Коя съпруга ще се примири с миризмата на маслени бои и терпентин? Саманта го правеше, но само защото се криеше от нещо още по-ужасно. Това обаче не означаваше, че мисълта тя да се омъжи за друг го радва. И само представата как друг я държи в обятията си, притиска я и я

целува, докосва с устни шията ѝ, а тя се смее и притваря очи, когато я отпуска на леглото, разкопчава роклята ѝ и се наслаждава на изящните ѝ гърди... Неволно така замаца част от платното, че изруга на глас.

В крайна сметка Грей се насочи към идеята да измисли как да откаже баща ѝ от решението му. Какво ще предприеме тя след това зависеше изцяло от нея.

* * *

Идилията нямаше да продължи вечно, както Саманта добре съзнаваше.

Въпросът за бъдещето ѝ висеше над нея подобно на мрачен и суров портрет на праотец от рода Стратфорд, окачен в салона, където се провеждаха уроците ѝ по танци. Почти усещаше как отдавна споминалия се граф я гледа недружелюбно, както правеше и по време на уроците: *позор*, сякаш нашепваше той възмутено. Тя бе позор за знатния род Стратфорд — крадец, лъжец, а сега и беглец.

Дълги мъчителни часове се чуди какво да предприеме, но така и не състави приемлив план. Повече от всякога ѝ се искаше да говори е Бенедикт; ала с всеки отлитащ ден това ставаше все по-трудно и по-трудно. Заради присъствието на баща ѝ в Лондон избягваше да излиза от къщата. Трудно обаче ѝ беше да откаже на поканата на Грей да се разходи с него до ъгъла, за да купи бои. В негово присъствие се чувстваше в безопасност.

Впрочем Саманта се досещаше, че и той мисли за положението ѝ и не се изненада от въпроса му, зададен след няколкодневна работа по описа:

— Какво направи, че ядоса баща си?

Замисли се как да формулира отговора си.

— Опитвах се да помогна на човек, на когото държа. — Времето, когато смяташе, че е влюбена в Себастиан, ѝ се струваше много далеч. — Беше близък приятел на брат ми, а семейството му бе сполетяно от ужасни беди. Откраднах пари от баща ми и ги дадох на приятеля си с надеждата да му помогнат.

— И така ли стана?

Тя въздъхна огорчено.

— Нещата само се влошиха. Баща ми реши, че той е задигнал парите и го нарече лъжец.

— Баща ти никога ли не те заподозря?

Тя поклати глава. За Стратфорд бе удобно да смята Себастиан Вейн за крадец. Това бе единствената причина, поради която според нея той така и не разследва случая.

— Но ти си му казала — продължи Грей бавно. — И той се е разгневил. Нищо чудно, признавам.

— Твоят баща как би постъпил? — попита тя. — Какво би станало, ако разбере, че си излъгал?

— Ако? Подхвърляш го, сякаш никога не се е случвало. — Ухили се. — Имаше значение каква беше лъжата. Ако не си бях научил уроците, трябваше да ги прочета по два пъти под зоркия му поглед. Ако се сбиех с братята си, ме караше да се извиня на майка си, защото не съм спазил указанията ѝ за подобаващо поведение на благородник. От нейния разочарован вид ми ставаше далеч по-неприятно, отколкото от ученето на латински.

Тя се усмихна с тъжен копнеж.

— Знае ли колко жесток е този човек?

Тонът на Грей я сепна. Вдигна поглед и го видя да я наблюдава. Понеже днес бе вързал дългата си коса на тила, очите му изглеждаха още по-проницателни.

— Мъжът, за когото баща ти иска да се омъжиш — добави той вече по-нежно.

Саманта извърна поглед.

— Да.

Продължаваше да усеща впитите му в нея очи.

— Опитах се да си представя как би постъпил баща ми, ако разполагаше с властта да урежда браковете на децата си по свое желание. Том например го изкарва извън нерви. Ако татко намери жена, способна да го усмири, би направил всичко по силите си да я вкара в църквата, но за нищо на света няма да натрапи на Том някоя, която брат ми не харесва.

— С дъщерите е по-различно — промълви Саманта.

— И за това мислих — увери я Грей, без да трепне. — Заключение ми е, че баща ми ще е доволен само ако даде своя дъщеря на най-високо ценения мъж в Англия. После, дълбоко

подозирам, ще го следи непрекъснато, за да е убеден в щастието на дъщеря си.

Пръстите ѝ несъзнателно стиснаха молива. Бавно нарисува извита линия в полето, където той поиска да има илюстрации.

— Но не знаеш... Баща ти няма дъщеря, още по-малко такава, която го е излъгала и е откраднала от него...

— Представих си по-младо копие на майка си. Баща ми вдигна ръка срещу нас, момчетата, един-единствен път, но Роб си го изпроси. Съвсем неблагоприятно отбеляза ръката на мама и ѝ се развика. Въобразяваше си, че е прекалено голям, за да му се карат заради маниерите му и това я разплака. Татко го хвана за врата и го залепи за стената, а Роб едва не се подмокри. След това никой от нас никога не си позволи да се държи нахакано с мама.

Саманта нарисува още една извита линия срещу първата, а после две триъгълничета.

— Не прилича на моя баща.

— Досетих се. — Грей помълча няколко минути. Пръстите на Саманта продължиха да се движат. Рисуваха около долната извита линия, добавиха очи и мустаци. — Пълнолетна ли си?

Тя изгърва молива и поруменя силно от въпроса.

— Да.

— Тогава не ти е нужно позволение, за да се омъжиш.

Точно каквото предложи и Джени. *Ако избягаш при някой, баща ти не може да те застави да се омъжиш за онзи.* Саманта стисна отново молива и завърши скицата с бързи, гневни движения. От листа я гледаше скрито под храст изплашено лисиче. Лесно ѝ беше на Джени — едва петнайсетгодишна — и на Грей — той пък беше мъж — да ѝ подсказват как да се измъкне от ужасното си положение, като се омъжи за друг. Сякаш имаше за кого да се омъжи...

Вдигна очи и отново срещна погледа на Грей. Той вече не рисуваше, а стоеше и я наблюдаваше със скръстени пред гърдите ръце и със сериозно изражение. И изневиделица в съзнанието ѝ се мерна другото предложение на Джени. Ако съблазни Грей, както порочната лейди Констанс в брошурата, няма да е достойна партия за сина на маркиза точно така, както ако избяга при друг.

Едва мярнала се в ума ѝ, Саманта прогони подобна мисъл.

— За какво говориш? — сопнато попита тя. Изправи се и пусна тетрадката върху стола. — Да се омъжа прибързано, защото всеки ще е по-добър от лорд Фи...

— Не! — отсече той и с три крачки прекоси стаята. — Казвам, че ако имаш друг ухажор, по-приемлив за теб, той ще те спаси от... — Думите му заглъгнаха, защото първо една, а после още дузина сълзи се стекоха по скулите ѝ. — Саманта...

— Няма друг — сподавено сподели тя. — Нямам друг ухажор... Не ми позволяваха да имам. Никой не бе достоен според татко, разбираш ли? В Англия няма мъж, готов да се ожени за мен, а още по-малко някой да се престори, че ме ухажва и бързо...

Той пъкна кърпичка в ръката ѝ.

— Изключено е в Лондон да няма стотина мъже, поласкани от възможността при случай да те ухажват. Аз не правя изключение.

— Глупаво е да го правиш — продължи да роптае тя, неспособна да спре сълзите си. Беше на двадесет и три, закриляна и отгледана в златна клетка, без никакъв ухажор и безпомощна да се спаси. Дори нямаше истинска приятелка, с която да сподели, а се наложи да избяга и да се озове сред непознати. — Трябва да си наясно вече!

— Защото...

— Защото не мога да се омъжа за мъж, когото аз искам!

— Защо не, след като си пълнолетна?

Прокара за пореден път кърпичката по очите си и отпусна ръка.

— Щом няма подходящ кандидат, това няма значение. Знам, а и през цялото време бях наясно, че рано или късно ще се наложи да се върна. Ако отсъствам достатъчно дълго, замисленият от него брак е възможно да се разтрогне. После няма значение. Ще прекарам остатъка от живота си у дома, ще се старая да не се мяркам пред очите му...

Отчаяният ѝ монолог бе прекъснат, защото Грей повдигна брадичката ѝ и я целуна. Саманта ахна сепнато, но почти веднага се отпусна. Устните му върху нейните бяха топли и меки. Никога не я бяха целували преди и беше... прекрасно. Отвърна предпазливо. Ръцете му обгърнаха лицето ѝ и тя възкликна смаяно, когато той прокара език по устните ѝ.

Това я накара да се замисли за някои от порочните действия, описани в „50 начина да съгресиш“. Вече бе успяла да вземе много

повече от два броя от Джени. Брошурите сякаш превърнаха Саманта от невинна девойка в жена, чиито копнежи и чувства изведнъж се превърнаха в нещо нормално, а не срамно и непочтено. Дотогава си представяше любовното като тегоба, която се налага да изтърпиш като задължение към съпруга си; това е единственият начин двамата да се сдобият с наследник и трябва да се примириш. Но Констанс се потапяше в блаженство и изведнъж Саманта разбра защо. Само от целувката на Грей се чувстваше блажено. Може да се превърне в жена с лоша слава, да води декадентски и самостоятелен живот... Разтвори уста под напора на настойчивия му език и мигом забрави за всичко останало.

Нямаше представа колко дълго продължи целувката, но когато свърши, бе останала без дъх и дезориентирана; същевременно се надяваше той отново да я целуне.

— Никога не казвай, че в Англия няма мъж, който да не е готов да се ожени за теб — промълви Грей.

Ръцете му се преместиха върху раменете ѝ и бавно се плъзнаха по гърба.

Саманта се вкопчи в него. Да я целува и да е готов да се ожени за нея не бе едно и също, но тя предсещаше с каква радост Грей ще я отнесе до шезлонга и ще ѝ покаже част от насладите, описани от лейди Констанс. Докато я притискаше към себе си, мускулите му бяха напрегнати и твърди, а дъхът му — накъсан.

За пръв път в живота си Саманта се почувства достатъчно смела и дръзка, за да го направи. Какво повече от вече загубеното щеше да ѝ струва? През целия си живот знаеше, че ще се омъжи за мъж, избран от баща ѝ; мъж, който дори може да не я иска. Сега вероятно бе единственият ѝ шанс да е с мъж, с когото иска да бъде...

Обзета от лекомислие, извърна глава и притисна устни към брадичката на Грей. Потрепери от наболата му брада; беше толкова мъжествен, толкова различен; по тялото ѝ преминаха тръпки на възбуда. Ръката ѝ обгърна врата му и тя се повдигна на пръсти, за да докосне устните му със своите.

Ръцете на Грей я обгърнаха още по-плътно и я притеглиха към него.

— Ако ме целуваш по този начин, ще си навлечеш беля — прошепна той дрезгаво.

— Каква беля?

Саманта бе шокирана от задъхания копнеж в гласа му. Същевременно изпитваше сладостна наслада от усещането на тялото му до своето.

В отговор той я целуна отново, прокара пръсти през косата ѝ и впи устни в нейните. Все по-настойчиво и ненаситно. Устните ѝ се разтвориха от изненада и езикът му се плъзна в устата ѝ; искаше да усети вкуса ѝ. Той направи две крачки напред и гърбът ѝ се опря в стената. Грей се притисна към нея и телата им от раменете до бедрата се сляха; коляното му започна да си проправя път между коленете ѝ.

Саманта ахна, а той простена. Бедрото му се намести между краката ѝ и я докосна до интимните части — гениталии, както ги наричаше лейди Констанс, — но вместо да се почувства насилена ѝ се стори напълно в реда на нещата да се отърка в него...

Смаян, Грей прекъсна целувката. Очите му станаха почти черни. За миг я погледна изпитателно, със свъсени вежди, и отстъпи назад, макар ръцете му да продължаваха да я държат притисната към стената.

— Беля — повтори той. — Беля, каквато не ти трябва. Предпазливо, сякаш се страхуваше тя да не се свлече, той я пусна.

Тя обгърна талията си с ръце; даваше си сметка, че зърната на гърдите ѝ напират през тънката материя на роклята. Грей изглеждаше толкова объркан, колкото се чувстваше и тя. Саманта се извърна леко, тъй като не бе сигурна какво точно да каже.

— Благодаря...

— Благодаря? — Той се засмя тъжно и отстъпи още назад. — Редно е да ме зашлевиш.

— Не — възрази тя. — Хареса ми.

Болезнената му усмивка изчезна. Изглежда я дълго и изпитателно.

— И на мен.

Макар да съзнаваше колко е нередно, признанието му я накара вътрешно да възтържествува. Наведе глава, та той да не види леката ѝ, доволна усмивка. Първата ѝ истинска целувка, по-вълнуваща и възбуждаща, отколкото някога бе очаквала.

— Саманта.

Тя вдигна очи. Грей вече изглеждаше по-овладян.

— Казах — продължи той, — че не се налага да се връщаш в дома си. Говорех сериозно.

— Нямам къде другаде...

— Имаш — прекъсна той възраженията ѝ. — Дай ми време и ще намеря безопасно, почтено място, където да останеш колкото искаш, и баща ти няма да има възможност да те докосне. Ще ми се довериш ли?

Редно бе възпитано да му откаже, но... онази целувка.

— Да — прошепна тя. — Доверявам ти се.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Грей вече разполагаше с достатъчно информация, за да разкрие самоличността на Саманта, но констатира, че всъщност не иска да знае коя е. Познаваше човек с достатъчно възможности да помогне на Саманта. Не би задавал въпроси, а същевременно високият му социален статус и личната смелост биха възпрели всеки — дори кралска особа — да посегне да я отведе против волята ѝ. За жалост, в момента тази личност не се намирал в Лондон и Грей веднага се захвана да промени това. Изпрати писмо с бърза поща и се върна в ателието. Пристигналият отговор щеше да означава край на пребиваването на Саманта на Станхоуп стрийт, а пръстите още го сърбяха да я нарисова.

Внимателно аранжира позата ѝ — коленичила за молитва, — защото не забрави обещанието си образът да е благоприличен. — Вдигни си малко брадичката и ръцете — изрежисира я той.

Тя се подчини и събра ръце точно пред гърдите си. Грей я погледна. Възнамеряваше да нарисова момичето в катедралата с износено палтенце, но бе прекалено топло да настоява Саманта да облече такова; или поне такова оправдание си намери, докато не откъсваше очи от разкрилата се над бюстието гърд.

— Така ли? — попита тя, отправила поглед към далечния край на помещението.

— Да — отвърна той и се насили да сведе глава към скицника върху коленете си.

Беше красива — направо съвършена. Изражението ѝ бе пълно с преклонение и надежда. Моливът му се плъзгаше по хартията, докато се опитваше да улови точната извивка на бузата и носа ѝ; на загатнатото ухо под кичурите коса; на шията ѝ; на израза в очите ѝ. Направи една скица, после — втора, после — нова и нова в стремежа си да запечата образа ѝ върху листа.

— Достатъчно засега — обади се по едно време той, осъзнал колко дълго я е държал в тази поза.

С въздишка на облекчение тя свали ръце и разкърши врат.

— Успя ли да направиш подходяща скица?

— О, да.

Показа ѝ изрисуваните листа. Щяха да последват и други, но сега вече лицето ѝ бе запечатано в съзнанието му, както и всяка извивка на тялото ѝ, всеки нюанс в цвета на косата. Не ѝ показа скиците, които ѝ бе направил, докато тя мереше картините за описа или седеше с наведена глава и шиеше. Искаше да я запечати всячески, за да е на негово разположение, след като си тръгне.

Твърдо възнамеряваше да не я целува повече, нито да я прегръща, нито да ѝ предлага да го хване под ръка. Толкова му бе приятна нейната близост, така го изкушаваше... Основателно се съмняваше дали ще успее да се въздържи. Не биваше да забравя, че е джентълмен, способен да устои на подобни желания. В тази връзка бе започнал да се грижи повече за външния си вид; бръснеше се всеки ден и бе заменил изцапаните с боя дрехи с прилични и чисти. Няма начин жакетът да не говори за порядъчните му намерения, да докаже, че не само си знае мястото, но — нещо по-важно — знае и нейното.

Ала въпреки всичко... Май не постигаше планираното. С всеки нов ден чакаше появата ѝ в ателието с все по-растящо нетърпение. Сърцето му подскачаше, щом чуеше стъпките ѝ по стълбите. Когато влизаше с прилежно прибрани руси коси и лъчезарна усмивка, денят ставаше по-ярък. В нейно присъствие той дори рисуваше по-добре; картината с катедралата се лееше изпод пръстите му и се оформяше като едно от най-хубавите му произведения досега.

Саманта разглеждаше скиците.

— Така ли изглеждат наистина?

— Не — отвърна той. — Далеч по-прекрасна си.

Тя го погледна смаяно.

— Истина е — увери я той. — Ще ми се да бях по-добър художник, за да те пресъздам съвсем точно.

— О, не. — Хвана го за китката. — Ти си чудесен художник. Аз... просто не се разпознах.

— Защо?

Саманта прокара пръст по скицираното си лице.

— Изглеждат щастлива — сподели тихо тя. — Пълна с надежда.

— А как се чувстваш? — попита той след моментния шок.

Тя го погледна.

— По същия начин.

Гърдите му се изпълниха с огромно задоволство.

— Радвам се да го чуя. Как само те впрегнах на работа, накарах те да мериш картини, да ги описваш... Не съм образцов домакин, а?

— Напротив — възрази тя и поруменя. — Ти ми помогна далеч повече, отколкото аз на теб.

Той махна нехайно, но думите ѝ отново поставиха на дневен ред въпросът за бъдещето ѝ.

— На какво се надяваш? — Попита той импулсивно.

Лицето ѝ стана замислено.

— Да ходя на театър, когато желая, да танцувам пред погледа на обществото, да се разхождам пеша или с карета в парка и да не се притеснявам кой ще ме види да се смея. Такива простички неща, всъщност.

— Но приятни.

— Искам да видя Венеция — продължи тя с по-решителен тон. — Както и планините на Швейцария. Дори Езерната област тук, в Англия. Не съм била никъде, освен в Ричмънд и Лондон. — Погледна го. — А ти какво искаш?

Веждите на Грей се стрелнаха нагоре.

— Аз ли? Да видя картините си в Кралската академия. Да уча в Рим и да рисувам с майсторите. Да победя брат си Уил при надбягване с коне и да си спечеля обратно двайсетте лири стерлинги, които загубих от приятеля си Том Уейлс-Феър.

Да знам, че сърцето ти подскача радостно като моето всеки път, когато ми се усмихваш, добави той наум.

Съществуваше сериозна опасност да се влюби в нея. Тя подреждаше в ателието му всеки ден, но оставяше нещата там, където той да ги намери. Работеше и в къщата, макар да бе дама. Рисуваше таралежи по късчета хартия и си тананикаше. Грей не познаваше толкова възхитителна и чаровна жена и същевременно толкова непретенциозна.

— Академията? — усмихна се тя. — Ще стане, убедена съм. Ще покориш Рим, а Уил положително си е послужил с измама, за да те победи първия път...

Грей отметна глава и прихна.

— Без съмнение!

Саманта също се засмя и понечи да стане. Грей протегна ръце. Тя ги пое, но залитна при опита си да се изправи на крака. Грей веднага ѝ се притече на помощ и я улови, преди тя да падне.

— Хванах те — възкликна той.

Не успя да каже нищо повече, защото тя вдигна поглед към него.

— Ти все успяваш да ме хванеш отбеляза тя леко печално, но не се отдръпна от прегръдката му.

— По моя вина стоя толкова дълго на колене. — Пое дълбок дъх.

— Помниш ли какво ти казах за белята?

Очите ѝ притъмняха и тя вдигна лице.

— Да...

— Дори аз нямах представа каква голяма беля имам предвид — промърмори той.

После я целуна.

Не искаше тази жена да си тръгне. Тя му бе едновременно муза, приятелка и изкусителка. Начинът, по който отвърна на целувката му този път, заличи от съзнанието му всякакви намерения да е почтен джентълмен.

— Театър, танци... — промълви той, дишайки затруднено. — Лесно могат да бъдат уредени...

— Наистина ли? — попита тя със сияещи очи.

— Ако не възразяваш да те придружа.

— Не — прошепна тя. — Тогава ще е още по-хубаво.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Саманта помагаше на Джени в кърпенето, когато на следващия ден входната врата се отвори с трясък. Беше нещо типично за Грей, въпреки огромното неодобрение на госпожа Уилис, но дори той не хукваше с тежки стъпки по стълбите, крещейки името ѝ.

— Саманта!

За миг сърцето ѝ спря. Парализирана, видя стреснатите, широко отворени очи на Джени. Какво се бе случило? Грей звучеше не на себе си. Със сърце в гърлото изскочи в коридора, а Грей вече се намираще на площадката.

— Какво има?!

Беше невероятно развълнуван.

— Хубава новина! Не. Страхотна новина! — Подаде ѝ изписан лист. — Академията е приела две от картините ми.

Тя ахна от облекчение и радост.

— Две?! Грей, това е чудесно!

— Цяло чудо е! — Сграбчи ръцете ѝ и я завъртя. — Две от четирите! Приятелят ми Томас Уейлс-Феър рисува по-дълго от мен, а никога не са приемали негова картина.

— За пръв път ли им изпращаш свое произведение?

Изражението му красноречиво говореше колко е щастлив.

— Да. — Зърна Джени на прага на стаята зад нея. — Джени, довечера ще ядем говеждо. Бягай на пазара и купи бут.

Бръкна в джоба и извади монета.

— Веднага.

Момичето мина край тях, викайки леля си.

— Ще дойдеш да ги видиш, нали? — попита я Грей.

Продължаваше да държи едната ѝ ръка.

Саманта се поколеба. Кралската академия се помещаваше в Съмърсет Хаус, само на няколко минути пеша. С отиването си сред художници и техните покровители обаче поемаше голям риск. Мнозина от членовете не само познаваха баща ѝ, но съществуваше и

опасността графът да е там. Често го правеше, а сега бе в Лондон, за да я търси. Цялата ѝ радост от успеха на Грей се изпари при мисълта да се изправи лице в лице със Стратфорд.

— Не предпочиташ ли да заведеш майка си? — опита се да се измъкне тя. — Сигурно ще бъде много горда. Нали е голям покровител на изкуствата?

— Да — кимна Грей. Осезаемо долови неохотата ѝ. — Но ти ще дойдеш ли?

Да приемат картина на художник за лятната изложба бе голяма чест; да вземат две при първото кандидатстване означаваше всички да говорят за Грей. Беше върховен момент за него, а тя го разваляше, но пък щеше да е далеч по-лошо, ако се сблъска с баща си там...

— Саманта? — подтикна я Грей.

От друга страна, каква вероятност имаше графът да е в галерията по същото време, когато тя е там? Изложбата обикновено привличаше много хора, а графът мразеше тълпите. Стратфорд едва ли подозираше, че и тя ще е там. А Грей щеше да се зарадва, което пък я радваше повече, отколкото бе готова да признае. Искаше да отиде. Досега прекалено често не следваше желанията си, а волята на баща си.

— Добре — съгласи се тя с притеснена усмивка. — Ще дойда. По лицето му се разля широка усмивка и тя си даде сметка, че той е бил не по-малко напрегнат от нея. Взе ръката ѝ и я целуна по кокалчетата.

— Благодаря — прошепна той.

В този миг госпожа Уилис се появи задъхана на стълбището, превъзнасяйки щедростта му за говеждото. Не спести и възторга си от новината за двете картини, нарисувани в дома ѝ, които ще бъдат изложени в Кралската академия.

* * *

Грей обаче вероятно бе доловил резервите ѝ да го придружи, защото само няколко дни по-късно, малко преди здрачаване, ѝ каза да си сложи шапка.

— Къде ще ходим? — попита тя, докато той ѝ подаваше шала.

Той се ухили.

— Да видим картините ми.

— Окачени ли са вече?

Лятната изложба още не бе открита дори за частни посещения.

— Може и да не са — призна той, — но искам да ги видиш. Аранжорите разрешиха да се вмъкнем за няколко минути довечера и да видим част от колекцията.

Сърцето ѝ трепна. Тя вирна брадичка и завърза панделките на шапката. Той си бе дал труда да уреди специално посещение за нея, защото бе доловил колебанието ѝ да присъства, когато залите са препълнени с хора.

Отидоха пеша до Съмърсет Хаус, бивш дворец на кралици, а в момента седалище на Кралската академия на науките. Саманта никога не бе влизала вътре, но в различни периодични издания бе виждала входа — величествена арка — на огромната постройка. Грей я поведе по впечатляващо стълбище, в момента потънало в сенки, а после я въведе в обширна зала със стъклен таван и големи прозорци, през които сега проникваха последните лъчи на залязващото слънце. В средата неколцина мъже насочваха работниците къде по стените да закачат картините.

Грей се наведе към нея и кичури от дългата му коса погалиха бузата ѝ.

— Моят ментор, сър Джон Барни — прошепна той и кимна към строен възрастен мъж с оредяваща сива коса; в отговор онзи му махна за поздрав. Погълнати от обсъжданията си другите почти не ги удостоиха с внимание. — Бляскав художник и член на селекционната комисия. Той даде разрешение да дойдем тази вечер.

— Много съм му благодарна — отвърна тя също шепнешком и се усмихна.

— Щеше ми се да добиеш по-цялостно впечатление. Ела насам. Моите картини ще бъдат в онази зала.

Отправиха се към съседното помещение, по-малко, но също просторно и представително. Тук повечето от картините бяха окачени и тя си представи колко въздействаща ще бъде окончателно подредената изложба. Почти навсякъде по стените имаше картини; на места стигаха чак до тавана. По-горните, наклонени напред, създаваха усещане, че са се надвесили над зрителя. Дори на оскъдната светлина въздействието беше поразително.

— Ето ни.

Грей спря пред голямо платно. Морски пейзаж, подобен на корабкрушението в ателието му, но тук корабът напускаше пристанището, платната бяха опънати, а около него кръжаха множество лодки. Пасажери махаха от палубата. Светлината подсказваше, че е на зазоряване и цялата картина сияеше в златисти нюанси.

— Великолепна е — възкликна тя. Детайлите бяха изпипани, цветовете грееха. — И е на нивото на очите!

Грей се усмихна доволно.

— Забеляза, а?

— Естествено засмя се тя. В най-скоро време ще те приемат за член на Академията.

Разходиха се из залата и разгледаха и другите картини. Според Саманта никоя не бе по-хубава от произведението на Грей, ала той хвалеше стила, техниката, въздействието и цветовото съчетание на колегите си.

— От всеки има какво да се научи — сподели той, а гласът му отекна в празното пространство.

— Заслужено си в тяхната компания — отвърна тя. — Благоговеея пред изкуството ти.

През портал минаха в друг салон, където някои картини вече бяха окачени, а други бяха облеgnати по стените.

— Тук ще е другата — посочи Грей над портала. — Сър Джон ми каза. Представлява пейзаж. Рисувах го в Къркуд, семейното ни имение в Ланкастършър. Чакай да видя. Вероятно е тук... — Огледа облеgnатите картини и най-накрая я откри. — Ето я.

Тя внимателно я разгледа и отново се удиви от таланта му. Скоро след това си тръгнаха, защото се бе мръкнало. На улицата Саманта стисна ръката му.

— Благодаря ти, Грей.

— Няма за какво. Държах да ги видиш.

Тя се усмихна малко тъжно.

— Благодаря, че ме доведе тази вечер, преди тълпите. Беше великолепно.

Той я изгледа дълго и изпитателно.

— За мен също, защото бяхме заедно. — Лицето му се озари от усмивка. — А сега ще празнуваме.

— Какво?! О!

Тя се разсмя, когато той се устреми напред и я повлече със себе си към близката странноприемница „Бикът и кучето“.

Попаднаха в разгара на забавление.

— Това е балът на приетите — надвика той глъчката. — Всеки участник в изложбата е добре дошъл.

Саманта плъзна смаян поглед по присъстващите.

— Всички тези хора са художници, така ли?

— Има и приятели на художници — отвърна той щастливо, — и случайни хора от улицата. Празненство е!

Придърпа я навътре и поздрави неколцина, които вдигнаха халби в отговор. Някои го потупаха по гърба и възторжено му честитяха.

Намериха места до една маса, но не задълго. Някой подхвана жива мелодия на цигулка и двойка стана да танцува. Не след дълго почти всички бяха на крака и танцуваха или пляскаха. Грей протегна ръка в знак на покана. Сърцето на Саманта подскочи. Никога не бе присъствала на подобна забава, където двойки се притискаха шокиращо близко и се движеха хаотично из помещението, без да се съобразяват с благоприличието или да изпълняват познат за нея танц.

— Не знам стъпките — промърмори тя.

Той се засмя.

— Няма правила. Включваме ли се?

Тя едва успя да кимне, преди той да я обгърне и да я завърти. Движеха се в кръг, блъскаха се в хора, смееха се необуздано и почти не чуваха музиката. Когато най-накрая спряха, Саманта едва дишаше, но бе във възторг. Никога не се бе забавлявала така шумно, буйно и разкрепостено. Царящата суматоха и оживление в помещението не стихваха.

Грей сякаш познаваше всички. Представи я на куп хора, ала тя почти не запомни имената им. Седнаха плътно един до друг на пейка край масата, където се бе качил цигларят. Докато той свиреше, тактуваше с крак по плота. Някой плъзна халби към тях. Грей скачаше на крака и пееше между две глътки. Саманта сбръчка нос от черната бира, а жена срещу нея побутна малка стъклена чаша с прозрачна

течност. Изненадана от спонтанния жест, Саманта отпи. В следващия миг почти се задави; от паренето в гърлото и носа се разкашля.

— Какво... А, джин. — Грей я потупа по гърба. — Първата глътка въздейства най-силно.

С насълзени очи тя извика в отговор:

— Ще го запомня за следващия път!

Ухилена, новата ѝ приятелка ѝ подаде втора чашка и с мимики ѝ показва да я пие бавно. Този път преглътна алкохола по-лесно и приятна топлина се разля по тялото ѝ; усети се някак приповдигната и това ѝ помогна да забрави, че е дъщеря на граф и пие чист джин в пъстрата компания на художници и музиканти.

Пак танцуваха, този път още по-въодушевено. Накрая със залитащи крачки се добраха и изтощено се спряха до стената в дъното на странноприемницата. Саманта се облегна; сърцето ѝ биеше учестено, по лицето ѝ се стичаха капки пот и си мислеше, че никога през живота си не се е чувствала по-щастлива.

Грей я погледна и се засмя. Тя му отвърна със същото. Ръката му все още обгръщаше талията ѝ и тя усещаше пулса на сърцето му. Тази вечер беше толкова енергичен, ведър и весел. В резултат благоприличното ѝ пребиваване в Стратфорд Корт избледня като лош спомен. Не си представяше как ще се върне към такъв стерилен и потискащ начин на живот. Междувременно ръцете на Грей докоснаха бедрата ѝ и я наместиха още по-удобно в прегръдката му, а тя спонтанно се притисна към него. Очите му сияеха; в следващия миг започна да я целува, пръстите му не спираха да проследяват нежния контур на брадичката ѝ и накрая устните му се впираха в нейните.

Тази вечер се чувстваше свободна, дива и безразсъдна като Констанс в порочните истории. И Констанс подобно на нея беше дама. Щом тя си позволяваше да се държи похотливо, нищо не пречеше и Саманта да последва примера ѝ. Обгърналите я ръце на Грей я накараха да потрепери; целувките му я разтапяха. Повдигна се на пръсти и прошепна:

— Заведи ме вкъщи.

Ръката му се плъзна по гърба ѝ.

— Още сега ли?

Тя зарови пръсти в косата му; дългите гъсти кичури бяха влажни и къдрави. Той ухаеше на бои, терпентин и пот и като цяло излъчваше

примамлива мъжественост. Придърпа главата му по-надолу близо до своята.

— Отведи ме в леглото — прошепна тя в ухото му.

За миг Грей замръзна. Тя прилепи устни към врата му. Дали от джина, или от танците, но се чувстваше изпълнена с копнеж. Цял живот ѝ повтаряха, че това е много, много непристойно, но никога нищо не ѝ се бе струвало толкова редно.

— Сигурна ли си? — прошепна той. — Или е от джина?

От джина придоби смелост да го изрече, ала копнежът... Той се трупаше от дни, през всичките часове, докато позираше за картината му под напрегнатия му, изучаващ поглед, и през всяка нощ, когато спеше в леглото му и си спомняше усещането за устните му върху нейните. Пръстите ѝ се впиха още по-силно в косата му.

— Сигурна съм.

Той отново я целуна напористо и радостно, после грабна ръката ѝ и я преведе през претъпканата странноприемница. Кимаше дружелюбно на всички, които му махаха за довиждане, но не забави крачка. По време на краткия път обратно до Станхоуп стрийт я държеше плътно до себе си. Саманта нямаше нужда да я подканва; стъпките ѝ бяха не по-малко забързани от неговите и през няколко минути двамата си разменяха горещи погледи. На номер осем Грей на два пъти изпусна ключа, преди да успее да отвори; през това време ругаеше тихо, а Саманта се смееше на непохватността му. Затвори вратата несравнимо по-тихо от обичайното, после я последва по стълбите, минаха край покоите на госпожа Уилис и стигнаха до неговата квартира, сега обитавана от Саманта.

Нито единият, нито другият не се пресегна да запали лампата. Грей я прегърна, отново я целуна, взе я на ръце, заднешком прекоси салона и влезе в спалнята. Там я остави да стъпи на пода и я задържа на известно разстояние от себе си.

— Саманта, най-добре да спрем...

— Защо?

Започна да си разкопчава жакетчето.

Очите му следяха как пръстите ѝ се плъзват надолу по дрехата и пусна лактите ѝ, за да го съблече.

— Ох... — С мъка вдигна поглед към лицето ѝ. — Не е редно една дама...

Направи неопределено движение с ръка, което я накара да поруменее.

Кръвта ѝ продължаваше да кипи и тя не съумяваше да се отърси от мисълта как го държи в обятията си, а красивите му ръце докосват кожата ѝ... Вътрешно Саманта съзнаваше, че прекараните с него седмици са я променили коренно; не си представяше как ще се върне към безличния си начин на живот със запечатания завинаги в сърцето ѝ спомен за Грей. За разлика от Филип той олицетворяваше всичките ѝ мечти за един мъж и дори да не изпитваше същото към нея, никога нямаше да съжалява за постъпката си.

— Нищо от постъпките ми напоследък не е правилно — промълви тя. — Същевременно никога не съм била по-щастлива. Не е от благодарност или заради джина. Истината е, че май... малко се влюбих в теб и те искам.

Очите му станаха почти черни, а дъхът му се накъса.

— Влюбена ли?

Лицето ѝ пламна.

— Не очаквам и ти да си...

Обгърна лицето ѝ с две ръце и я целуна.

— Описа съвсем буквално какво изпитвам. — Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ и започнаха да развързват връзките на роклята. — Бог ми е свидетел, че те желая от момента, в който те видях да вървиш по „Странд“.

— Затова ли...

— Не — прекъсна я той. — Щях да ти се притека на помощ дори да беше съсухрена и противна.

Тя дръпна свободния край на вратовръзката му.

— Щях да попитам дали затова ми предложи твоите покои.

— А... Всъщност — да.

Тя се засмя, а той сведе глава и обсипа оголеното ѝ рамо с целувки.

— Толкова си прекрасна — промълви той, а дъхът му изгаряше кожата ѝ.

Роклята се плъзна по раменете ѝ; дланите му я последваха и избутаха евтината памучна материя надолу, докато ръцете ѝ се освободиха напълно от ръкавите и дрехата се свлече на пода в краката ѝ.

Без да следва определена последователност, тя се бореше с облеклото му. За разлика от широките ризи и престилки, каквито носеше в началото, тази вечер той бе изрядно облечен, а детайлите на мъжкото облекло ѝ бяха непознати. Свали жакета му, после — елека, макар и по-трудно, и почти възкликна, когато той издърпа края на ризата от панталоните и притисна и двете ѝ ръце към корема си. Застина, усетил как пръстите ѝ предпазливо изследват горещата му кожа.

— Толкова си топъл — смая се тя. — Толкова силен...

Грей преглътна. Хвана долния край на ризата и я изхлузи през главата.

— Не и когато става въпрос за теб, Пердита.

Пристъпи към нея и тя охотно се приближи и прокара длани по раменете и гърдите му. Корсетът ѝ се разхлаби, но тя не забеляза.

— Вече не съм изгубена увери го тя.

Взе я на ръце, отнесе я до леглото и я сложи така нежно да легне все едно е спящо дете.

— Никога няма да си изгубена, ако си с мен — прошепна той, лягайки до нея върху кувертюрата.

Чувстваше се намерена, спасена, обичана. Развърза панделката на долната ѝ риза и намери меката плът на гърдите ѝ. Всеки негов допир я караше да въздиша и да копнее да се увие около него, особено когато дланта му се спусна по бедрото ѝ.

— Саманта — едва чуто заговори той, вдигайки ризата ѝ нагоре, — разбираш ли... Осъзнаваш ли...

— Какво е да се любиш ли? — попита задъхано тя. — Да, това искам.

Той преглътна. Залепи длан върху бедрото ѝ, а палецът му очертаваше кръгове по корема ѝ.

— Добре. Но ако пожелаеш да спра...

Сърцето ѝ се сви, ала успя да го увери:

— Ще ти кажа.

Разтвори бедрата ѝ и Саманта преметна левия си крак върху него. Беше едновременно смело, шокиращо и прелестно, когато Грей пхна ръка между краката ѝ и започна да гали болезнената пулсираща пъпка там. Целувката му заглуши пълното ѝ с удоволствие възкликание, а ръката му я обгърна, когато тя започна да се вие като

тръстика. Усети как нещо се надига у нея; беше хем плашещо, хем ѝ носеше невероятна наслада, а когато той пъкна пръст по-навътре, в очите ѝ се появиха сълзи.

Грей се озова отгоре, а коляното му разтвори още по-широко бедрата ѝ.

— Толкова си мека — успя да промълви той.

Трескаво разкопча панталона, съблече малкото останали по него дрехи и тя го почувства плътно до себе си.

Надигна се на една ръка, за да се намести по-добре, Саманта се напрегна, усетила го отново да я гали и да притиска бедра между краката ѝ.

Времето спря. Тя се размърда под него, вече без да изпитва същата зашеметяваща наслада, а разсеяна от усещането, че е вътре в нея. Грей трепна, повдигна се малко и отново проникна.

— Не мърдай — посъветва я той сподавено. — Просто... остави да те любя.

Близна палеца си и отново разтвори влажните косъмчета между краката ѝ.

Този път при всяко докосване крайниците ѝ потреперваха. Лежеше вкопчена в него, бегло си даваше сметка, че Грей се движи в нея, като нашепваше думи, чието значение тя не успяваше да осмисли. Странно чувство се надигаше в нея, сякаш бягаше по безкрайно стълбище, а дъхът ѝ ставаше все по-накъсан, докато стигне площадката...

И изригна. Извика тихо и потрепери, кръвта бучеше в ушите ѝ. Главата на Грей се отпусна върху рамото ѝ; ръцете му трепереха; бедрата му не спираха да се удрят в нейните.

С широко отворени очи Саманта се взираше в тавана. Грей още потреперваше в ръцете ѝ и усети как устните му се движат по кожата ѝ. Бяха се влели един в друг, голи, потни, с неговия член все още в нея. Никога през живота си тя не се бе чувствала по-блажено. Широка усмивка се разля по лицето ѝ, когато извърна глава, за да го целуне.

— Тежък съм, ще те смажа — промърмори той.

Извъртя се на една страна, без да отмества ръката, с която я прегръщаше.

— Не — възрази тя и отметна кичур от челото му. — Помниш ли какво ти казах преди малко? Че май съм малко влюбена в теб.

Той отвори очи и я погледна с лукав котешки поглед.

— Излъгах — прошепна Саманта и докосна крайчето на устните му. — Не малко, много съм влюбена в теб.

— Чудесно откликна той. — Защото аз съм направо луд по теб, скъпа.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Събуди се сама в леглото. Слънчева светлина нахлуваше през завесите, а когато се протегна, непозната, но сладостна болка премина през тялото ѝ. На лицето ѝ се бе залепила постоянна усмивка и тя си тананикаше, докато се обличаше, за да слезе на закуска.

Следващите няколко дни преминаха в същата розова омая. Грей я канеше в ателието, за да я рисува, но вместо това всеки път я любеше на шезлонга, а Саманта приглушаваше виковете си, притиснала уста към рамото му. На моменти се дивеше сама от себе си; само преди седмици бе достатъчно уплашена и дори нему казваше името си, а сега не можеше да му откаже нищо. На Станхоуп стрийт се преобрази до неузнаваемост и много харесваше новата си същност.

Всичко от стария ѝ начин на живот сякаш изчезна и тя съзнателно не мислеше за онова време; в противен случай би трябвало да признае реалността: тя е бегълка и не може да остане на Станхоуп стрийт завинаги. Мисълта да си тръгне ѝ причиняваше физическа болка не само заради неприятния въпрос къде ще отиде.

Беше невъзможно да не обмисля най-добрата перспектива. Грей ѝ спомена — да се омъжи за друг, а не за Филип. Каза също, че е луд по нея и я любеше. Не бе трудно да свърже тези две неща с факта, че и тя е лудо влюбена в него и да се размечтае блажено как ще се омъжи за него.

Щеше да е чудесно... за нея. За него не знаеше. Невъзвратимо си опетни репутацията, като избяга. Вземете ли за съпруг не мъжа, определен от баща ѝ, навярно ще остане без зестра. Колкото и да не се съобразяваше с нормите на висшето общество, Грей все пак бе син на херцог. Дори на него да не му пука за тези две немаловажни пречки, семейството му едва ли ще я приеме. Понякога се питаше какви са всъщност родителите му — херцогът, не осъществил мечтата си да глези дъщеря, и херцогинята, чиито сълзи са усмирявали четири буйни момчета. Какво щяха да кажат за нея?

Разбра, когато доста късно една нощ Грей се вмъкна в спалнята ѝ. Събуди се, щом той се настани в леглото и я притегли в обятията си. Тя въздъхна щастливо и се сгуши в него. Нямаше го цял ден и цялата вечер.

— Саманта — подхвана той шепнешком, — будна ли си?

Тя се усмихна и обърна лице към него, но продължаваше да държи очите си затворени.

— Може би...

Грей я дари с бърза целувка.

— Искам да ти съобщя нещо.

Мигом отвори очи.

— Нищо тревожно — успокои я той. — Добри новини. Бях писал на мама за теб.

Сега вече тя се напрегна и едва дишаше.

— Очевидно няма къде да отидеш, затова я помолих да дойде в града и да те покровителства. Тя ме увери, че с радост ще го направи. Пристигат утре и си добре дошла да им гостуваш колкото искаш.

Саманта си навлажни устните.

— Знаят ли за това?

Изричаше думите колебливо. Когато Грей е уведомил майка си за нея, тя беше бегълка; сега бе негова любовница, а познатите на Саманта херцогини не биха приели паднала жена в дома си.

— Не, не съм споделил точно това с мама — ухили се Грей, но усмивката му бързо се изпари. — Но бих искал... Тоест, надявам се... — Прочисти си гърлото. — След като се настаниш там и отново използваш истинското си име и титла, искам да те ухажвам.

Тя зяпна.

— Ако не желаеш, пак ще си добре дошла при майка ми — побърза да добави той. — Но...

— Да — прошепна тя. — Моля те.

Усмивката му бе лъчезарна.

— Можеш, естествено, да срещнеш други, които да харесаш повече, но поне ще имаш избор. А ако все пак се спреш на мен, то... Аз обаче не съм кой знае колко добра партия. Бегло спомена баща си, но вероятно имаш и други близки, които ти липсват. Подходящ брак би могъл да смекчи гнева му и да те приемат обратно...

Тя го прегърна силно и не го остави да довърши.

— Да! Ти си най-подходящата партия, Грей, не само за мен, а и за която и да е жена.

Сега, излегнат по гръб, а тя върху него, той се ухили.

— Искам само теб. Достатъчно, за да ти разреша да ме наричаш Джордж.

— Джордж? Не мразиш ли това име?

— Я пак го кажи... — Престори се, че я слуша внимателно, докато тя го повтори няколко пъти. — Много ми допада, когато ти го произнасяш. Нямах представа, че другите не го изричат правилно.

* * *

На следващия ден бе предвидено художниците да положат последния слой лак преди изложбата, за да придадат блясък на произведенията си. Грей взе материалите си и се отправи към Академията, като си подсвиркуваше. Саманта го изпрати; чувстваше се радостно приповдигната.

Качи се в ателието. Сега, след като Грей участваше в лятното изложение, бе убедена, че търговци ще идват да гледат картините му. Такива посредници редовно посещаваха Стратфорд Корт, за да показват на баща ѝ било пейзаж, било портрет с надеждата той да ги купи. Едно чисто и спретнато ателие щеше да говори похвално за Грей, но той оставяше всичко, където му падне и затова цареше пълен безпорядък.

Разтребваше вече от два часа. На входната врата се потропа. През отворените прозорци се чу дори най-горе. Не обърна внимание на бърбуренето на Джени при отварянето на вратата, затова се сепна, когато момичето се появи в ателието.

— Госпожице...

— Да?

Саманта, заета да подрежда бурканчетата с бои, вдигна поглед. Джени стоеше на прага и притеснено намотаваше връзките на престилката около пръстите си, а зад нея...

Саманта спря да диша, когато баща ѝ мина край ужасената прислужница и влезе в ателието. Струваше ѝ се, че не го е виждала от цяла вечност; чувстваше се променен човек. Но когато ледените му

сиви очи се плъзнаха по нея, си даде сметка, че той никак не се е променил. Умът ѝ заработи трескаво. Щеше ли да успее да мина покрай него и да побегне? Знаеше пътя до задната врата на къщата и би могла да стигне до пазара...

Очите му се впиха в нейните. Лицето му остана безизразно. Саманта вирна брадичка, но не промълви и дума. Моментът да побегне бе отминал.

— Почти не повярвах, когато Милнър подметна, че те е видял в Академията. — Тонът на Стратфорд бе хладен и нехаен. Затвори вратата под носа на Джени и бавно пристъпи напред, с кръстосани на гърба ръце. — Изключено, помислих си аз. Дъщеря ми вероятно е отвлечена, държат я някъде против волята ѝ. Няма начин да се разхожда из Съмърсет Хаус, хванала под ръка непознат. Не и след като изчезна внезапно и причини толкова мъка и тревога на майка си.

Ноктите ѝ се впиваха в дланите, но тя продължаваше да мълчи. Такъв бе обичайният подход на графа: мъмреше, нараняваше и тъпчеше човека насреща.

— И ето я — добави Стратфорд тихо. Огледа се наоколо. — Живее в пълна нищета.

В последвалата тишина Саманта дочу как госпожа Уилис разпалено възразява долу. Графът на Стратфорд явно бе довел и слуги със себе си, за да наложи волята си.

— Какво причиняват на госпожа Уилис? — попита тя.

Графът се вторачи в нея.

— Хазяйката — уточни Саманта. — Държа се изключително мило с мен и не заслужава да бъде малтретирана.

Той бавно пристъпи напред; толкова бавно, че ѝ се наложи да отметне глава, за да продължи да го гледа в очите. Сърцето ѝ биеше болезнено в гърдите. Баща ѝ не крещеше и не размахваше ръце, но беше бесен.

— Ще е по-добре — заговори той привидно спокойно — в момента да помислиш за своето положение.

Пълнолетна си, нашепна ѝ гласът на Грей в същата минута. Искам да те ухажвам.

— Мислех за положението си, татко, когато избягах от Ричмънд.

При дръзкото ѝ признание графът се залюля на пети. Саманта си помисли — направо знаеше, — че той е бил сигурен в това, но

очевидно не е очаквал тя да го признае.

— Нима?

Сърцето ѝ вече се бе качило в гърлото ѝ, но тя не отклони поглед.

— Няма да се омъжа за лорд Филип!

Лицето му стана гневно.

— Ще правиш каквото ти кажа.

Тя поклати глава.

— Не. Пълнолетна съм и...

Той вдигна ръка и тя неволно трепна. Вместо да я удари той я хвана за брадичката. Сега вече нямаше как да извърне глава.

— Подпиша ли договор, държа да го изпълня. Ти си моя дъщеря, моя собственост и ще се омъжиш за мъжа, когото съм избрал. Стига с тези детински глупости...

— Той е зъл и жесток — прекъсна го тя за пръв път през живота си. — До една година най-вероятно ще ме убие и какво ще говори това за мъдростта да уговориш подобен съюз?

Пръстите му се затегнаха.

— Ако си покорна и сговорчива съпруга, той ще се отнася с теб както трябва. Ако се държиш както напоследък, всеки мъж ще иска да те дисциплинира.

Не и Грей. Той би рискувал всичко, за да я спаси и би преобърнал живота си, за да ѝ помогне. Саманта тръсна леко глава, освободи се от хватката на графа и отстъпи.

— Заявявам ти още сега: давам ти моята честна дума, че омъжиш ли ме за Филип, ще го приема за равностойно на робство и ще положа всички усилия да избягам, независимо какъв скандал ще последва.

Лицето на Стратфорд никога не бе добивало толкова ужасяващо, каменно и зловещо изражение.

— Няма да търпя...

— Вече не съм девойка — изтърси тя. — Лорд Дор няма да ме приеме за снаха.

— Кой беше? — попита баща ѝ след шокирано мълчание.

— Всички мъже от улицата — предизвика го Саманта. — При всяка възможност се отдавах на всеки, който да ме направи нежелана, защото няма да се омъжа за лорд Филип. — Остана без дъх, докато го изрече докрай, едновременно стресната и екзалтирана от начина, по

който се противопоставяше на баща си. — Или за друг, когото не желая — добави тя за по-голяма тежест.

Лицето на Стратфорд бе напълно безизразно.

— Ела — заповяда той тихо. — Ела с мен веднага, или ще наредя да те извлекат от тази къща. Не злоупотребявай повече с търпението ми, Саманта.

Все още задъхана тя се поколеба, представяйки си слугите, които вероятно чакаха пред вратата. Беше обречена, ако се стигне до схватка.

— Къде?

— В Портланд Плейс. Майка ти, за чиито чувства явно нехаеш, е там и сълзите ѝ не секват, откакто изчезна.

Майка ѝ. На Саманта почти ѝ прилоша от угризение, макар да се постара да се стегне. Стратфорд винаги бе склонен да използва нечия привързаност като оръжие.

— Добре. Ще дойда да видя мама.

Той отстъпи и посочи вратата. На площадката стояха трима едри слуги с неразгадаеми изражения и при излизането ѝ от стаята веднага я заобиколиха.

— Насам, милейди — насочи я един към стълбите.

Мина ѝ през ума да каже нещо на госпожа Уилис, която надничаше плахо от прага на вестибюла, но не посмя да остави съобщение за Грей. Хазяйката щеше да му опише какво се е случило и той щеше да схване цялата картина. С неловкото чувство, че вече няма избор какво да предприеме, отиде до каретата и позволи чакащия кочияш да ѝ помогне да се качи. Няколко слуги и кочияш. Стратфорд наистина се бе подготвил да я извлече от къщата.

Той самият обаче не излезе.

— Къде е баща ми? — попита тя един от слугите.

Очите на мъжа бяха пълни със съчувствие, но не ѝ отговори. Кожата ѝ настръхна от неспокойствие. Облегна се на възглавниците и се загледа невиждащо през прозореца. Грей щеше да се върне след часове, но ѝ се щеше да стане по-рано.

Камбаната на „Сейнт Мери льо Странд“ отброи кръгъл час, преди Стратфорд най-после да се появи и да се качи в каретата. Нервите на Саманта бяха опънати до крайна степен.

— Какво те забави? — попита тя.

Той я изгледа с недоумение и се вторачи напред, без да отрони дума. Каретата потегли незабавно и Саманта стисна ръце, давайки си сметка, че нещата са поели в много лоша посока.

* * *

Грей се прибра вкъщи в приповдигнато настроение. Беше лакирал картините си и вече бяха окачени на представителни места. Корабът, напускащ пристанището, висеше близо до творби на членове на Академията; нямаше начин публиката да не ги забележи. Аранжираха пейзажа точно над портала; така щеше да привлече вниманието на всички при излизане от залата. За първо участие на художник в събитието това бе доста голям успех. Нямаше търпение да сподели впечатленията си със Саманта. Изложбата щеше да продължи няколко седмици и той изгаряше от желание да я заведе отново, за да види картините му на дневна светлина, когато въздействието им бе по-голямо.

Искаше, естествено, да я заведе и на много други места. Родителите му пристигаха същата вечер, следователно щеше да придружи Саманта до дома им. Майка му щеше да я покровителства, баща му да я защитава, а той... Той ще я посещава и ще я ухажва. Да, караше я малко отзад напред, но само защото тя го целуваше и му се усмихваше по начин, по който всякакви разумни мисли изчезваха от главата му, не променяше крайната му цел: да я спечели.

Влезе в къщата и тичешком изкачи първите стъпала, преди да си даде сметка, че цари мъртвешка тишина. Забави крачка; наистина много странно. Не долетяха обичайните възражения на госпожа Уилис от силното затръшване на вратата и това го изпълни с мрачни предчувствия.

Откри хазайката си в кухнята. Седеше до дървената маса и подсмърчаше с кърпичка в ръка, а Джени и готвачката се суетяха около нея. При появата му тя възкликна:

— Слава богу, милорд! Дойдохте си.

— Какво е станало? — попита той разтревожено. — Къде е Саманта?

Опасенията му прераснаха в страх.

— Баща ѝ дойде да я вземе. — Очите на госпожа Уилис бяха зачервени. — Разговаря с нея, а после тя се качи направо в каретата. Но той... Той...

Отново се разплака и потърси утеха в прегръдките на готвачката. Грей се обърна към Джени.

— Е?

— О, сър, такава врява. — Щеше да се пръсне от гордост, че има възможност точно тя да предаде новината. — Нахлу направо, все едно той е собственикът, така направи, и се затвори в ателието с госпожица Саманта. После тя излезе и се качи в каретата, без да каже довиждане на госпожа Уилис или на мен. А след това той започна да задава въпроси. Толкова много въпроси! Кой живее в къщата, откога госпожица Саманта е тук и какво ли още не. После отиде във вашата квартира и доста се забави...

— Наистина ли?! — възмути се Грей.

Момичето кимна енергично и продължи:

— Госпожа Уилис протестираше, сър, но той водеше слуги със себе си. Едри и страшни, всичките, и не ни пуснаха да излезем от салона.

— Като затворничка в собствения си дом — простена хазяйката, докато готвачката я потупваше успокоително по рамото.

— После слезе и всички си тръгнаха, без нито дума на извинение. — Джени потрепери от възмущение. — А той е благородник все пак.

— Кой беше? — Усещаше, че едва диша. — Кой, Джени?

— Лорд Стратфорд, така го нарече един от слугите.

— Графът на Стратфорд?

Грей се смая. Беше чувал за графа. Голям покровител на изкуствата, Стратфорд бе известен с точното си око и щедрото си спонсорство. Даже днес един художник изрази надежда картината му да привлече вниманието на лорд Стратфорд и да получи похвала.

Ала Саманта се страхуваше от него.

Свъси вежди.

— И се качи, така ли?

Джени кимна. Грей ѝ благодари и хукна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж. На пръв поглед в ателието всичко изглеждаше наред. Хрумна му нещо и грабна скициника, но всичко си беше вътре:

скиците, направени на Саманта, дори онази, на която спеше в леглото му, а къдриците ѝ се спускаха по голите рамене. Върна се в кухнята.

— Кога тръгнаха?

— Преди часове — осведоми го Джени.

— О, милорд, ще ме арестуват ли? — проплака госпожа Уилис.
— Представа нямах, че е дама, а още по-малко — бегълка!

Грей окачества опасенията ѝ като глупост и я увери, че няма да има последствия за нея. Прекоси къщата и излезе на улицата. Сър Джон Барни вероятно още бе в Академията и сигурно познава лорд Стратфорд. Грей не знаеше какво да мисли за противоречивата информация. Дали Стратфорд бе покровител на изкуствата, неприветлив и взискателен, но уважаван, или бе какъвто го описваше дъщеря му, студен и отмъстителен родител, готов да омъжи Саманта за мъж, от когото тя се страхува?

Извади късмет. Срещна сър Джон на стълбището на Съмърсет Хаус. Преди обаче да успее да го попита каквото и да било, менторът го изгледа изпитателно и му направи знак да слезе обратно. Стигнаха до тротоара отвън и сър Джон спря.

— Лоши новини, момчето ми.

Веждите на Грей се стрелнаха нагоре.

— Картините ти са свалени от изложението.

— Какво?!

Сър Джон кимна.

— По нареждане на президента на Академията. Направи го преди минути. Бях тръгнал да те търся.

— Защо? — Грей бе толкова шокиран, все едно менторът му го е ударил в стомаха. — Бях тук преди час и бяха на стената...

— Вече не са. — Барни сниши глас. — Направил ли си нещо непристойно? Трябва да е нещо сериозно, щом президентът нареди подобна промяна непосредствено преди откриването. В момента пренареждат картините. Бъркотията е голяма.

Грей беше потресен. Значи неговите картини, лакирани наскоро и окачени на видно място, са свалени. Не се бе срещал с Бенджамин Уест, президент на Академията; какво бе довело до този развой на събитията?

— Стратфорд промълви той безизразно.

Барни вирна вежди.

— Графът на Стратфорд ли? Какво за него?

— Възможно ли е той да е накарал Уест да ги свали? Уест би ли се подчинил?

— Вероятно — призна сър Джон изненадан. — Стратфорд е уважаван патрон на Академията и на много от членовете. Уест би се вслушал в негово искане. Но защо графът би го направил? Не знаех, че познаваш Негова светлост.

— Не го познавам.

— Тогава защо, по дяволите, Стратфорд иска картините ти да бъдат свалени?

Грей почти не чу въпроса му. Не отговори, но знаеше причината. Стратфорд бе отвел Саманта, бе разплакал госпожа Уилис с въпросите си и бе нахлул в ателието му. Картината с катедралата стоеше на статива и макар Грей да мислеше, че образът е достатъчно дребен, за да не бъде идентифициран, баща ѝ би я разпознал. И се е развихрил бесният и отмъстителен човек, описан от Саманта.

Имаше само едно място, където да потърси помощ. Не за себе си, а за Саманта.

* * *

Цялата резиденцията на Роуланд светеше, когато пристигна на площад „Бъркли“. Вратата зееше широко отворена и прислужници внасяха багаж. Той влезе направо и кимна в отговор на поздрава на смаяния иконом.

Майка му, все още в костюм за пътуване, беше в салона.

— Джордж! — възкликна тя и му подаде бузата си за целувка. — Колко си точен.

— Трябва ми помощ, мамо.

Тя го изгледа безкрайно търпеливо.

— Да, знам. Затова се върнахме в града, независимо че само преди седмица баща ти забеляза големи ята гъски. Страда, защото пропуска чудесен лов.

— Срещнах една дама.

Тонът му стана причина шеговитата ѝ усмивка да изчезне, а тя да прояви бдителност. Видя как ноздрите ѝ потреперват като на хрътка,

надушила лисица. Най-съкровено то желание на графинята бе да види четиримата си сина щастливо оженени.

— Дама... — повтори тя.

— Онази, заради която те помолих да се върнеш в града и да я вземеш под свое покровителство. Има нужда от помощта ми, а това значи, че аз се нуждаю от твоята.

Тя хвана полата на роклята си, завъртя се и седна на кушетката.

— Обясни ми.

Точно приключи и се появи херцогът.

— Джордж! Ходжкин ми каза, че си тук. Как си, момчето ми?

— Не е дошъл да ни навести — обади се съпругата му.

Роуланд присви очи.

— Защо тогава?

Грей прокара пръсти през косата си.

— Трябва да се видя с графа на Стратфорд.

— Стратфорд?! — Херцогът забели очи. — На твое място бих го избягвал. За какво ти е този човек? Та той нито се води, нито се кара.

Грей хвърли измъчен поглед към майка си.

— Продължавай, скъпи — насърчи го тя и го потупа по коляното.

— Приеха две мои картини за Лятното изложение подхвана той.

— Две? Чудесно! — Херцогът сияеше. — Браво на теб! Елайза, ти знаеше ли за това?

Херцогинята поклати глава, без да откъсва очи от Грей, който си пое дълбоко дъх, преди да продължи:

— Няма да са в изложбата. Днес ги свалиха. Сър Джон Барни лично ме осведоми. Видял е как пренареждат картините. — Херцогът изглеждаше поразен. Грей обясни: — Според мен графът на Стратфорд е помолил президента Уест да се разпореди. Има огромно влияние в Академията.

— А защо Стратфорд ще иска да махне твои картини? — изръмжа Роуланд. — Той е студен и високомерен, но всеки ще види огромния ти талант. Изненадан съм, че са приели само две...

Грей неволно се усмихна. Съвсем типично за баща му. Обикновено картините му озадачаваха донякъде баща му: не ги разбираше; но и най-малкото неодобрение на друг превръщаше Роуланд в най-разпаления му защитник. Грей се надяваше същия инстинкт да сработи и сега.

— Вероятно заради дъщеря му.

Херцогът присви очи.

— Какво?!

— Влюбен съм в дъщерята на граф Стратфорд — промълви
Грей. — Искам да се оженя за нея.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Не бе трудно да се намери къщата на графа на Стратфорд в Лондон. Беше една от най-представителните на Портланд Плейс, обширна, построена от бял камък. Широкият булевард не предлагаше кой знае какво прикритие, но Грей намери дърво, на което да се облегне и все пак да има изглед към сградата.

Баща му го предупреди да не предприема нищо до следващото утро, но Грей не можеше да прекара вечерта на Станхоуп стрийт и да слуша опасенията на госпожа Уилис как ще я арестуват. Обеща си само да наблюдава и да си тръгне веднага след като зърне Саманта.

Гледаше и чакаше; лампите бяха запалени, прозорците светеха, но нямаше следа от обитателите. *Прекоси стаята*, молеше се мълчаливо той. *Нека да се уверя, че си добре.*

Съвсем се стъмни. Най-сетне бог го чу. Премръзнал и гладен, Грей вече смяташе да си тръгне. Възнамеряваше бързо да отскочи да хапне нещо наблизко, тъй като на Портланд Плейс нямаше кръчми, но в този момент Саманта се появи на прозореца на първия етаж и като че ли погледна в неговата посока.

Щом я зърна, дъхът му секна. Облечена подобаващо за графска дъщеря, тя бе по-красива от всякога, но същевременно не приличаше на себе си. Отне му известно време да си даде сметка, че по-скоро е като статуя. Изражението ѝ бе спокойно, ала гледаше невиждащо и отпуснатите ѝ рамене говореха за безкрайна безпомощност. Сети се как Джени описа няколкото яки слуги, извели я през вратата, и си даде сметка, че Саманта е затворник в къщата.

Гняв забушува в гърдите му. Без да откъсва очи от нея потърси из джобовете си парче хартия и нещо за писане. Винаги носеше такива неща, за да скицира сцена или идея, когато му хрумне. Приглади листчето и трескаво започна да рисува, като често поглеждаше към прозореца, където бе застанала. *Остани*, молеше я той, *само още няколко минути...*

От подножието на дървото зад себе си взе камък колкото яйце и прекоси улицата. Не разполагаше с канап; обви камъка плътно с хартията, прицели се внимателно и го хвърли.

Разби стъклото на прозореца до нея. Той се шмугна обратно в сенките, без да откъсва очи от дома на Стратфорд. Саманта бе отскочила настрана, но сега я видя да се навежда, притиснала ръка към гърдите си, а другата протягаше към пода. Той едва дишаше и ясно съзнаваше, че е лудост да продължава да стои тук. Последното му желание бе да дава обяснения. Тя извърна глава, сякаш говореше на някого зад гърба си, а после отново се обърна с лице към прозореца. Този път на лицето ѝ бе изписана надежда и тя докосна с пръсти устните си, преди някой да я дръпне назад.

Грей знаеше, че тя не го вижда, но явно бе намерила съобщението му. След няколко секунди вратата на къщата се отвори със замах и отвътре изскочиха двама въоръжени със сопи прислужници.

Той изправи рамене и тръгна с нехайния нахакан вид, към който баща му често прибягваше. Отправи се към дома си, за да планира какво ще предприеме на следващия ден.

* * *

Саманта се взираше през прозореца да различи нещо в тъмната нощ. Той беше там, съвсем близо. Много се изплаши, когато стъклото до нея се счупи, но слава богу се съвзе навреме и видя, че камъкът, счупил прозореца, е увит в хартия. Пишеше нещо с въглен, какъвто Грей неизменно държеше в джоба си. Успя да прибере листа, преди майка ѝ да връхлети в стаята и да я дръпне от прозореца.

— Махни се оттам! — извика графинята. — Можеше да пострадаш!

— Не, добре съм — увери тя майка си.

Не добави, че не е била в опасност. Грей бе насочил внимателно камъка. Пъхна хартийката в джоба, преструвайки се, че търси носна кърпичка.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита влезлият в този момент граф на Стратфорд.

— Някой хвърли камък по прозореца — отвърна съпругата му. — Саманта можеше да пострада.

Баща ѝ я изгледа изпитателно.

— Наранена ли си?

Тя поклати глава.

— Отдръпнах се точно когато стъклото се счупи. Но... доста се изплаших. Кой би го направил?

Към края гласът ѝ потреперваше, но не заради счупения прозорец, а от изражението на баща ѝ, от което сърцето ѝ застина.

— Кой наистина? — промърмори графът и насочи вниманието си към счупения прозорец. — Изпрати навън двама прислужници. Да доведат всеки, който се мотае наоколо — нареди той на суетящия се пред вратата иконом. — Веднага, преди негодникът да се измъкне!

Икономът кимна и побягна.

Стратфорд се обърна към нея.

— Нищо не си видяла, предполагам — процеди през зъби той. — Някой на улицата, например.

— Не — отвърна тя искрено.

Потънала в отчаянието си, дори не ѝ хрумна да се огледа за Грей. Усещаше смачканата хартия в джоба си като огромен камък, но същевременно сякаш грееше с вътрешна топлина. Беше я открил и последвал. Дори написаното да е тъжно сбогуване, пак бе нещо от него.

— Не — повтори Стратфорд. Устните му се извика в усмивка, но определено студена и гневна. Не ѝ вярваше. — Оттегли се в стаята си, скъпа, за да се съвземеш от току-що преживения шок. Ще намеря грубиянина, сторил това, и ще се погрижа да попадне в затвора.

Тя кимна.

— Да, татко.

Не се опасяваше за Грей. Дори баща ѝ да успее да докаже, че той е хвърлил камъка, херцогът на Роуланд щеше да предотврати синът му да отиде в затвора, надяваше се Саманта. В момента далеч по-важно бе баща ѝ да не открие бележката.

Майка ѝ я придружи до стаята и нареди на прислужничката да спусне завесите.

— Донеси на лейди Саманта чаша чай — продължи тя с наставленията и момичето побърза да излезе. — Сигурна ли си, че си

добре?

Саманта кимна.

Очите на майка ѝ бяха тревожни.

— Нали не мислиш... — сниши гласът си до шепот. — Възможно ли е да е някой, когото си срещнала по време на злополучното си преживяване?

На път за Портланд Плейс Саманта си бе дала сметка за някои горчиви факти. Първо, нямаше начин да съобщи на когото и да било какво ѝ се е случило. Вече два пъти направи искрени признания пред баща си и това не доведе до нищо добро; оттук нататък възнамеряваше да разказва всевъзможни измислени и невероятни истории с надеждата те да го тормозят.

Второ, не бива да допусне той да използва сърцето ѝ срещу самата нея. Не бива дори да споменава името на Грей, защото баща ѝ ще го унищожи. На Саманта обаче ѝ идеше да се разплаче при мисълта изцяло да се откаже от него и се закле да намери начин да го види. Онова, което каза на баща си, отговаряше на истината: ако я принуди да се омъжи за лорд Филип, щеше да избяга пак — при Грей, стига да е възможно, — но и някъде другаде, ако се налага. Сега, вкусила от истинската любов и наслада, Саманта предпочиташе да се хвърли в морето, но не и да се омъжи за човек като Филип.

И трето, налагаше се да крие истината от майка си. Когато Саманта изчезна от Ричмънд, графинята повика обратно Стратфорд и отиде да я чака в Портланд Плейс. Щом дъщеря ѝ се прибра невредима, се разплака от облекчение. Ако Саманта ѝ обясни от какво е била „спасена“, майка ѝ щеше да се почувства ужасно.

— О! — Отвори широко очи все едно подобна мисъл никога не ѝ бе хрумвала. — Не! Не мога да си представя такова нещо. Най-вероятно е някой, който не споделя възгледите на татко за еманципацията.

Благодарение на седмиците прекарани на свобода знаеше, че баща ѝ е решително против закона за еманципацията, предложен от реформаторите.

Лейди Стратфорд пребледня.

— Вероятно си права. — Направи пауза и се замисли. Май си съвършено права. Кой друг би извършил такова криминално деяние? Баща ти ще се убеди, след като премисли.

Саманта кимна.

— Няма начин да е благородник. Някой нехранимайко е.

Майка ѝ въздъхна.

— Браво, че се сети. За момент се опасявах... Било е заради паниката. Сърцето ми за малко да спре, като си те представих наранена. — Прегърна Саманта и я целуна по бузата. — Спи спокойно, скъпа.

— Благодаря, мамо.

Графинята излезе. Тя затвори вратата и се облегна на нея. Едва дишайки, бръкна в джоба. Беше грубо парче хартия, но с изрисуван познат образ: дръзкият скункс се бе превърнал във воин, с настръхнала козина и оголени зъби. Беше на колене, стиснал меч в лапичките като рицар, полагащ клетва. На всеки друг щеше да се стори глупаво, но Саманта възкликна радостно.

— Джордж — прошепна тя.

Не беше сбогуване. Той възнамеряваше да се бие за нея.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На следващото утро Грей изхвърча от каретата на Роуланд.

— Не толкова бързо — промърмори баща му, слизайки след него.

— Трябва да я видя отново.

Почти не мигна през нощта, докато се питаше дали правилно е разчала посланието му.

Херцогът изсумтя.

— Сигурно, но познавам Стратфорд достатъчно добре. Не афиширай силното си желание. Колкото по-наясно е, че желаеш нещо, толкова повече ще те принуди да се бориш да го получиш.

Грей стисна зъби, защото именно той потърси помощта на баща си и само идиот не би се съобразил със съвета му. Потисна нетърпението си и закрачи до херцога. В това време лакеят потропа на входната врата.

— Негова светлост, херцогът на Роуланд — обяви лакеят, когато икономът отвори вратата. — И синът му, лорд Джордж Чърчил-Грей.

— Ваша Светлост — поздрави слисаният иконом. — Извинете, но...

— Да, да, знам. Стратфорд си е у дома. — Роуланд мина край мъжа сякаш влизаше в собствения си дом. — Ще почакаме.

Икономът ги поведе бързо към малък салон и възвърна самообладанието си достатъчно, за да ги дари с хладен поглед, преди да затвори вратата на излизане.

Грей започна да крачи нервно напред-назад. Помещението, спартански обзаведено и безлично, гледаше към улицата.

— Седни — обади се баща му. — Джордж, седни и се успокой.

— Ако я е налагал с пръчка, няма да успее да се въздържа — призна той и неохотно седна.

— Можеш и ще го направиш. — Роуланд се облегна назад, протегна дългите си крака и скръсти ръце на корема си. — Дошъл си да направиш почтено предложение за женитба на дамата. Аз съм тук, за да подчертая одобрението си към такъв съюз, макар още да не съм

виждал булката. — Погледна сина си с упрек. Доста необичаен подход избра, впрочем.

Грей прокара ръце по главата си.

— Знам. Не възнамерявах да е така, но сега нямаме друг избор.

Роуланд изсумтя.

— Сигурен ли си какво правиш, като даваш сърцето си на дъщерята на Стратфорд?

Да, осъзнаваше. Затвори очи и образът на Саманта изплува в съзнанието му: русите ѝ къдрици се бяха измъкнали от спретнатия кок и се вееха около лицето ѝ, докато танцуваха в „Бикът и кучето“. Нежният ѝ глас шепнеше в ушите му умоляващ, насърчаващ и удивен, докато я докосваше. Усети допира на ръцете ѝ върху кожата си, припомни си вкуса на устните ѝ и прилива на екзалтираност, когато я докара до оргазъм.

— Да — промълви той.

За миг херцогът остана смълчан.

— Толкова рядко се обръщаш към мен за нещо, че нямаше как да ти откажа. Господ да е на помощ на влюбен мъж.

— Татко, тя въобще не е като графа — увери го разпалено Грей. Погледна към вратата и сниши глас. — Като стане моя съпруга няма да допусна Стратфорд до нея.

Роуланд вирна едната си руса вежда.

— Не се жениш само за жената, а и за семейството ѝ. Това не е романтично бягство, където двамата късате всички връзки и изчезвате в Америка. Помни ми думата: Стратфорд не е от хората, които с лекота се разделят с нещо свое.

Грей не очакваше баща ѝ да се предаде. Бе готов обаче да воюва за нея и, ако Саманта не пожелае да види баща си повече, Грей щеше да ѝ го подsigури.

Седяха и чакаха. Накрая, малко преди времето, през което ги оставиха да чакат, бе на път да прекрачи границата на приличието, икономът се появи отново.

— Негова светлост изразява благодарността си за днешното ви посещение, но за жалост не е в състояние да ви приеме в момента...

— Ще го изчакаме — прекъсна го Роуланд спокойно и невъзмутимо, без да мръдне от мястото си.

Погледът на иконома се плъзна високомерно по дългия му, тънък нос.

— Няма нужда, както ме помоли Негова светлост да ви предам. Съжалява, но ще е зает известно време.

Грей се изправи.

— Очевидно лорд Стратфорд предпочита да проведем разговора в дискретно уединение. Дойдохме да направим точно това. Но щом държи да се стигне до сцена, аз съм готов.

Икономът погледна единия, после другия и напусна стаята безмълвно.

Половин час по-късно ги въведеха в кабинета. Графът седеше зад писалището, безизразен и овладян.

— Роуланд. — За миг на устните му се мерна хладна усмивка, след което се поклони. — На какво дължа това неочаквано удоволствие?

Херцогът отвърна на поклона.

— Стратфорд, това е синът ми Джордж. — Грей също се поклони. — Днес сме дошли по много, много радостен въпрос.

Бледите очи на графа се преместиха към младия мъж.

Грей смяташе, че графът е узнал всичко за времето, прекарано от Саманта на Станхоуп стрийт. Затова посрещна ледения поглед спокойно.

— Дошъл съм за разрешение да ухажвам дъщеря ви Саманта, милорд.

За миг графът не реагира. После посегна към звънеца.

— Кажете на лейди Саманта да слезе — нареди той на появилия се незабавно прислужник.

При споменаването на името ѝ сърцето му трепна.

— Отличен подход — възкликна херцогът радушно. — Нека даматата реши. В края на краищата става въпрос за нейната ръка.

Стратфорд имаше вид на човек сдъвкал лимон.

— Тя няма да решава нищо. Имам да ѝ задам въпрос.

Роуланд вирна вежди. Грей запази неутрално изражение. След няколко минути вратата се отвори и Саманта влезе.

Беше по-красива, отколкото я помнеше; в резедава рокля, медальона на гърдите и вдигнатите руси къдрици. Погледна Грей и той

усети как дробовете му се свиват. Тя не се усмихна, но той долови, че е доволна да го види.

— Саманта — подхвана графът ледено, — познаваш ли този мъж?

— Да.

Руменина заля страните ѝ.

— Нима? — Графът заобиколи писалището. — Той ли подпомогна и поощри възмутителното ти бягство от семейството?

— Той е мъжът, който ме спаси от престъпници и ми отстъпи квартирата си, за да ми е удобно и да съм в безопасност — отвърна тя.

— Този мъж ли те отведе в долна странноприемница и ти позволи да пиеш джин?

— Да — отговори тя. — И беше чудесно.

Стратфорд застина. После продължи:

— Този мъж ли те насили?

Грей свъси вежди. Херцогът ахна тихо. Саманта вирна брадичка.

— Не — заяви тя с ясен, спокоен тон. — Той е мъжът, когото обичам.

Лицето на графа стана свирепо.

— Независимо от това, не се е държал като джентълмен. Ти си обещана на лорд Филип Озборн, син на маркиз Дор.

— Отказвам да се омъжа за лорд Филип — заяви Саманта, сега вече силно поруменяла.

Макар и притиснати към полата, ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

— Тук съм, за да ѝ предложи брак — обади се Грей бързо. — Такъв, какъвто, надявам се, е повече по вкуса на лейди Саманта.

Очите ѝ засияха щастливо.

— Определено е такъв.

— Чудесно. — Роуланд потупа Грей по рамото. — Да уточним ли условията? — обърна се той към Стратфорд.

Грей погледна към графа. Сега разбра защо Саманта е избягала, защо предпочете да се остави в ръцете на непознати, но не и да се противопостави на баща си. Стратфорд бе пребледнял от яд и Грей мислено се закле никога да не оставя Саманта насаме с него. Имаше вид на човек, готов да я убие.

— Не!

Единствената дума, изречена с леден тон, стресна всички.

— Добре, и утре става — заяви Роуланд, съвзел се бързо. — Ще пратя адвокатата си...

— Не — повтори графът. — Отговорът ми на предложението ви за брак е не.

Сега имаше вид на човек, който без колебание би убил Грей. Саманта го погледна неуверено и Грей си пое дълбоко въздух, готов да възрази.

— Джордж — намеси се херцогът непринудено, — отведи лейди Саманта в друго помещение. Следващите ми думи не са подходящи за ушите на една дама, опасявам се.

— Как смеете? — сопна се графът бесен.

Роуланд се обърна към Стратфорд. Беше едър мъж, с широки рамене, а графът бе слаб и жилав. Грей знаеше, че баща му е най-приятелният мъж на света, но пожелаеше ли, можеше да е страховит.

— Пуснете ги да вървят!

Стратфорд бе шокиран. Без да откъсва поглед от графа, Роуланд даде знак на Грей, който сграбчи ръката на Саманта и я изведе от кабинета.

— Боже мой — шепнеше тя. — Боже мой...

— Къде да изчакаме? — попита той и тя посочи надолу по коридора.

Почти се затичаха, влетяха в малък салон, вратата едва хлопна зад тях и тя се хвърли в обятията му.

— Ти дойде! — Смееше се и плачеше едновременно. — Дойде за мен!

— Нима не го очакваше? — Целуна я, преди да успее да му отговори. — Скунксът...

— Не допусках още днес да сте тук.

— Не можех да чакам. — Освободи се от прегръдката ѝ. — Досега не се справих с нищо както трябва, но позволи ми да го направя сега. — Продължи да държи ръцете ѝ и коленичи. — Скъпа Саманта, ще се омъжиш ли за мен?

Устните ѝ потрепериха.

— Ако баща ми...

— Ще даде съгласието си — увери я Грей. — Защо мислиш доведох татко? Това е все едно да докараш тежката кавалерия, а аз не желяех да рискувам.

Тя се засмя и избърса сълзите от лицето си.

— Да, да! Бих избягала с теб, ако поискаш!

Той я притегли за още една целувка, после всякакви разговори секнаха за известно време.

В един момент лакей отвори вратата, за да влезе херцогът. Двамата седяха на кушетката, хванати за ръка. Роуланд пристъпи направо към Саманта.

— Синът ми, надявам се, си е върнал разсъдъка и ти е предложил подobaващо брак.

— Точно така, сър.

Чертите на Роуланд омекнаха.

— Добре дошла в семейството, скъпа.

— Той... Той се съгласи?! — ахна тя.

Роуланд кимна.

— При известни условия. Зестрата ти, за жалост, не е каквато дама в твоето положение заслужава, но няма значение. Джордж, ще ти удвоя издръжката. Един женен мъж трябва да живее удобно и достойно.

Джордж кимна, изпълнен с благодарност. Щеше да получава по четири хиляди на година.

— Една от картините ти ще бъде върната в изложението — продължи Роуланд. — Настоявах и за двете, но той започна да се пазари да отложим сватбата с една година. Прецених го като неприемливо.

— Съвършено правилно — увери го Грей.

Картините да вървят по дяволите!

— Благодаря, сър — обади се Саманта със задавен от вълнение глас.

С лукава усмивка херцогът вдигна ръката ѝ към устните си.

— Последното условие е аз да водя булката към олтара в църквата. Стратфорд изпитва силно желание незабавно да се върне в имението си в провинцията.

Грей погледна Саманта. Очите ѝ бяха широко отворени и сияеха.

— Значи сватбата...

— Ще се състои веднага щом Джордж извади разрешително. — Намигна на сина си. Захващай се, сине. Отивам да купя сватбен подарък за новата си дъщеря.

ЕПИЛОГ

Осем дни по-късно

Църквата „Сейнт Джордж“, площад „ХанOVER“

Саманта слезе от каретата и обърна глава, за да зърне часовника в основата на кулата.

— Закъсняхме ли?

Веждите на брат й се стрелнаха нагоре.

— Да не мислиш, че няма да те чака?

— Не — погледна го тя строго. — Просто не искам да закъснея. Роклята ми измачкана ли е?

Обърна се да огледа полата отзад.

— Ни най-малко. Много си красива — увери я Бенедикт. — Но не е заради роклята.

Саманта успя само да го погледне сияйно. Изпитваше блажено щастие. Веднага щом получи разрешителното, Грей отиде да се види с брат й. Правилно предположи, че Стратфорд ще забрани на майка й да присъства на церемонията. Силите на лейди Стратфорд стигнаха колкото да се опълчи на съпруга си, за да разпореди вещите на Саманта да бъдат опаковани и да й бъдат пратени. Стратфорд обаче я принуди да го придружи обратно в Ричмънд. Елизабет беше далеч и, ако не беше Бенедикт, Саманта щеше да пристигне сама на сватбата си.

Ала Саманта не губеше надежда един ден да спаси майка си. Сега тържествения момент щеше да е съвършен, ако и тя бе тук да сподели щастието й. Тайно подозираше, че майка й покорно бе приела да се върне в Стратфорд Корт, само и само да попречи на графа да осуети сватбата. Както винаги лейди Стратфорд поставяше интересите на децата си над своите.

— Доволен ли си, Бен? — попита тя, поемайки протегнатата му ръка. — Одобряваш ли?

— Него го одобрявам. Е, не беше най-похвално да избягаш, но съм доволен, че всичко се уреди така щастливо за теб. — Усмихна се леко тъжно. Дано и аз имам същия късмет.

Тя стисна ръката му съзаклятнически. Стигнаха до преддверието. Там ги чакаше Роуланд.

— Нали аз щях да съпровожда булката? — подхвърли той шеговито.

— Аз ще придружа сестра си до олтара — отвърна Бенедикт.

— Чудесно. Ще съобщя на нетърпеливия младоженец за пристигането ви. — Погледна впечатляващата перлена огърлица на шията на Саманта, която ѝ подари предишния ден. — Отива ти, скъпа.

— Благодаря, сър.

Разтвори широко ръце.

— От днес ме наричай „татко“ или с каквото прозвище ти хрумне.

Саманта долови шокираното изражение на брат си, но пристъпи в прегръдката на херцога и го целуна по бузата.

— Благодаря ти, татко.

Никога никого не бе наричала така.

Бенедикт отвори вратата на храма и Саманта видя Грей — нейния Джордж — да я чака пред олтара. Тримата му братя стояха до него, а херцогинята седеше на първия ред. Беше истина. Гърлото ѝ се сви, сърцето ѝ щеше да се пръсне. До час вече нямаше да е Ленъкс, дъщеря на лорд Стратфорд, а лейди Саманта Чърчил-Грей, съпруга на дългокос художник, неизменно готов да се шегува; най-добрия мъж, когото бе срещала. Обичаше я достатъчно, за да я приеме и бедна. Стратфорд ѝ отказа зестрата и най-вероятно в момента я зачеркваше от завещанието си.

Грей погледна назад и я видя. Вирна глава и дори от разстояние тя забеляза широката му усмивка.

— Да вървим, а? — прошепна Бенедикт. — Иначе не е изключено да се втурне насам и да те грабне.

— Да — отвърна тя сияеща и пристъпи напред към любимия си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.